

YEŞİL

NECDET PEKMEZCİ

JİTEM

C. ERSEVER

EYMÜR

ÇATLI

V.K.

ÖCALAN

LE DEMANDEUR TURQUE
AERO DE DOSSIER : 1908-24551
TE D'EDITION : 11 juin 1999

RECHERCHE EN

ELEMENTS D'IDE

YEŞİL

DERİN DEVLETİN ÜVEY EVLADI

2. BASKI

NECDET PEKMEZCİ

10 TL

NECDET PEKMEZCİ

YEŞİL

“DERİN DEVLETİN
ÜVEY EVLADI”

ANKARA, 2012

YEŞİL

DERİN DEVLETİN ÜVEY EVLADI

Sessiz Savaş Dizisi: 7

Genel Yayın No: 53

Yazan : Necdet Pekmezci

Yayın Yönetmeni: Ümit Çıkrıkcı

Düzeltili: Çiğdem Şentürk

Kapak : Karizma Tasarım

Baskı : BRC Matbaacılık / Ankara

Satış Dircktorü : Hakan Mermicioğlu

Elips Yayınları 1.Baskı 2006 yılı "Ben Yeşil" adı ile

Elips Yayınları 2.Baskı 2008 "Ben Yeşil" adı ile

Kripto 1.Baskı : Ocak 2012 / Ankara

Kripto 2.Baskı : Şubat 2012 / Ankara

ISBN: 978-605-4125-59-3

Sertifika no: 11826

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da
özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Copyright © 2008-2012, KRIPTO KİTAPLAR PUBLISHING HOUSE

Yayımlayan:

kripto

Kripto Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

İçel Sokak 6/4 Kızılay / Ankara

Tel: 0312 432 1923 Faks: 432 1933

e-posta : kripto@kriptokitaplar.com

www.kriptokitaplar.com

NECDET PEKMEZCİ

1965 yılında Kırklareli-Babaeski'ye baēlı Karacaoēlan köyünde doğdu.

1991 yılında Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nden mezun oldu. Ulusal Basın Ajansı, Sabah gazetesi ve bazı TV'lerde deēişik görevlerde bulundu. Halen Yeniçaē gazetesi Ankara Haber Müdürü olarak gazetecilik hayatını sürdürmektedir.

Yayınlanmış 7 araştırma kitabı bulunmaktadır.

İletişim: necdetpekmezci@gmail.com

İÇİNDEKİLER

HER ŞEY OSMANLI'YI KORUMAK İÇİNDİ	13
SENİ YEŞİL'E VERİRİM!	15
MİT KARTVİZİTİ İLE İŞ BULDU	20
BAŞKENTE TAŞINAN DOSTLUK	23
“YALNIZ YİYENİ BİR GÜN KUSTURURLAR.”	24
YEŞİL, CEBİNDE BORÇ DEFTERİ İLE DOLAŞIYOR.....	25
BİR PAKET MARLBORO 3 PAKET MALTEPE.....	27
YEŞİL, KORKUT EKEN'İ VURACAKTI!.....	28
ŞOFÖRÜNÜN BAŞINA GELENLER.....	29
YERALTI ÂLEMİNİN RACONU	31
YILDIRIM AİLESİ GÖZALTINDA	32
YEŞİL, MİT ELEMANI.....	34
YEŞİL'İN FİHRİSTİ.....	36
12 SAYFA 12 YIL SONRA ORTAYA ÇIKTI	38
ŞAFİİ KÜRT.....	40
GERÇEK METİN ATMACA.....	40
YEŞİL SÖZÜNÜ TUTAMADI.....	42
YILMAZ'A YEŞİL YUMRUK.....	43
ERZURUM'A GİTMEDİ	44
24 KASIM'DA ANKARA'DA.....	45
SİNAN YERLİKAYA'YI YUMRUKLADI	47
KADINLARIN EFSANESİ.....	48
YEŞİL'E HAVALE	50
KARPUZ YÜKLÜ KAMYON.....	50
ERLERİN YEŞİL ABİSİ, ÇOCUKLARIN AMCASI.....	52
YEŞİL'İN KARTVİZİTİ	53
YEŞİL'E ÇATLI KURŞUNU.....	53
YEŞİL, ŞAM YOLCUSU	56
27 KİŞİ SAĞ KALDI	58
MERCEDES OPERASYONU.....	59
C-4 YÜKLÜ MİNİBÜS.....	60
İNFAZ TİMİ	62
APO'YU NE YAPACAĞIZ?	65
APO'NUN PEŞİNE DÜŞEN DE TAPU KADASTRO BURLU	66
GÜNİZ SOKAK'TA KARARGÂH	67
“TİM TAMAM”	67

TELEFON KULLANMAYIN	68
DEVE GEÇİŞİ	68
KİLİSLİ KAÇAKÇI	69
TÜRKES'İ ÇILDIRTAN İSTEKLER.....	70
“REKLAMI SEVMEM”	71
EL-EZHER'DEN YARDIM	72
“BALKONDAN AVLAYACAKTIK”	73
“4 ÖZEL TİM ÇIKARDIK.” DEDİ, ÖCALAN KURTULDU.....	74
OPERASYON YATILIYOR.....	74
OYUN BOZULDU.....	75
MEHMET ALİ YAPRAK DA ÜLKÜCÜLERE SİĞİNDİ.....	76
SATHİ MÜDAFAA.....	78
TALİHSİZ BİR KAZA	79
ÖMER AMCA.....	81
KALKTI GÖÇ EYLEDİ YILDIRIM AİLESİ.....	82
YEŞİL'İN KAFASINA DAYANAN NAMLU	83
ŞOFÖRE CEZA	85
YEŞİL'İN RESMİ VE GAYRİRESMİ TARİHİ	87
İMAM HATİPLİ YEŞİL	88
YEŞİL'İ İŞTEN ATAN RP'Lİ BAKAN.....	91
YEŞİL'İN RP'Lİ BAKAN ARKADAŞI.....	92
YAŞAMINI DEĞİŞTİREN KADIN ÖĞRETMEN	93
MAHPUSTA	94
KİMİN SİCİLİ BOZUK.....	103
OLAĞANÜSTÜ “YETKİLİ” SUBAY CEM ERSEVER	104
MEDYA VE İSTİHBARAT	107
“MİT'İN AÇIKLAMALARI GERÇEKTEN UZAK”	108
ÜLKÜCÜLERİN “EMMİSİ”	110
TÜRKES'TEN YEŞİL TALİMATI:.....	111
“O ADAMI ÇIKARIN ORADAN!”	111
ÜÇ HİLALE VE BOZKURT SİMGESİNE SİĞİNAN PKK'LILAR.....	112
HANGİ YEŞİL?	113
YEŞİL'İN ÖLÜM KORKUSU	114
HİZBUL KONTRA	115
İLİM VE MENZİL GRUPLARI.....	116
PKK-HİZBULLAH ÇATIŞMASI.....	117
HÜSEYİN VELİOĞLU KİMDİ?	119
TUĞGENERAL TEMEL CİNGÖZ KİMDİR?	121
“VELİOĞLU AJANDI”	122

GETİRİN ALNINDAN ÖPEYİM.....	123
GÜDENLER TAM GÜDEMEDİ.....	123
'CAMADAN BAĞINI ASKER KULLANIR'.....	124
ÖRGÜTÜN PARALARI NEREDE	124
SUİKASTLAR VE DEV-SOL.....	124
VELİOĞLU-ERSEVER İLİŞKİSİ.....	125
CEM ERSEVER AÇIK ETTİ.....	127
CEM ERSEVER ÂŞIK OLUNCA	129
YEŞİL'İ EN İYİ TUNCELİLİLER TANIR.....	131
153 NOLU MEZAR.....	132
AHMET BEY OPERASYONU MU?	133
AŞIK'IN İDDİASI	143
NİÇİN YEŞİL?.....	144
MEHMET EYMÜR SAHNEDE.....	145
MUMCU SUİKASTI KİMİN İŞİ?	148
MİT'İN ÇEÇEN MAFYASINA VERDİĞİ GÖREV.....	150
MİT NEDEN ÖCALAN'I.....	151
ORTADAN KALDIRAMADI?	151
YEŞİL'İN ANKARA'DAKİ ÖZEL SORGU YERİ.....	153
ASALA OPERASYONLARININ PERDE ARKASI.....	153
BİR BARDAK BİRA İLE SABAHLADI	157
“İNŞALLAH DİYARBAKIR'A GİTMEM”	160
PKK ATEŞKES İLAN ETTİ.....	161
ERSEVER, KÖŞK'E ÇIKTI	162
ZULASINDA İHANETİ TAŞIYOR.....	163
MİT'İN GÜVENLİ EVİ.....	165
1 MİLYON MARK.....	166
İSRAİL'E YOLCULUK	167
APO'NUN KORUMASI MİT'Çİ Mİ?	168
KIRMIZI MERCEDES	169
BAMBAŞKA BİR ÖYKÜ.....	170
MAVİ RENKLİ BMW	171
30 MİLYON DOLAR UÇTU	172
KENYA'NIN RÜYASINI GÖRDÜ.....	172
CANLI BOMBALAR	173
SPOR AYAKKABI HIRSIZI.....	174
KESİRE'DEN SUİKAST GİRİŞİMİ.....	181
DERSİMİN YILDIZLARI.....	182
ZİYARETİNE GİTTİM	190

MİT'Çİ HASAN.....	191
ANKARA'DA GELEN TELEFON.....	192
ACİLCİLER DE SUİKAST YAPACAKTI.....	192
BU BİR SUİKAST PLANI BELGESİDİR.....	194
SUİKAST BELGESİNDE NELER YAZIYORDU?.....	195
HAİN SUİKAST PLANI NEDEN UYGULANAMADI?.....	196
DERİNLERİN YASAL ÖRGÜTLERİ.....	197
TETİKÇİ MÜSLÜMAN KARDEŞLER.....	198
SAĞ KURTULAN TEK İSİM.....	199
MUSA ANTER CİNAYETİ.....	201
LACİVERT OPERASYONU.....	214
TEHDİT ETMİŞLER.....	216
BABASININ LAKABINI KULLANIYOR.....	216
İLK GÖZALTİ 1998'DEYDİ.....	217
TAHLİYE EDİLDİ.....	217
ÇIKAR ÇIKMAZ KİTAP YAZDI.....	219
"BABAMIN ÖLDÜĞÜNÜ GÖRMEDİM".....	220
DEVŞİRİLDİ.....	220
MİT'TEN 89'DA KOPTU, JANDARMA ALDI.....	221
EYMÜR ONA ÇOK GÜVENİYORDU.....	221
TARIK ÜMİT'İ SUSURLUK İNFAZ ETTİ.....	221
YAŞASA BİLE ORTAYA ÇIKMAZ.....	222
TÜRKEŞ'İ 'YEŞİL' KORUDU.....	222
CEM ERSEVER AŞIK OLUNCA.....	223
ÖCALAN OPERASYONU YATTI.....	223
REHİN Mİ ALINDI?.....	223
28 YIL HAPİS CEZASI.....	223
DİĞER SANIKLAR.....	224
ÇATLI SENİ ÖLDÜRECEK.....	225
PEKER'İN İTİRAFI.....	226
"KÜFRETMEDİM".....	226
"PEKER GÖZDEN ÇIKARILDI".....	227
SAVAŞÇI MI TETİKÇİ Mİ?.....	227
"YEŞİL BABAMI ENSESİNDEN VURDU".....	231
ERSEVER'İ YEŞİL Mİ ÖLDÜRDÜ?.....	237
"CEM GÖZÜ KARA BİRİYDİ".....	238
'HER YOL MUBAH' DERDİ.....	238
BURAMA KADAR BATTIM.....	239
CEM TEHDİT EDİYORDU.....	239

KOMUTANLAR RAHATSIZDI	239
CİNAYET PLANLARI	240
ŞİMDİ İNKÂR EDERLER.....	240
CESEDİ 11 GÜN SONRA BULUNDU	241
HANEFİ AVCI TELEFONLARA ÇIKMADI	241
SUIKSAT DÜZENLEYECEKTİ	243
“ARŞİVİ BENDE DEĞİL”	244
DERİN “KÖY”	245
YEŞİL, KAYIPLARA KARIŞTI.....	247
İTİRAFÇI TEMİZLİĞİ.....	249
EMNİYET YEŞİL’İN PEŞİNDE	249
“YEŞİL YAŞIYOR!”	251
“YEŞİL’İ JİTEM’E ALDIM”	251
VE YEŞİL EFSANESİNİN SONU	252
EK 1	253
EK 2	269
EK 3.....	271
KAYNAKÇA	273
DİZİN.....	276

İKİNCİ BASKIYA GEÇERKEN

BİR ÖZÜR

Kitabın birinci baskısında teknik bir aksaklıktan dolayı Yeşil'in öldürüldüğü tarih 1996 olarak çıktı. Oysa benim iddiama göre Yeşil, 1999 yılının Temmuz ayında infaz edilmişti. Bu hatadan dolayı okuyucudan özür diliyorum..

Bir de Yeşil'in 1994'te kullandığı cep telefon numarasına yer vermiştim. Bu numara daha sonra GSM şirketi tarafından başka bir isme tahsis edilmiş. O nedenle ikinci baskıda numarayı sansürledik.

Necdet Pekmezci
Ankara, Şubat 2012

ÖNSÖZ

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın, legal-illegal yaşamı dönem dönem yazıldı, konuşuldu. Ancak Yeşil'in yakın çevresi ya suskun kaldı ya da susmak zorunda kaldı.

Herkesin bir Yeşil'i vardı. Kimi için Yeşil, faili meçhul cinayetlerin failiydi, kimine göre ise derin devletin silahşoru. Kitapta, adı faili meçhul cinayetlerle özdeşleşen Mahmut Yıldırım silüetinin izini sürmeye çalıştım. Mahmut Yıldırım ile ilgili tekrarlanan ve kamuoyunda genel kabul gören bazı iddiaları bilerek görmezden geldim, çünkü söylenenler söylenmişti. Bu bilgiler hafızalarda tazeliğini koruyordu. Bu nedenle ortaya yeni doneler konmıyordu.

Yıllar önce Yeşil ile ilgili detaylı bir araştırma yaparak “Ben Yeşil” ismi altında bir kitap yayınlamıştım. Fakat daha sonra çok ilginç ve şaşırtıcı gelişmeler ortaya çıkmaya başladı ve durum olduğundan daha garip bir hal aldı.

Yeşil'in oğlu **Murat Yıldırım**, cezaevine düştü, 75 yıl hapis cezası istemi ile yargılanmaya başladı. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı, babası ile ilgili bir kitap yazdı.

Bu arada “**JİTEM'i Ben Kurdum**” adıyla emekli **Arif Doğan** da bir kitap yazdı.

Son olarakda gazete manşetlerinde Yeşil'in patronu olarak anılan eski MİT mensubu **Mehmet Eymür**'ün ifadesi* alındı ve üç aşağı beş yukarı Yeşil'in portresi netleşti.

* Mehmet Eymür'ün ifadesi kitabın sonunda Ek 1 olarak verilmiştir.

Ancak netleşmeyen tek konu Yeşil'in yaşıyıp yaşamadığı oldu.

Yeşil yaşıyor muydu? Yoksa faili meçhul cinayetlere alışkın illegal yaşamı bir hendekte son mu bulmuştu?

Kitap okunduğunda sanırım bu sorunun da yanıtını bulacaksınız.

Bu arada ilk iki baskısı "Ben Yeşil" adı ile başka bir yayınevinden piyasaya çıkan kitabımda anlatıklarımın zaman içinde doğrulandığını görmek beni ayrıca mutlu etti. Elinizdeki kitap daha önce yayınlanmış olan kitabın yeni gelişmeler ve bilgiler ışığındaki güncellenmiş halidir.

Çalışmam sırasında desteklerini esirgemeyen **Ümit Karabacak, Ercan Budak, Sefer Mutlu** ve **Göksel Çağlav**'a teşekkür ediyor ve kitabın ham halinden, kamouyuna sunulmasındaki sürece kadar büyük emek harcayan **Kripto Kitaplar** yayın ekibine şükranlarımı sunuyorum.

HER ŞEY OSMANLI'YI KORUMAK İÇİNDİ

Osmanlı mülkü parçalanıyordu. Mülk peyderpey dağılıyordu. Bir yanda emperyalistler vardı, diğeryanda Osmanlı'yı arkadan vurmaya hazır Arap-Rum-Bulgar-Ermeni vb. isyanları. İşte Teşkilat-ı Mahsusa, Osmanlı mülkünü bir arada tutmak amacıyla(!) kuruldu. İttihat ve Terakki Fırkası'nın kurmay kadroları tarafından kurulan bu örgüt meşrutiyetin ilanında önemli rol oynadı. Birinci Dünya Savaşı'nda emperyalistler tarafından işgal edilen Osmanlı mülkünün her karış toprağında ser alıp ser verdiler. Libya'dan Balkanlar'a, Kafkaslar'dan Afganistan'a mülkün üzerinde yaşayan kavimleri bir arada tutmak için çırpınıp durdular.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın en gözü kara, en kıyıcı fedaileri silah kuşandı. 1913'teki Babıali Baskını'nda da önemli rol oynadı. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidar olur olmaz da meşruiyetini resmileştirdi. Teşkilat-ı Mahsusa fedaileri İslam dünyasını Osmanlı etrafında birleştirmeyi amaçlıyordu.

Fedailerin tek amacı Osmanlı İmparatorluğu'nu yaşatmaktı. Etnik kökeni ve dini ne olursa olsun, Osmanlı mülkü üzerinde yaşayan herkese yer vardı. Sömürge altında yaşayan Müslüman halklar kendi istiklallerini kazanmalı ve kardeş ülkelerle dayanışma içinde olmalıydı.

“Gizli Teşkilat'ın giderleri Harbiye Nezaretinden ve örtülü ödenekten karşılanıyordu. Teşkilat'ın adı resmi olarak Umur-ı Şarkıye Dairesi'dir. Merkezi, Nuri Osmaniye Caddesi, Şeref Sokak'ta, Tasvir-i Efkâr gazetesinin karşısındaki bir binadaydı. Harbiye Nezareti'ne bağlı olarak kurulan teşkilat, İttihat ve Terakki'nin meşrutiyet öncesi yeraltı çalışmalarının bir ürünü, hatta devamıydı. Kara Kemal'den Yenibahçeli Nail'e, Kuşçubaşı Eşreften Süleyman Askeri'ye, Yakup Cemil'den Ömer Naci'ye

kadar, cemiyetin pek çok ünlü fedaisi daha sonra Teşkilat-ı Mahsusa'da yer aldı.”

Teşkilat-ı Mahsusa'nın yapısı Osmanlı'nın etnik yapısını içinde barındırıyordu. Hepsinin ortak gayesi, imparatorluğu ayakta tutabilmektir. Kafkas kökenli Kuşçubaşı Eşref, Teşkilatçıların bu yapısına dikkat çekerek, *“Ben ne Dağıstan rüyalarını gören bir Çerkez, ne Arap ne de Rum'dum; ben Türkçe konuşan Müslüman bir Osmanlı'ydım.”* diyordu. Fuat Bulca da Teşkilat-ı Mahsusa'nın esas vazifesinin imparatorluğun ayakta kalabilmesi için bağlanmış olan büyük davaları gerçekleştirecek şahsiyetleri teşkilatlandırmak olduğunu belirterek şöyle diyordu:

“Türk İstiklal Savaşı ile ilk fiilî neticesini veren, II. Dünya Harbi nihayetinde ise bütün dünyaya yayılan ve sayısı elliye geçen müstakil devlet kurdurmuş olan millî uyanışların fikri oluşunda, bizim Teşkilatı Mahsusamız'ın büyük himmeti vardır.”

Türkiye Cumhuriyeti 80 yıl sonra yeniden sarsılıyordu. Türkiye'yi 80 yıl sonra sarsan badirenin adı PKK'ydı. 1984 Eruh ve Şemdinli baskınları, diğerlerine benziyordu. Ülkeyi idare edenler, gaflet ve delalet içinde hareket ettikçe, PKK da bölgede adı konulmamış bir savaşı ilan ediyor, sürdürüyordu.

PKK bir kez devlete silah göstermişti. PKK şiddeti kutsayıp, yakıp yıktıkça savaş da kirleniyordu. Gayrinizami harpte saflar, mevziler el değiştiriyordu.

Hatta dağdaki militan bir gecede pişman oluyordu. Bazen tersi de yaşanıyordu. Bölge doğumlu bir asker, tüfeği ve teçhizatı ile birlikte bir gece karanlığa karışıyordu. Soluğu PKK'nın tuttuğu dağlarda alıyordu.

Can pazarında canlar alınıyor, canlar satılıyordu. Kıyıcının menşei **PKK-Hizbullah** veya **JİTEM** olsa da son değişmiyordu.

Mülkünü koruyamayan devlet, aşiretlere bel bağılıyordu. Aşiretler korucu adı altında silahlandırılıyordu.

Komitacılık, kadim coğrafyanın değişmez kaderiydi. Bir süre sonra dağda eşkıya peşinde koşanlar eşkıyalaşıyordu.

Mahmut Yıldırım, nam-ı diğer Yeşil de bu süreçte ortaya çıktı. Kimine göre, Teşkilat-ı Mahsusa'nın gözü kara fedaisi Yakup Cemil, kimine göre Kara Kemal'di.

Kimine göre ise “kıyııcı”, “cahş”, “çeteci!”

Ne denirse densin derin devlet için de PKK için de Yeşil üveydi. Derin devlet hiçbir zaman Yeşil'i öz evlatları ile bir tutmadı. Derin devlete göre sırtında üniforması olmayan öz olamazdı. Üvey olan, ne kadar öz olan gibi davranırsa da vatani koruyup kollamak adına gözünü budaktan sakınmasa da şüpheliydi!

80 yıl önce Yakup Cemil de Kara Kemal de öyleydi!

Yakup Cemil, kurşuna dizildi. Kara Kemal, yakalanacağını anlayınca bir tavuk kümesinde intihar etti. Mahmut Yıldırım ise bir ikindi vakti ortadan kayboldu(!)

SENİ YEŞİL'E VERİRİM!

Vicdanlar suskun, insanlık zayi edilmişti. Hükümetler, faili meçhullere akıl sır erdiremiyordu! Cenazelerine ağlayan anaların yüreklerine, hak edilmemiş bir ölümün gerekçesini izah edecek makam ve mevkiler konuşuyordu. Faili meçhullerin yükü ağır, infaz ve tetikçinin korkusu ve kokusu her daim, her vakit, her yerde, her yürekte hissediliyordu. Her surette faili meçhulün ayak izleri görünüyordu. Civanmert Mehmetçikler, memleketin kasabalarında, dağlarında, şoselerinde ölüyordu. Allahuekber Dağları'nda olduğu gibi 80 yıl sonra Gabar'da, Cudi'de, zabitler sapır sapır kırılıyordu. Zap Suyu yine kan akıyordu. Kol, bacak ve göz; sahibini bekleyen mayınların defterine kaydediliyordu.

Yavuklular, eşler ve çocuklar önce Allah'a emanet ediliyor, sonra da kalanlara vasiyet bırakılıyordu.

Adı konulmamış bir seferberlikte terleyen künyeler yok hükümündeydi.

Sahi olan ölümdü, yaşamak ise efkâr, tasavvur. Türkiye'nin dağlarını “bir avuç şaki” tutmuştu!

Ölüm emri almış infaz timleri, seyyardı; göğüslerde çapraz fişek, kemerlerde bombalar vardı. Silahların dili, susturucuyla daha da kavileştiriliyordu. Mezra ve köy, kasaba ve şehir, boynunda idam yaftası ile dolaşmaya çoktan alışmıştı.

Canlar alınıyordu, canlar satılıyordu. Canı kelime-i şahadetsiz teslim alan da teslim eden de harçlık ve haraç peşindeydi.

Ölüm kılıksızdı; korucu ve eşkiya, asker ve zabıt insanlıktan çıkıyordu. “Serdengeçtiler” ve “sergerdeler” birbirine karışıyordu. Vatansever ve yurtsever sınırdaki geziniyordu, sınır taşını kan tutuyordu.

Türkiye'nin güneydoğusunda zelzele meydana gelmişti. Zelzenenin adı PKK'ydı. Tahribatı, aldığı canlar, yaktığı, yıktığı ocakların bilançosu 1990'lı yıllarda ortaya çıktı.

Devlet, mülkü üzerindeki hâkimiyetini yitiriyordu. Dağlar, köy, kasaba ve kentlerin yüreği her tetik düşüşünde kanıyordu. Kalkıp inen namlular ve tetik düşüren parmaklar emri yerine getiriyordu. Devletin, asker ve polisin ezberini bozan boğazlaşma her geçen gün daha fazla cana ve mala mal oluyordu. Her iki taraf da vurula-vuruşa pratikte, cesaret ve korkaklıklarını sınırıyordu. Bağımsız Kürdistan hayalleriyle silaha sarılanlar, bir yandan da devlete; kendi yasalarını “hiçe” saydığı itirazında bulunuyordu. PKK, “Savaş kendi kuralını dayatır” tezini görmezden geliyordu. Türkiye'nin güneydoğusunda “meşruiyet”ini haykırıyordu. Mukatele ya da düşük yoğunluklu müsademe mertebesinde algılanan PKK saldırısına karşı, asker-polis, er ve zabıt, sağında solunda “idam fermanı” aranılıyordu.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Sosyoloji Bölümü Öğretim üyesi Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan, Türkiye'nin 25 yıllık terör bilançosunu çıkarıyordu.

Özcan'ın verilerine göre; 1979-2004 yılları arasında yaşanan 97 bin terör olayında 42 bin 976 kişi ölmüştü. Prof. Özcan bu açıklamaları "İstanbul Demokrasi ve Küresel Güvenlik Konferansı"nın açılışının ardından düzenlenen panelde içler acısı durumu şöyle özetliyordu:

"Türkiye, terörden çok çekti, işte sayıların acımasızlığında ülkenin atlattığı badireler:

- *1979-1983 yılları arasında 40 bin 37 terör olayı meydana geldi. 12 Eylül öncesinde 32 bin kişi öldürüldü. Sonrasında ise bu rakam 7 bine düştü.*
- *1975-1983 yılları arasında ise 3 bin sivil hayatını kaybetti. Teröristlerle birlikte bu sayı 5 bin 624 oldu. 1984-2004 yılları arasında da en çok terör olayı 1993'te yaşandı.*
- *PKK'nın gerçekleştirdiği terör olaylarında 30 binden fazla insan öldü.*
- *Terörle mücadele için 100 ile 120 milyar dolar arasında para harcandığı iddia ediliyor. Bu sayı, Türkiye'nin toplam borcuna tekabül ediyordu!"*

Taraflar ölüm ve öldürülmeleri ayinlerle kutsamaya başlamıştı. Elinde silahı olan herkesin can alma yetkisi vardı. Adı **PKK**, **Hizbullah** ya da **JİTEM**'in itirafçılarından oluşturdukları seyyar infaz timleri olsun, cephede apoletler sökülüyor, emirlerin tekrarı görevin önemine binaen asttan üste doğru olabiliyordu.

PKK itirafçısı astsubaya, astsubay teğmene, teğmen generale emir verebiliyordu.

Adı üstünde hallerden "Olağanüstü Hal" vardı. Türkiye'nin hali de zaten olağanüstü "Hal"i yaşıyordu.

Adalet dağıtılmaktan çıkmış, zayi edilmişti. Herkes korkuyordu, gayrimeşru olan da meşru olan da...

Azrail, seyyardı, piyadeydi, önce “infaz” sonra vicdan geliyordu. İnfazın her daim bir gerekçesi oluyordu. İnsaf ise gerekçesiz kalıyordu?

Devletin askeri veya PKK'lı teröristler silahları ile birlikte ölü olarak ele geçiriliyordu.

Halden ve kişiliksizlikten kaybedenler “adam olmak” adına PKK'nın yolunu tutuyorlardı. Adam olmadıklarını anladıklarında da Türkiye Cumhuriyeti'ne sığınıyorlardı.

Dilleri de elleri de bu kez Türkiye Cumhuriyeti adına çalışıyordu. İhbar ve infaz... Hiçbir zaman “adam” yerine konulmayacaklarını bildiklerinden; emre amadeliklerini her fırsatta gösteriyorlardı. “Kıyıcı” olmak en büyük hasletleri olup çıkıyordu. Dağda ellerinde kalaşnikof taşıyor, itirafçı olduktan sonra ruhsatlı ve resmi kimlikli, bellerine birer silah takarak silme “vatansever” kesiliyorlardı...

Mukatele, kıyam ve katliam vaktiydi; kadim topraklar kan kokuyor, faili meçhul cinayetler vakayı adiyeden farz ediliyordu. Boğazlaşmada, çoğunlukla oralı buralı ayrımı yapılmıyordu. Bazen oralılar buralılara, bazen de buralılar oralılara ses veriyordu.

Bingöllü Mahmut Yıldırım da boğazlaşmadan kendine düşeni alıyordu. Telsiz konuşmalarında geçen kod isimlerde; saflar belirginleşmek yerine, daha da karışıyordu. Cihazın parazitleri arasında; “Heval”, “Hawar”, “Kartal” ve “Bozkurt” kodlarıyla emirler verilip canlar, can pazarında satılıyordu.

Muharebede saf değiştirmek de kolaydı. “Pişmanım” demek yetiyordu. Pişman olan çoğunlukla “pişman” olduğuna da “pişman” oluyordu...

Ve son pişmanlıklar fayda etmiyordu.

Dedik ya saflar da renkler de karıştı. Bazen askerin haki rengi, bazen PKK'lıların “boz” şelşepikleri, seyrüseferde karşısındakinin defterini dürüyordu, acımadan.

Güneydoğu, çokça kahramanlık, cesaret, ihanet ve efsanelerle anılsa da bölgenin makus talihi bir türlü değişmedi. Sefalet kana yataklık etti, cesaret ihanete...

Bingöl-Solhanlı Mahmut Yıldırım, nam-ı diğer Yeşil de düşük yoğunluklu harpte silah kuşanıyordu. Yokluk ve yoksulluk göreninin hatırına ya da “mazlumun zalimi” olma düsturu gereği, “Kıyıcıbaşı” unvanı en çok ona yakışıyor, yakıştırılıyordu.

1953 doğumlu Mahmut Yıldırım, “Yeşil”, “Sakallı”, “Terminatör”, “Hacı” kod adları arasında milliyetini de ismini de zayi ediyordu.

Sığırtmaç, yani köylünün belki de ağanın davarını mezralarda, yaylalarda yayan ve akşam olduğunda emanetleri zayıtsız, sahibine iade eden Salih'ten olma ve Kürt kökenli, Zaza Derdi'den doğmaydı.

Devletin kayıtlarına geçen iki satırlık yaşam öyküsü ise çok kısaydı...

Kod adı	: “Yeşil”, “Sakallı”, “Terminatör”, “Hacı”, “Ahmet Yeşil”, “Ahmet Demir”, “Mehmet Kırmızı”
Gerçek adı	: Mahmut Yıldırım
Baba adı	: Salih
Ana adı	: Derdi
Doğum tarihi	: 1953
Doğum yeri	: Bingöl / Solhan / Dicnik Köyü

Oysa, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, bir efsane!

Derin devlete göre üvey oğlu Mahmut Yıldırım, Teşkilatı Mahsusa'nın elemanı! Komitacı, delifışek, vatanın namusu adına canını her daim fedaya hazır, fedai...

PKK ve yandaşlarına göre ise hain... Her daim devletin yanında, düşmeye hazır bir tetik... Ya da kullanılan bir tetikçi.

Rivayete göre; bir zamanlar bölgede ikamet eden analar, yaramazlık yapan çocuklarını “Sus yoksa seni Yeşil'e veririm.” gözdağıyla susturuyordu.

MİT KARTVİZİTİ İLE İŞ BULDU

Salih Yıldırım da maişet derdine düşenlerdendi. 1960'lı yılların ikinci yarısında, Solhan'da sığırtmaçlık işi kapanın elinde kalıyordu. Baba mesleği karın doyurmuyordu. Baba Salih Yıldırım, gurbete çıkma kararı alıyordu. Mesafeler yakın olsa da varılacak menzil, adı üstünde, gurbetti. Sıla, Solhan'da kalıyordu. Gurbet, Elazığ olarak cisimleşiyordu.

Baba Salih ve anne Derdi, 1965 yılında Elazığ'a denk düzdü. Gurbete çıkılıyordu. Çocuklarının en büyüğü Mahmut'tu. Aile, Elazığ'ın o zamanki adı Yiğinkı Köyü (Aksaray Mahallesi) olan Bahçeli Sokak'taki tek katlı, bahçeli bir evde yaşamaya başlıyordu.

Mahmut Yıldırım sefaletin izahını “kader” ve koyu bir “şükür”de aranıyordu. Açlık; izahsız, izansız ve imansızdı. Anadili Kürtçe ile açlığın, yoksulluğun ve yokluğun tarifini “Türkçe” yapmakta ilk zamanlar zorlanıyordu. Sözcükleri, Derdi'nin oğlu Mahmut'un derdini ifade etmiyordu, edemiyordu. Çözüm, “Türk”leşmekteydi.

1970'li yıllarda Elazığ tarihinde hiç olmadığı kadar “Türk”tü! Türklük alenen karın doyuruyordu. Mahmut Yıldırım da “Yıldırımlar yaratan bir ahfadın torunu”ydu!

Elazığ'da kurulu Ferrokrom Tesisleri'ne işçi alınıyordu. 1976 yılında Türkiye'yi Süleyman Demirel'in başkanlığında kurulan Milliyetçi Cephe (MC) hükümeti yönetiyordu. Elazığ'da iş bulmanın yolu MC'nin küçük ortağı Milliyetçi Hareket Parti-

si'nden (MHP) geçiyordu. Ama Mahmut Yıldırım'ın iş derdi yoktu. Çünkü o yıllarda devlet “üvey”e de “öz”e de babalık yapıyordu. Ve Mahmut Yıldırım, 1973-1975 yılları arasında askerlik görevini yaparken derin devletin üvey evladı olmanın netameli yolunda ilk adımlarını atıyordu.

Keban Barajı'nın yapımında çok sayıda yabancı işçi - mühendis çalışıyordu. Devlet, komünizm tehdidi altında yaşayan ülkeye giren çıkan her yabancıya şüpheyle yaklaşıyordu. Almanlar da bu şüpheden kendilerine düşen payı aldılar.

MİT, Mahmut Yıldırım'ın da aralarında bulunduğu bir grubu Keban Barajı'nın inşasında amele olarak görevlendirdi. Bu kişiler bir yandan maişet derdinden kurtulacaklar, diğer yandan da devleti koruyup kollayacaklardı.

Keban Barajı'nda vatani koruyup kollama görevini yapan grup daha sonra dönemin Elazığ MİT başkanının kartvizitiyle Ferrokrom Tesisleri'ne transfer edilivermişlerdi.

Mahmut Yıldırım, burada puantör olarak işe başlamıştı. Yıldırım, artık “koyu” bir Türk milliyetçisiydi. Son Türk devletini koruma ve kollama görevi, devletin güvenlik güçlerinin olduğu kadar, ülkücülerin de omuzlarındaydı. Mahmut Yıldırım da saflardaki yerini alıyordu.

Türkçe sözcük bilgisi sınırlı ama ruhu Türk, Mahmut Yıldırım, mevziye girmekle kalmadı, ön saflarda vuruşmaya başladı.

Alparslan Türkeş'in Elazığ seyahatlerinde muhafızlık yapacak kadar itimada şayan biri olmuştu. Hatta sağ yakasında üç hilalli parti rozeti taşımaya başlamıştı. Bundan böyle son Türk devletini koruma, kollama ve komünistleri nerede yakalarsa başını ezme esas göreviydi artık.

İddiaların aksine Mahmut Yıldırım, 1980'li yılların sonuna kadar, fabrikadaki mesaisine düzenli olarak gidip geliyordu.

Hatta fabrikadaki sendika mücadelesinde taraf olacak kadar da işçiydi.

Dönemin Türk Metal Sendikası Şube Başkanı Münir Yonar ile de iyi dosttu. Bir keresinde işletmede örgütlenmek için kapıya dayanan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) teşkilatçılarını başarıyla püskürtmüşlerdi. DİSK o günden sonra bir daha işletmede örgütlenmeyi aklından bile geçirememişti.

Mahmut Yıldırım, sendikal mücadelede de kariyer yapıyordu. 2-3 aylığına da olsa Türk Metal Sendikası'nın işyeri temsilciliği görevini yürütüyordu.

İşler hep istendiği gibi gitmiyordu. Adı Mahmut Yıldırım da olsa zaman zaman işletme ile sorunlar yaşayabiliyordu. Yine böyle sorunlu günlerin birinde bu kez devreye dostu Münir Yonar giriyordu. Mahmut Yıldırım, Etibank'ın İstasyon Caddesi'ndeki işyerine geçici olarak aktarılıyordu. Mahmut Yıldırım burada bir süre santral görevlisi olarak çalışıyordu.

Mahmut Yıldırım, çay ocaklarının da müdavimiydi. Özellikle de Mail Emmi ile bir hekimin ruhsatını kardeşinin üzerine çıkardığı Marmara Küllük Çay Ocağı'nın... Malum, İstanbul'da Marmara Kiraathanesi olur ve ülkücüler burayı mekân tutarsa Elazığ eksik kalır mıydı? Mahmut Yıldırım, iş saatleri dışında vaktini çoğunlukla buralarda geçiriyordu.

Etibank Teftiş Kurulu'nca düzenlenen 27 Kasım 1997 tarih, 3/29 sayılı rapora göre; Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, Şubat 1977 tarihinden Şubat 1997 tarihine kadar Etibank Elazığ Ferrokrom Tesisleri'nde işçi olarak çalışmış, maaş almış, emeklilik primi ödenmişti.

“Mesai arkadaşları ve amirleri görevine muntazam şekilde geldiğini söylüyor olmalarına rağmen, her tesis müdürünün, atandıktan kısa bir süre sonra Mahmut Yıldırım'ın dosyasına baktığı, hiçbir işlem yapmadan dosyayı iade ettiği, bir daha da Mahmut Yıldırım'ın adını telaffuz etmediği bilinmektedir. İşten çıkarma kararı da tebliğ edilememiştir.”

Mahmut Yıldırım'ın Sosyal Sigortalar Kurumu'ndaki kayıtları ise aksini söylüyordu. 2301010749996 sicil numaralı Yeşil, 15 Aralık 1976 tarihinde SSK'nın kayıtları arasına giriyordu. İşe gelip gitmese de Yeşil'in SSK'lı yaşamı 1996 yılına kadar sürüyordu.

Kurumla ilişkisi kesildiği tarihte Yeşil'in, tam tamına 7 bin 96 gün fiilen işbaşı yaptığı görölüyordu.

Yeşil, emekliliği hak etmişti etmesine ama ne kıdem tazminatı almıştı ne de SSK'ya bu konuda başvuru yapmıştı. Çünkü Yeşil kayıptı.

BAŞKENTE TAŞINAN DOSTLUK

Elazığ'da başlayan Nail Emmi-Mahmut Yıldırım dostluğu 90'lı yılların ilk yarısında Ankara'ya taşınıyordu. Mahmut Yıldırım'ın Nail Emmi ile dostluğu ve ilişkisi “efsane” olana kadar sürüyordu.

Elazığlı Nail, Sıhhiye Köprüsü yakınlarında bir çay ocağı işletmeye başlamıştı. Çay ocağının adı da “Nail Emmi'nin Yeri”ydi.

Mahmut Yıldırım da ailesi ile birlikte Ankara'ya göç etmişti. İki arkadaş Elazığ'da solcularla mücadelede pekiştirdikleri dostluğu başkentte de sürdürüyordu. Nail Emmi'ye göre; Mahmut Yıldırım, “hoşsohbet” bir adamdı. Ya da “adam gibi adam”dı.

Bugüne kadar dostlukları nice kavgalarda sınanmıştı. Açlık ve yoksullukta bilenmişti. Borç alıp borç vermişlerdi. Deyim yerindeyse, bir baş soğan kırıp bir ekmeği bölüşmüşlerdi.

Mahmut ya da “Hacı” -ki Nail Emmi “Yeşil” yerine “Hacı” diye hitap etmeyi tercih ediyordu- Türklük davasında “kavgada taş, yağmurda yağ” görmüştü. Mangal yürekliydi, gözünü budaktan esirgemezdi. Ateşin harlısına, kavganın kavisine düşküncü. Yüreğinde korkuya yer yoktu.

Adı güneydoğudaki faili meçhul cinayetlerle özdeşleşse de Nail Emmi'nin en birinci sohbet arkadaşıydı. En çok Elazığ şivesi ile anlattığı fıkralara gülüyordu Nail Emmi...

“YALNIZ YİYENİ BİR GÜN KUSTURURLAR.”

Nail Emmiye göre Hacı'nın, yani Mahmut Yıldırım'ın iki yakası hiçbir zaman bir araya gelmemişti. Tek varlığı Etlik semtindeki bir daireydi. Ama yaşantısı hiç de öyle değildi. Su gibi para harcıyor, Ankara'da bulunduğu vakitlerde değişik markalarda beş binek otomobili kullanıyordu. Üstüne üstlük emrinde bir de şoförü vardı. Hacı söylemişti; Nail Emmi'nin abartısı değil: *“5 arabam da zırhlı, kurşungeçirmez.”*

Nail Emmi de kadim dostunun sözlerini senet sayıyordu. Aksini düşünemiyordu bile...

Gazetelerde okuduğu ve Yeşil'e atfedilen telefon konuşmasının deşifresinde söylediği şu sözlerle de bir mana veremiyordu:

“Yalnız yedirmezler, akıllı ol. Yalnız yedirmezler adama. Yalnız yiyen adamı da bir gün kustururlar!”

Nail Emmi kadar devletin de ezberi bozulmuştu. Susurluk kazasının ardından ortaya atılan devlet-siyaset-mafya ilişkilerini araştırmakla görevli dönemin Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş da raporunda Yeşil'in trilyoner olduğu iddiaları karşısında yaşadığı şaşkınlığı şöyle anlatıyordu:

“Ahmet Demir adına Ziraat Bankası Heykel Şubesi'nde açılmış bir hesapta tehdit, şantaj ve cinayet sonucu toplanan haraçların bir bölümü yer almaktadır.

Ziraat Bankası Teftiş Kurulu yaptığı bir değerlendirmede şu hususları tespit etmiştir:

Ahmet Demir isimli şahıs Ziraat Bankası Heykel/Ankara Şubesi'ne müracaat ederek ve 50 bin TL yatırarak bir hesap açmış, Aydınlikevler'de, bilahare Bahçelievler'de adres göstererek ve nüfus cüzdanı ile çeşitli işlemler yapmıştır.

Hesaba, 20.06.1994 tarihinden itibaren âdeta para yağmıştır.

Mustafa Ank 200 milyon, Ağa Yıldız 250 milyon, Hurşit Han (uyuşturucu kaçakçısı) 250 milyon, Salih Ayten 249.7 milyon, Yusuf Tan 250 milyon, Mehmet İsen Kul 659 milyon, Şaban Bala 100 milyon, Ahmad Esmâ Eyili 300 bin DM ve 50 bin USD, Elazığ Yapı Kredi Bankası'nda görevli olduğunu belirten bir şahıs 500 milyon, Diyarbakır Şubesi havaleli ve Dicle Turizm Şirketi tarafından 110 milyon, Mehmet İsen Kul 995.6 milyon ve 737.2 milyon TL yatırmışlardır. Yeşil bu paraları çeşitli tarihlerde tahsil etmiştir. Bazen Ankara'dan bazen Elazığ'dan şahsen ve tamamı nakit olmak üzere çekilmiştir. (Heykel Şubesi Hesap No: 301009-39782-9)”

YEŞİL, CEBİNDE BORÇ DEFTERİ İLE DOLAŞIYOR

Kutlu Savaş, dönemin başbakanına sunduğu raporunda “Yeşil'in cebinde milyar lira ile gezdiği düşünülmemelidir.” diyordu. Bu satırın altını özellikle çiziyor ve değerlendirmesine şöyle devam ediyordu:

“Ankara polisi tarafından gözlem altına alındığında cebinden çıkan kartlarda Bosch buzdolaplarının fiyatı ve indirimleriyle ilgili notlar da çıkmıştı. İki üç milyon lira için bu kadar yoğun bir mesai vermesi ve milyarlık tahsilatları yaptığı tarihte bu kadar uğraşması tahsilatın kendisinde kalmadığının delilidir.”

Devletin raporları tarafından teyit edildiğine göre, Mahmut Yıldırım hiçbir zaman parasının hesabını bilemeyecek kadar var-sıl olmamıştı. Banka hesabındaki trilyonlarca lira da neyin nesiy-di? Yeşil, gayrimeşru yollardan edinildiği izlenimi yaratan parayı, adeta kayıt altına alıyordu.

Neden böyle davrandı? Hesabındaki hareketlilik ve büyüklük, mutlaka birilerinin dikkatini çekeceğine göre, pervasız ve fütur-suz mu davrandı, yoksa bilerek ve isteyerek, bir anlamda hesabı-nı sigorta olarak mı kullandı?

Yeşil'i tanıyan Adnan Ö.'ye göre, Mahmut Yıldırım, yasadışı yollardan, haraçtan elde edilen paraları kayda geçirmişti:

“Yeşil, nedense aldığı her türlü paranın hesabına yatı-rılmasını istiyordu. Öyle ki, kendisine çanta ile teslim et-mek istenen paraları bile kabul etmiyordu. İlla ki Ziraat Bankası'nın Heykel Şubesi'ndeki hesabına yatırılmasını istiyordu.”

Yeşil denilince akla Asker Mustafa ismi geliyor. Yiğit, her yerde lakabı ile anılıyor. Asker Mustafa da öyle. Elazığ'da da An-kara'da da lakabıyla anılıyor, tanınıyor.

Asker Mustafa (Öztürkmen) da Yeşil'in kadim dostlarından. Dostlukları Elazığ'a uzanıyor. Aynı siniye çökmüşler, aynı badi-releri atlatmışlar. Asker Mustafa, âlemde, Mahmut Yıldırım'ın iki oğlunu kötü günlerinde yalnız bırakmaması ile tanınıyor. As-ker Mustafa'ya göre de Yeşil, öyle ahım şahım bir paraya hiç sa-hip olmadı. Banka hesabındaki kabarıklığın nedenini bilenler bi-liyordu. Bu paralar adeta “emanet”e teslim ediliyor. Yeşil bu he-saptaki paraları kendisi için harcamıyordu. Arada sırada sarf et-mek için inisiyatif kullansa da, bu iş de ancak birkaç şehit ailesi-ne yardım için oluyordu!

BİR PAKET MARLBORO 3 PAKET MALTEPE

Yeşil'in ünü arttıkça, kendisine önce bölge dar geliyordu, sonra da Ankara. Gazetelerde, TV'lerde adı okundukça yüreği kabarıyordu. Polisin aranıyor ilanlarında en çok onun adına rastlanıyordu. Yeşil, artık bir kanun kaçağıydı. Kanunların da üstünde, kanunsuz yaşamında unuttuğu Mahmut Yıldırım adı zemheride tek mil kaçağa çıkıyordu. Zemheride kaçakların hali bir tuhaf oluyordu, bu vakitlerde insafa ve namussuz bir yakalanma korkusuna yakalarını kaptırıyorlardı.

Yeşil iyi biliyordu ki kaçakları, kılıksızlıkları, boş mide gürültüleri, üç günlük sakalları ve gözlerindeki kan ele veriyordu.

Kaçmaktan, uykuya zaman ayıramayan gözleri kan tutuyordu. Bir kaçağı kimse arayıp sormadığında vicdan, "Kimse seni aramaz, ama ben buradayım." dercesine çıkıp geliyordu.

Yeşil, vicdan hesaplaşmalarının arasında sigarayı da iyiden iyiye artırmıştı. Âdeta ev hapsinde yaşıyor ve günde 1 paketten fazla Marlboro tüketiyordu. Günler geçtikçe para sıkıntısı da kendini göstermeye başlıyordu. Bu nedenle önce Marlboro'ya veda ediyordu.

Asker Mustafa ile bir sohbetinde, *"Bankadaki hesabında milyon dolarlar olan bir adam, sigaranın hesabını mı yapar? Marlboro bile alamıyorum. 1 paket Marlboro, 3 paket Maltepe'ye eşit. Bu nedenle Maltepe içmeye başladım."* diye sitem ediyordu.

Devlet kadar Nail Emmi de Hacı'nın çevresinde olup bitenlere akıl sır erdiremiyordu. Devletin sivil giyimli binbaşı ve yüzbaşılarının Hacı ile ne gibi bir işi olacağına... Çünkü Yeşil'in çevresinde her daim sivil giyimli rütbeli şahıslar görmek mümkündü...

Hacı, Nail Emmi'ye zaman zaman sitem de ediyordu. Dostluk hep iyi günde gösterilmezdi, zaten Hacı "iyi gün dostunu" da sevmezdi.

“Yılımı anımsamıyorum. Trafik kazası geçirmiş, uzun süre evinde istirahat etmiş. Ancak benim haberim yoktu.” diyor Nail Emmi. Hacı'dan söz ederken hep geçmiş zamanlı konuşmayı tercih ediyor, sanki şimdiki ve gelecek zaman yasaklı ya da bir duyan olacakmışçasına ürkek. Usul usul konuşuyor, meramını Kürtçeyle karışık bir Türkçe ile anlatmakta zaman zaman zorlanıyor:

“Bir arkadaş haber verdi kaza geçirdiğini. Evine gittim. Geçmiş olsun dileklerimi ilettim. O zaman bana sitem etti. 'Kaza geçirdik, az daha ölüyordum. Ama sen bir geçmiş olsuna bile gelmedin. Mezara girsem haberin olmayacak.'”

Gayriresmi kaynaklara göre, Nail Emmi'nin anımsamadığı trafik kazası 1994 yılında meydana gelmişti! Yeşil'in aracı bir kamyonu değil, ama kendisi Emniyet'e çarpmıştı. İddialara göre Yeşil, Bahçelievler semtinde **Violet Cafe** adıyla bir işyeri işletiyordu.

Eylül ayının bir akşamüstü, Yeşil burada gözaltına alındıktan sonra Emniyet Genel Müdürlüğü'nde dört gün sorgulanıyordu. Gözaltına alındığı sırada Mahmut Yıldırım'ın üzerinde “Ahmet Demir” adına düzenlenmiş PKK'nın askeri örgütü ERNK'ye ait bir kimlik çıkıyordu. Emniyet'teki sorgusu ağır ve badireli geçiyordu. Sorgucular Yeşil'in bir kolunu ve bazı kaburga kemiklerini kırıyordu.

Bu kolunda zaten PKK'dan bir hatıra taşıyordu. PKK'lılar ile girdiği bir müsademedede koluna kalaşnikof mermileri isabet etmişti. Bu yara omzundan başlayıp, koltuk altına kadar iz bırakmıştı.

YEŞİL, KORKUT EKENİ VURACAKTI!

Yeşil, durduk yere niye gözaltına alınmıştı? Niye ağır bir sorgudan geçmişti? Bu soruların yanıtını da dönemin *Star* gazetesi

vazarı Saygı Öztürk'ün "Efsane Yarbay" unvanını yakıştırdığı Korkut Eken veriyordu. 25 Ocak 2002 tarihinde Saygı Öztürk'e konuşan Korkut Eken, **"Yeşil'in kendisine suikast düzenleme hazırlığında olduğu"** nu açıklıyordu.

"Yeşil ne oldu?"

Kamuoymunda 'Yeşil' olarak bilinen Mahmut Yıldırım'ı soruyorum. 'Yeşil'i tanımıyorum.' diyor. Şaşıyorum. O da bunun farkında. Şunları söylüyor:

'Yeşil'i ben bir kez gördüm. O da Ankara Emniyet Müdürlüğünde gözaltına alındığı gün. Yeşil'in tabii başlangıçta çok güzel görevler yaptığını biliyorum. Yeşil çoğu işte kendisini yok astsubay tanıtıyor, subay tanıtıyor, polis tanıtıyor. Ama aslı PKK itirafçısıdır. (Ülkücü!) Ancak kendini çok güzel yetiştirmiş bir arkadaş. Başlangıçta güzel görevleri var.'

Peki Yeşil'in Ankara Emniyet Müdürlüğüne götürüldüğü gün, Korkut Eken niçin Ankara Emniyet Müdürlüğüne çağrılmıştı? Bu müthiş gerçeği Eken şöyle açıklıyor:

'Yeşil'i bana suikast yapmak için görevlendirmişler.'

Heyecanlanıyorum.

'Kim, kim görevlendirmiş?' diye soruyorum. Teybi kapatmamı işaret ediyor. Teybi kapatıyorum. Müthiş bir olayı öğreneceğim diye bekliyorum. Korkut Yarbay, başını yana çeviriyor. Başını her yana çevirişinde konuşmak istemediğini artık anlıyorum. Soruyu yinelemiyorum bile. Çünkü ondan yine, 'Bazı şeyler benimle mezara gider.' sözlerini duyacağımı biliyorum..."

ŞOFÖRÜNÜN BAŞINA GELENLER

Yeşil adı bazı mahfillerde geçerli kartvizitti. İyi bir maymun-cuktu. Devletin ön kapıları olmasa da arka kapıları Yeşil adı du-

yulduktan sonra girmek isteyen kişilere ardına kadar açılıyordu. Ancak gün gelip devran döndükçe kapı, duvar oluyordu.

Arananlar listesi tutan Yeşil de hakkında ferman bulunanların arasındaki yerini alıyordu. Resmi ve gayriresmi operasyonlarda Yeşil aranılıyordu. Yeşil'i tanıdıkları, bildikleri iddia edilen kişiler birer birer sorgudan geçiriliyordu.

Yeşil'e yakın isimlerden biri de Hakan Aslan'dı. Hakan Aslan, bir dönem Elazığ MHP il başkanlığı yapan Sırrı Aslan'ın oğluydu. Aynı zamanda Mahmut Yıldırım'ın şoförü olarak tanınıyordu. Yeşil, Violet (Turkuaz) kafede gözaltına alındığında yanında Hakan Aslan da vardı. Sorgusunda sıkı bir badire atlatan Aslan, salıverildiğinde antidepresan hap kullanmaya başlıyordu.

Devlet hep Yeşil'in izini sürüyordu. Her taşın altına bakılıyordu. Ancak Mahmut Yıldırım'a bir türlü ulaşamıyordu. Onun yerine yakın çevresi gözaltına alınıyordu. İşte Hakan Aslan kamuoyunun gündemine bir kez de 19 Ekim 1998 tarihinde geliyordu. Gazetelerde yer alan haberlere göre Mahmut Yıldırım'a ulaşmak için yapılan operasyonda Elazığ'da gözaltına alınan eski şoförü Murat Ay ile arkadaşı Hakan Aslan gözaltına alınmıştı. 18 Ekim'de ise çıkarıldıkları Ankara DGM tarafından serbest bırakılmıştı.

Murat Ay ve Hakan Aslan, Ankara Terörle Mücadele Şubesi'nde yapılan sorgularında, Yeşil'den uzun zamandan beri haber almadıklarını, şu an nerede olduğunu bilmediklerini söylediler. Gözaltı süreleri tamamlanan Ay ve Aslan serbest bırakıldı.

Kaçma kovalamaca, illegal yaşamın stresi ağırlaştıkça Hakan Aslan da hap sayısını artırıyor.

Hakan Aslan'a gözaltı ve ağır sorgulardan geriye hap müptelası olmak kalıyordu.

YERALTI ÂLEMİNİN RACONU

Murat Yıldırım, Mahmut Yıldırım'ın iki oğlundan biri. Büyük olanı Murat, küçük olanı Nevzat. Murat Yıldırım da babası Mahmut Yıldırım'ın namından kendisine düşen yükü fazlasıyla omuzluyor. Daha çocuk yaşında Yeşil adının dayanılmaz çekiciliği, Murat Yıldırım'ı ardından sürüklüyor. Elazığ'da başarılı bir öğrenci olan Murat Yıldırım, Ankara'ya taşındıktan sonra, bir türlü dikiş tutturamıyor. Bu yıllar aynı zamanda Yeşil'in adres değiştirdiği zamanlara rastlıyor.

Yeşil'in ünü arttıkça, Murat'ın da yükü artıyor. Artık belinde silahla dolaşma vakti. Yeraltı âleminin raconu bu; dost var, düşman var. Dost düşman gibi, düşman dost gibi.

Yaşam bu minvalde devam ediyordu. 21 Ekim 1998 tarihli gazetelerde bu kez Yeşil'in oğlu Murat Yıldırım haber oluyordu:

“Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın oğlu Murat Yıldırım, Ankara'da gözaltına alındı. Sabaha karşı genel arama yapan polis bir arabada silah ele geçirdi. Arabada bulunan 18 yaşındaki Murat Yıldırım ve Adem Özbay gözaltına alındı. Murat Yıldırım'ın, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın oğlu olduğu belirlendi.

Yıldırım, babası ile iki yıldır görüşmediğini öne sürdü. Özbay da sorgusunda silahın kendisine ait olduğunu söyledi.”

Polis, silah bulundurma suçundan gözaltına aldığı Murat Yıldırım'a ısrarla babasını soruyor. Yanıt bildik, tekrarlanmaktan ezberlenmiş *“Babamı iki yıldır görmüyorum.”*

Polis, gözaltındaki Murat Yıldırım ve Adem Özbay'a hiç de iltimaslı davranmıyordu. Murat Yıldırım'dan ruhsatsız silah yerine babası Mahmut Yıldırım soruluyordu.

Gözleri bağlı sorgulanan Murat Yıldırım'ın bir ara göz bağları gevşiyordu. Polislere *“Hepinizi tanıdım, bunun hesabını vereceksiniz.”* diye çıkışıyordu.

Bu sırada Murat Yıldırım'ı polis kadar Adem Özbay'ın baskısı da bunaltıyordu. Çünkü Adem Özbay, kendisine ait silahın Murat Yıldırım tarafından sahiplenilmesini istiyordu. Murat Yıldırım ise bu isteği reddediyordu. Böyle bir davranışı ancak “çakallık” yapanlar, yani başkasının suçunu üstlenenler gösterirdi. Çünkü yeraltı raconunda başkasının günahını üstlenmek büyük ayıptı!

İkilinin yolu polisle bu kez bir pavyonda kesişti. Polis yine Murat Yıldırım ve Adem Özbay'a suçüstü yaptı. Ama bu kez bir farkla, gözaltına sadece Murat Yıldırım alındı.

Adem Özbay ise bir yolunu bulup ortallardan kayboldu.

Bu olaydan sonra Murat Yıldırım ve Adem Özbay'ın arası bir daha eskisi gibi olmadı. Dostluğu şüphe kemiriyordu! Dostluk, şüpheyi kaldıramayacak kadar naifti.

YILDIRIM AİLESİ GÖZALTINDA

Mahmut Yıldırım'ın namlunun ucundaki yaşamı, av ve avcı olarak sürüyordu. Usta bir insan avcısı olan Mahmut Yıldırım, konjonktür gereği bir anda ava dönüşmüştü. Polis telsizlerinde artık “Yeşil”in adı anons edilmeye başlanmıştı.

Polis, Yeşil'in izini Antalya'da bulduğuna inanıyordu. Burada bir eve baskın düzenlenmişti. Basın operasyona “Polisin Yeşil Operasyonu” adını vermişti.

Antalya'daki evinden sonra Ankara'daki iki evine baskın yapan polis, Mahmut Yıldırım'ın kardeşi, eşi ve kızını gözaltına alıyordu.

“Susurluk Raporu'nda adı geçen ve yakalanması hâlinde birçok faili meçhul olayın aydınlığa kavuşacağı öne sürölen Mahmut Yıldırım'ın Antalya'da bir evini ortaya çıkaran polis, Ankara'daki iki evine de 'şok baskın' yaptı. Yeşil'i yakalamak için tüm Türkiye'de özel çalışma başlatan Emniyet Genel Müdürlüğünün koordinasyonunda arka arkaya operasyon başlatan polis, akşam, Yıldırım'ın kardeşi, eşi ve kızını gözaltına aldı.”

Yıldırım'ın yakalanması konusunda Antalya'dan gelen acil bilgi üzerine, Ankara DGM Başsavcılığı Nöbetçi Mahkemesi, Yeşil'in Etlik'te kullandığı iki evi için özel arama kararı çıkardı. Kararın Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne ulaşmasının ardından Terörle Mücadele Şubesi ekipleri, akşam saatlerinde büyük bir gizlilik içinde hazırlıklarını bitirip, Etlik'te saptanan iki ayrı eve baskın yaptı. Kurşungeçirmez elik yelekler giyip ağır silahlarla donatılan Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı sivil operasyon ekipleri, havanın kararmasıyla birlikte her iki eve birden girdi.

Baskın sırasında evlerde bulunan Mahmut Yıldırım'ın eşi Esmâ Yıldırım, kızı Nuray Yıldırım ve ağabeyi Bahattin Yıldırım gözaltına alınarak sıkı güvenlik tedbirleri arasında Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne götüröldü. Terörle Mücadele Şubesi'nde sorguya alınan Yıldırım'ın üç yakını, ifadelerinde, Yeşil'i bir yıldır görmediklerini öne sürdü.

Ağabey Bahattin Yıldırım, kardeşi Mahmut Yıldırım'ın bir süre önce Antalya'ya gittiğini ve daha sonra kendisinden haber alamadıklarını, ancak zaman zaman kendisini telefonla arayıp, ailesi hakkında bilgi aldığını belirtti. Gözaltına alınan Yıldırım'ın üç yakını, daha sonra serbest bırakıldı.

Bu arada baskın sırasında Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı timlerin evlerde detaylı bir arama yaptığı, ancak Yeşil'le ilgili so-

ruşturmaya yön verecek yeni bilgilerin elde edilemediği öğrenildi.

Öte yandan Yeşil'in Antalya Lara'da satın aldığı dubleks evi, yaklaşık bir yıldır, firari Yıldırım'la bağlantısı olan MİT mensuplarının kullandığı iddia edildi.

Bu arada, 1996 yılının son aylarından itibaren MİT'le ilişkisinin kesildiği kaydedilen Yıldırım'ın teşkilatla bağlantısından dolayı bazı üst düzey MİT yöneticilerinin rahatsız oldukları bildirildi.

İşte bu kadar...

Bu arada bir anımsatma yapmakta da yarar var. Mahmut Yıldırım'ın eşi Esmâ Yıldırım böbreklerinden rahatsız. Haftada iki gün diyaliz makinesine giriyor.

YEŞİL, MİT ELEMANI

Yeşil'i polisin elinden Milli İstihbarat Teşkilatı kurtarıyordu. 1994 yılının Kasım ayında Yeşil yeniden saf değiştiriyordu. Adı eroin, silah kaçakçılığı, fidye ve faili meçhullerle yani ölümle özdeşleşen Yeşil artık Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir elemanıydı. Kod adı da Metin'di. **“Duran Hoca”** isimli MİT elemanı ve astsubay Duran Fırat'la ilişkili olarak MİT Kontr-Terör Daire Başkanlığı'na bağlı olarak çalışmaya başlıyordu. Bu dairenin başkanı ise kamuoyunun yakından tanıdığı bir isim olan Mehmet Ey-mür'dü...

Emniyet kayıtlarına göre Yeşil, 1993 sonbaharında Merzifon'da kaza geçirmişti. Gerisini Necdet Açı ve Serhan Yedig'in kaleminden okuyalım:

“Yeşil ve dört arkadaşı, Lada marka ciple Merzifon-Havza arasında kaza yaptı. Takla atan arabadakiler, Ankara'dan Samsun'a operasyona giden infaz timleriydi. Lav silahları, bom-

balar, patlayıcılar etrafa saçıldı. Olaya jandarma müdahale etti. Kazada yaralanan Yeşil ve iki arkadaşı Samsun, diğer iki kişi Çorum'daki hastanelere kaldırıldı. Astsubay Ahmet diye hitap edilen Yeşil'in iki günü çok hareketli geçti. Emniyetçiler ve mülki erkân Yeşil'in ziyaretine geldi. Yeşil, hastaneden geldiği gibi helikopterle ayrıldı, tedavi için Ankara'ya gönderildi.

... Ahmet Cem Ersever, o tarihte birkaç günlüğüne Samsun'daydı. Sevgilisi Neval Boz'un Ankara üniversitesi Tıp Fakültesi'ndeki kaydını yatay geçiş yoluyla Samsun Tıp'a aldirmek istiyordu."

Cem Ersever, Mustafa Deniz ve Neval Boz üçlüsünün cesetleri, öldürüldükten sonra Ankara'nın üç ayrı çıkışına bırakıldı. Cem Ersever 2 Kasım 1993 tarihinde ortadan kayboldu. Cesedi iki gün sonra 4 Kasım 1993 tarihinde Elmadağ'da bulundu.

Bundan sonra dezenformasyon bombardımanı başladı. Bazı suflörler Cem Ersever'in Yeşil tarafından infaz edildiğini medyaya fısıldadı. Kayda geçen bu iddia tekrarlana tekrarlana hafızalara kazındı ve neredeyse doğruya yakın bir gerçeklik kazandı.

Faili meçhule kurban giden Cem Ersever'in faili bulundu. İzahı mümkündü, zaten suflör de akla en yakın izaha uygun bilgileri servis yapıyordu.

Asker Mustafa haklı olarak soruyor; aynı günlerde Amasya'da geçirdiği trafik kazasında ağır yaralanan Mahmut Yıldırım, nasıl oluyor da Cem Ersever'in tetikçisi oluyor?

Tabii bir başka idida daha var; Yeşil, 1993 Eylül ayında Amasya civarında kaza geçirdi. Yanında iki Jandarma subayı ve bir sivil vardı. Beyaz renkli Lada Niva jipteki makineli tüfek, lavlar, bombalar ve diğer mühimmat kazada yola saçıldı. Ağır yaralı Yeşil, bir süre hastanede kaldı. Oysa Ersever Kasım ayında öldürülmüştü.

YEŞİL'İN FİHRİSTİ

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde Yeşil'in konuşturulması ile ortaya dökülen sırlara ulaşamıyordu. Ancak Yeşil'in üzerinden çıkan telefon fihristinde yer alan isimleri de raporunda kayda geçirmeyi ihmal etmiyordu. Fihristte kimlerin telefon numaraları yoktu ki... **Mehmel Eymür'den İbrahim Şahin'e, Abdullah Çatlı'dan Sırrı Sakık'a kadar kamuoyunun yakından tanıdığı birçok legal ve illegal ismi bir arada görmek mümkün oluyordu:**

"Polis tarafından gözlem altına alındığında üzerinde pek çok telefon numarası çıkmıştır. Mehmet Eymür (ev, iş ve cep), İbrahim Şahin (iş, oto, oto özel, cep, çağrı ve İstanbul ev), muhtelif il ve ilçe jandarma komutanları, Sultan Tekstil, Aydın İpekli ve aynı numaralardan Mehmet Özbey (Çatlı olarak ilave edilmiş), Sırrı Sakık (ev ve büro), Farma Tıp Malzemeleri A.Ş. gibi. (Yeşil'in kullandığı 5xx- xxx xx xx nolu telefon irtibatları araştırılmış, MİT ve Jandarma ile yoğun bir telefon irtibatı görülmüştür. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün temizliğini yapan Ertem firmasıyla da ilişkisi vardır.)*

Bir tarafta mafya üyeleri, bir tarafta kamunun özellik arz eden kurumlarının özelliği olan kişileri...

Yeşil'in Ankara, Antalya, Elazığ, mobil ve cep telefon irtibatlarının dökümü kalın bir kitap halindedir. Yeşil'i, sadece yukarıda verilen numaradan arayanların listesi Ek: 2'de yer almakta ve Sn. Başbakan'ın tetkikine özellikle sunulmaktadır.

Yeşil'in üzerinde başka belgeler de vardır. Hasan Tanrıkulu adına sürücü belgesi ve İçişleri Bakanlığı İstihbarat Dairesi kimlik kartı. Bu kartın istihbarat uzmanı sıfatıyla, emekliliğine kadar geçerli olduğu da

*** Yeşil'in o dönem kullandığı bu numara daha sonra GSM şirketi tarafından başka bir isme tahsis edilmiş. O nedenle numarayı yayınlamıyoruz.**

kayıtlıdır. Ayrıca Bosch ve Başbakanlık İstihbarat Dairesi kartı da üzerindedir.

Antalya Emniyet Müdürlüğü izleme biriminin kaydettiği telefon konuşmalarında Yeşil, Mehmet Eymür'le Duran Fırat'la bol küfürlü, bir kamu görevlisinin utanacağı bir çerçevede konuşmakta, Çatlı ile Topal'ın eski Sheraton Oteli'nin kumarhanesinde ortak olduklarını, Veli Küçük'ün işlerine mâni olabileceğini tartışmaktadırlar."

Kutlu Savaş, Emniyet Teşkilatı, MİT ve Jandarma bu kişiyi yakından tanımakta, takip etmekte, dinlemekte, bilgileri arşivlemekte, sadece adamı frenleyip durdurmamaktadırlar. "Neden?" diye sormakta ve sorusunu yine kendisi yanıtlamaktaydı:

"Bu haklı sualin en mantıklı cevabını Yeşil'in iş ve eylemlerinin kamu kurumlarının genel tercihlerine aykırı olmaması, ters düşmemesinde bulmak gerekir. Dolayısıyla Cem Ersever'e karşı alınan tedbirin bir örneğini Yeşil için düşünmenin bir gereği yoktur."

Millî İstihbarat Teşkilatımız 'Adı geçenle 30 Kasım 1996 tarihinden itibaren irtibatımız kalmamıştır.' demektedir. Aslında arşivindeki iç karartıcı bilgilere rağmen bu kişiyle olan irtibatı sebebiyle MİT'in sorgulanması gerektiği düşünülmektedir. Jandarma ilgililerinin durumu ise aynıdır. Bu kişiyi devlet görevine gönderenlerin (MİT'in) 30 Kasım 1996'ya kadar yaptığı her türlü işlem kontrol edilmeye değer. Ankara'dan 09.02.1996'da yeniden pasaport verilmesinden sonra Metin Atmaca'nın gerçek kimliğini bilen Ankara polisinin bu dosyayı bir milyon dosya arasında âdeta kaybetmesinin sebebi de bellidir. Bu pasaportu alan MİT'in hangi devlet problemini çözdüğü de araştırılabilir."

Daha sonra 23 Kasım 1996'da MİT'in diplomatik pasaport taşıyan Murat Tunç ve Gürcan Bora kod isimli mensuplarının beraberinde Metin Atmaca (Yeşil) ve Vahdet Özer'le TK 137 sefer sayılı İstanbul uçağında 3 A, B, C ve D numaralı koltuklarda oturan, İstanbul'dan da TK 320 sefer sayılı uçakla Beyrut'a giden ve VIP-Başbakanlık işaretiyle uçan 5 B, C, D ve 5 F'de oturan bu dört ki-

şinin hangi devlet görevini ifa ettiği sorusu, haklı ve yerinde bir su-aldır.

30 Kasım 1997 tarihinde Sn. Başbakan'ın başkanlığında ve MİT'te yapılan toplantıda, bu noktadaki tenkidimiz ve MİT'in saygın bir kurum olduğu, bu tip işlerinden üzüntü duyulduğu belirtilince Müsteşar Sn. Sönmez Köksal, 'Siz MİT'in her zaman saygın kişilerle mi çalıştığını sanıyorsunuz?' şeklinde bir soru sormuştu.

Kendilerine açıklanmaya çalışılmıştı; MİT uygun kişilerden, o alanı bilen kişilerden bilgi toplayacaktır. Ancak kişiler MİT'e hizmet etmekle saygınlık kazanamayacağı gibi, MİT de o kişilerin seviyesine inmiş olamaz. Oysa Yeşil'in Mehmet Eymür'e 'Baba, Babacığım.' demesi, Kocaeli Emniyet Müdürüyle Hadi Özcan'ın durumunu tartışması problemin varlığına işaret eden bir ilişkidir. Çeşitli iddialar ise problemin ciddiyetine işaret etmektedir.

Son yıllarda ortaya çıkan ve Susurluk olayı dediğimiz olay da işte budur. Bunca bilgiye rağmen itlaf edilmesi gereken bir kişinin VIP salonundan devlet görevine gönderilmesi anlayışı da Susurluk'tur."

12 SAYFA 12 YIL SONRA ORTAYA ÇIKTI

Kutlu Savaş'ın hazırladığı raporun belirli bir bölümü kamuoyuna açıklanıyor ancak 12 sayfa eksik kalıyordu. Peki bu 12 sayfada neler vardı? Yeşil ile ilgili sır neydi? O rapor tam 12 yıl sonra ortaya çıkıyordu. (Dönemin Başbakan Mesut Yılmaz) Erge-
nekon davası sürecinde savcıya raporun tamamını veriliyordu. Raporda Yeşil'den **"Şafii Kürt"** olarak bahsediliyordu:

"Susurluk Raporu'nun gizlenen bölümleri 12 sayfadan oluşuyor. Rapor 22 Ocak 1997'de Mesut Yılmaz'a sunuldu ancak 68, 69, 70, 71, 75, 77, 78, 79, 80, 99, 103 ve 104'üncü sayfaları açıklanmadı. Bu sayfalarda şu bilgiler yer alıyor:

68-69. SAYFA: Mehmet Ali Yaprak'ın kaçırılma olayı... Ömer Lütfi Topal ve Mehmet Ali Yaprak arasındaki irtibatlar... Yaprak ve Hidayet ailelerinin yönetim ve faaliyet şeması...

70-71. SAYFA: Azerbaycan'daki darbe girişimi. Bu bölümde "Açıkça ortaya çıkmıştır ki; Türkiye dost bir ülkede ihtilal yapmaya teşebbüs etmiştir" deniliyor.

75-77-78. SAYFA: Cantürk'ün öldürülmesine değinilen bölümde "Kim olduğu ve ne yaptığı aşikâr olmasına rağmen devlet, Behçet Cantürk'le baş edememiştir. Devlete biat etmesi beklenirken adı geçenin yeni bir tesis kurmak üzere harekete geçmesi üzerine, öldürülmesi kararlaştırılmış ve karar infaz edilmiştir" deniliyor...

79-80. SAYFA: Çatlı'nın göreve sevki konusuna ilişkin bu bölümde "ASALA'ya yönelik uygulamaya konulan çalışmalar çerçevesinde 22 Ekim 1983 tarihinde Fransa/Paris'te temasa geçilmiştir. Göreve sevk edilmiştir" deniliyor ve iki Ermeni liderinin otolarına bomba konulması ve bir Ermeni'nin öldürülmesine değiniliyor.

98-99. SAYFA: Bu bölümde bankalar ele alınıyor ve "Şekerbank menşeli bir grup bürokrat 1992 ve sonrasında kamu bankalarında yönetici olarak çalışmışlardır. Bu grup 1992-1996 döneminde bir aile holdinginde görülebilecek bir şekilde bankadan bankaya dolaştırılmışlardır." deniliyor.

103-104. SAYFA: JİTEM'in anlatıldığı bölümde "JİTEM'e alınan itirafçılar, zaman içinde başıboş kalınca, problemin kaynağını oluşturmuşlardır... Bunlardan en meşhuru ise zalimliği ve öldürdüğü insan sayısının fazlalığı ile tanınan Mahmut Yıldırım..."

ŞAFİİ KÜRT

“...YILDIRIM-YEŞİL’dir. YEŞİL Şafii Kürttür. Bu grup, Alevi Kürtleri en büyük hasım olarak görür ve kabul eder. Bu hava YEŞİL’i Alevi Kürtlere karşı sadece menfaat, haraç vs. kaygılarıyla değil dini motif etkisinde aşırılıklara yöneltmiştir” deniliyor.

Susurluk raporunun eklerinde ise şu dokümanlar yer alıyor:

ÖZEL HAREKÂT: Özel Harekâtçı polisler hakkındaki referanslar ve Özel Harekât timlerinin operasyonlarının sevk evrakları

MİT: Nuri Gündeş’in Başbakan’ın 16 Ağustos 1993 tarihinde imzaladığı yazı ile MİT “İstihbarat Başdanışmanlığı” kadrosuna atanması ve Başbakanlık’ta görevlendirilmesine ilişkin bilgiler.

YEŞİL: Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım’ın, Ankara, Antalya, Elazığ’da kullandığı mobil, sabit ve cep telefon irtibatlarının dokümleri. Yeşil’i arayanların listesi

GERÇEK METİN ATMACA

Nail Emmi’nin kadim dostu “Hacı’nın yolu sık sık Suriye’ye düşüyordu. Baş düşman Abdullah Öcalan’dı. Devletin yetkili yetkisiz, legal illegal yöneticileri Suriye’nin başkenti Şam’da ikaamet eden Abdullah Öcalan’ı etkisizleştirmek ya da ortadan kaldırmak için harekete geçiyordu. Dönemin Başbakanı Tansu Çiller’in gözü karaydı. “Cesur Yürek!” lakaplı Tansu Çiller “*O haini ölü veya diri bana getirin.*” diyordu...

MİT-Emniyet, Abdullah Öcalan’ı ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırmak istiyordu.

Jandarma İstihbarat Grupları'ndan (JİTEM) 1994 yılında MİT'e devşirilen Yeşil de bu operasyonlarda görev alıyordu.

Mahmut Yıldırım, raporda da kayda geçirildiği gibi bu kez Metin Atmaca kimliğini ve pasaportunu taşıyordu.

Yeşil 1996 yılında Yayladağı sınır kapısından yurdu terk ediyordu. Yanında bir ekiple birlikte Şam'a gidiyordu. 6 Mayıs'ta ise Şam'ın güneyinde, havalimanı yolu üzerindeki bir PKK kampına düzenlenen baskında görev alıyordu.

Hürriyet gazetesinin 22 Kasım 1998 tarihli nüshasında Yeşil'in kullandığı pasaportun sahibi gerçek Metin Atmaca konuşuyordu. 1998 yılında 39 yaşında olan Metin Atmaca İzmir'de yaşıyordu. Gazetecilerin soruları üzerine Metin Atmaca, *"Yaşamım boyunca pasaportum olmadı, Türkiye dışına çıkmadım."* diyordu.

Metin Atmaca, Boşnova Belediyesi Altındağ Şube Müdürlüğü'nde çalışıyordu.

Atmaca, Antalya'nın Alanya ilçesinde cezaevi infaz koruma memuru olarak çalışmıştı. 1983 yılında nüfus cüzdanını kaybetmişti. Ardından Manisa Adliyesi'nde çalışmaya başlayan Atmaca, 1989 yılından sonra da Bornova Belediyesi'nde çalışmaya başladığını söylüyordu.

Metin Atmaca, şöyle konuşuyordu:

"Babam Ömer Atmaca, Ağrı'nın Diyadin ilçesinde bir bankada çalışırken doğduğum için nüfus kayıtlarım da burada bulunuyor. Ömrümde Yeşil'i ne gördüm ne tanıdım. Adını TV ve gazetelerden biliyorum."

Basında İzmirli belediye işçisi gerçek Metin Atmaca konuşa-dursun, güvenlik güçleri Yeşile' pasaportu temin ettiği tespit edilen, Elazığ'da yaşayan Metin adlı bir kişiye ulaşıyordu. Ancak Elazığlı Metin'in sorgusundan elde edilen bilgiler kamuoyuna açıklanmıyordu.

YEŞİL SÖZÜNÜ TUTAMADI

Mahmut Yıldırım, efkârlandığı vakitler Nail Emmi'ye Suriye'yi, Lübnan'ı anlatıyordu. Şam'da ve Beyrut'ta ayak basmadığı yer kalmadığından övünerek söz ediyordu.

Ahir ömrü Elazığ ve Ankara'da maişetini sağlamak için açtığı çay ocaklarında geçen Nail Emmi, dostunun maceralarını ağzı açık dinliyordu. Yaşadıklarını kıskanmasa bile gıpta ediyordu! Nail Emmi'nin özlemi ahir ömründe Büyük Selçuklu Sultanı Melikşah'ın Beyrut'taki türbesini görmektir. Melikşah'ın ruhuna Fatiha okumaktır. İşte Yeşil bir sohbet sırasında söz veriyordu:

“Merak etme ilk fırsatta seni Beyrut'a götüreceğim!”

Ancak Yeşil bu sözünü tutmuyor, tutamıyordu. Çünkü devlet adına tetik çeken, namlu ısıtan Yeşil için firar, ricat vakti gelip çatıyordu. Radyo ve TV ajanslarında en çok onun adı okunuyor, gazetelerde yer alan haberlerde ve makalelerde “Derin devlet!”in tanımı yapılırken, en çok Dicnik Köyü nüfusuna kayıtlı Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, referans gösteriliyordu.

Nail Emmi ise çay tiryakisi bir müşterinin yanı sıra kadim dostunun ayak seslerini bir daha ekmek teknesi çay ocağında duymuyor, Elazığ şivesi ile anlattığı fıkralara gülmüyordu.

Sohbet Yeşil'den açıldığında da Nail Emmi, açık yüreklilikle “Melikşah'ın türbesini görmek kısmet olmayacak.” diyor. Bir yandan da sigara dumanının ıslattığı gözlerini sağ elinin tersiyle siliyor ve ekliyor:

“Adı konuşulmaya başladıktan sonra, önce Yeşil'in buraya olan ziyaretleri seyrekleşti, sonunda da tamamen gelmez oldu. Son kez, kendisinin daveti üzerine bir başka mekânda görüştük. Artık Hacı adını kullanmaya başlamıştı. Bir arkadaş vasıtasıyla

beni çağırılmış. Arkadaş 'Hacı seni istiyor.' dedi. Ben de 'Hacı kim?' diye sordum. Mahmut olduğunu söyledi."

YILMAZ'A YEŞİL YUMRUK

ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, Avrupa Forumu toplantısına katılmak üzere Almanya'da bulunuyordu. Takvim yaprakları 23 Kasım 1996 tarihini gösterdiğinde Yılmaz, Türkiye'ye dönmek üzere bu ülkeden ayrılıyordu. İşadamı Yalçın Sünnetçi-oğlu'na ait "TC TOS" uçuş kodlu uçak Türkiye olan rotasını değiştiriyor ve birkaç saat sonra da Macaristan'a iniyordu.

Mesut Yılmaz ve beraberindekiler Budapeşte'de Hilton Oteli'nde konaklıyorlardı. Bir gün sonra yani 24 Kasım'da saat 17.00 sularında Mesut Yılmaz, otelin lobisinde Veysel Özerdem ve İsmail Koçkaya'nın yumruklu saldırısına uğruyordu. Saldırıda Mesut Yılmaz'ın burnu kırılıyordu. Saldırganlar, çıkan kargaşadan faydalanarak kapıda bekleyen 500 SL Mercedes marka otomobile binerek olay yerinden uzaklaşıyorlardı. Aracın şoförlüğünü ise Cengiz Korkut adlı biri yapıyordu.

Yılmaz'ın yumruklanma olayı kısa süre sonra Türkiye'de duyuldu. Yapılan resmi açıklamaya göre; Yılmaz'ın uçağı Budapeşte'ye yakıt ikmali yapmak için uğramıştı!

Yılmaz'ın uçağının rotasını değiştirmesine neden olan gelişme ne olabilirdi? Program dışı bir seyahat neden gündeme gelmişti? Başta medya olmak üzere kamuoyu bu soruya uzun süre yanıt aradı. Ancak gerek ANAP kanalından yapılan açıklamalar gerekse de kulislerde yapılan dedikodu ve komplo teorileri, rota değişikliğinin gerekçesini açıklamaktan uzaktı.

Herkes kendi doğrusunu, kendi senaryosunu yazıyordu. Yılmaz'ın yumruklanması ile Susurluk'ta ortaya çıkan ilişkiler arasında ne gibi bir bağ vardı?

Dönemin Ülkü Ocakları Başkanı Azmi Karamahmutoğlu da tartışmaya katılıyordu. Karamahmutoğlu'na göre Yılmaz, Budapeşte'ye, Susurluk'la ilgili belge almaya gitmiş, ancak yumrukla karşılaşmıştı!

Yine aynı kitabın 82. sayfasında ise Yılmaz'ın yumruklanması olayına Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın da karıştığı bilgisine yer veriliyordu:

“... Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, Mesut Yılmaz 24 Kasım 1996'da Budapeşte Hilton'da saldırıya uğramadan bir gün önce, 'Metin Atmaca' adına düzenlenmiş bir pasaportla Budapeşte'ye uçtu. Yolculuk öncesinde, olaya adı karışan Elazığlı üç ülkücü hemşehrisiyle birçok defa telefon görüşmesi yapmıştı. Beş gün sonra geri döndü, ama aynı gün öğleden sonra MALEV uçağıyla yeniden Budapeşte'ye gitti.

Bu kez yanında MİT Kontr-Terör Dairesi'nden, Mehmet Eymür'ün yakın adamı Astsubay Duran Fırat vardı!”

ERZURUM'A GİTMEDİ

Duran Fırat'ın adı birileri tarafından ısrarla Mesut Yılmaz'ın yumruklanması olayına karıştırılıyordu. Oysa Mesut Yılmaz'ın iyi bildiği, tanıdığı isimlerdendi Duran Fırat. Mehmet Eymür, Mesut Yılmaz ile yaptığı görüşmelere Duran Fırat ile birlikte gidiyordu.

Duran Fırat, yakın çevresine yaptığı konuşmalarda adının sık sık yumruk olayı ile gündeme getirilmesine sitem ediyordu.

MİT ile yollarını ayırması da zaten Susurluk ve sonrasında ortaya atılan iddialara dayanıyordu. Hakkında ne MİT'te bir soruşturma açılmıştı görev yaptığı süre içerisinde ne de duruşma salonlarında adı okunmuştu. O bir görev adamıydı, işini yapmış, çok sayıda takdir belgesi ile emeklilik yaşamına geçmişti.

Söylentiler artınca tayini Erzurum'a çıkıyor, iki oğlu da Ankara'da okuduğu için bu görevi reddediyor ve emekliliğini istiyordu.

24 KASIM'DA ANKARA'DA

Duran Fırat, yumruk olayında Romanya'da değildi. Ayrıca MİT mensupları yurtdışı görevlerinde açık kimlikleri ve pasaportları ile seyahat etmiyorlardı.

Fırat yakın çevresine yumruklanma olayının kendi penceresinden öyküsünü şöyle anlatıyordu:

"İyi anımsıyorum yumruklanma olayını haberdan duydum. Çünkü 24 Kasım dolayısıyla bir yemekteydim. Eşim öğretmen olduğu için görev yaptığı okuldaki öğretmenler yemek düzenlemişlerdi. Ben de eşimle birlikte yemeğe katıldım. Haberlerde Mesut Yılmaz'ın yumruklandığını ve adımı duydum. Şaşırdım, birileri benim adımı niye bu olaya karıştırdılar bilemiyorum. Ayrıca MİT'te görev yapan kapıcı bile olsa turistik amaçlı bile olsa yurtdışına çıkarken sahte pasaport kullanır."

Veysel Özerdem, Cengiz Korkut ve İsmail Koçkaya, Yeşil gibi ilazıılıydı.

İsmail Koçkaya, 15 yıldır Macaristan'da yaşıyor ve kafe-terminal adı altında TIR parkı işletiyordu.

İsmail Koçkaya'nın bir özelliğı daha vardı: Eski MHP Genel Başkan Yardımcısı Tuncay Şekercioğlu'nun kayınbiraderiydi.

Tuncay Şekercioğlu, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ı yakından tanıyan bir kişı.

Yeşil, o günlerde MHP'nin Strazburg Caddesi'ndeki genel merkezinin de müdavimlerinden di. Yolu Ankara'ya düştüğünde mutlaka buraya uğruyordu. Ziyaret ettiğı kişı de Elazığ milletvekili ve MHP Genel Başkan Yardımcısı Tuncay Şekercioğlu'ydu.

Yeşil, Şekercioğlu'nun üçüncü kattaki makam odasına çok kez konuk olmuştu. Hatta arızalanan bir telsizin tamirâtı için Şekercioğlu'ndan yardım bile istemişti.

Yeşil, devlet eski bakanı Eyüp Aşık'ın özel ilgi alanlarından. *Zaman* gazetesinin 6 Mart 2006 tarihli nüshasında yayınlanan bir haberde Eyüp Aşık, Yeşil'in ardındaki esrar perdesini çözmek için çok uğraş verdiğini fakat *"Bu senin üzerine vazife değil."* eleştirilerine maruz kaldığını açıklıyordu. Yeşil ismini ilk defa 1990'da İnsan Hakları Komisyonu başkanırken Tunceli'den gelen şikâyetler üzerine duyduğunu kaydeden Aşık,

"Halka işkence yaptığı söyleniyordu. Ben de bölgeye milletvekillerinden oluşan bir heyet gönderdim. Oradaki Kolordu Komutanlığı'na da yazı yazdım. 'Bu, askerin adamı mıdır?' diye sordum. Resmî cevap geldi: 'Mahmut Yıldırım isimli bir elemanımız vardı; ancak yazınız üzerine görevine son verildi.' Daha sonra da şikâyetler kesildi."

diye konuşuyor. Aşık, Yeşil'in fazla büyütülmemesi gerektiğini, uluslararası iş yapan, Genelkurmay seviyesinde çalışan bir isim olmadığını kaydediyor. İlginç bir de tespitte bulunuyor:

"Yeşil, yaptıklarının vatan millet için olduğuna inandırılmış olabilir." 25 Kasım 1996'da ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın, Budapeşte'de uğradığı yumruklu saldırıda da Yeşil'in isminin geçtiğini hatırlatan Eyüp Aşık, *"Biz bunu Mehmet Eymür'e de sorduk. 'Rahat olun. Olayın arkasında Yeşil olamaz, çünkü çoktan öldü.' dedi. Konu da kapandı."* ifadelerini kullanıyor.

Yılmaz'a saldırı olayı Yeşil'in adının karıştığı ilk siyasi yumruklama olayı değildi. Yeşil, yıllar önce de bir siyasetçiyi "TİK-KO" militanı ile görüştüğü gerekçesiyle yumruklamıştı...

SİNAN YERLİKAYA'YI YUMRUKLADI

Mahmut Yıldırım, 1991-1993 yılları arasında Tunceli'yi mesken tutuyordu. Sık sık Tunceli'de görülüyor ve bu muntıkada “Sakallı” kod adıyla tanınıyordu. Yeşil'in yolu zaman zaman Tunceli'nin Ovacık ilçesine de düşüyordu. 1991 genel seçimlerinde SHP'nin DEP ile ittifak yapması, devlet kadar Yeşil'in de sınırlarını bozuyordu. PKK'nın DEP-SHP ittifakı aracılığıyla Meclise taşınacağına inanıyordu. Bu ittifak PKK'yı ezeli düşman belleyenleri çileden çıkarıyor, özellikle SHP'liler çoğu zaman güvenlik güçlerinden hak etmedikleri tepkileri alıyor, zaman zaman sertliklerle ve hakaretlerle karşılaşıyorlardı.

Sinan Yerlikaya da bu dönem SHP'nin Tunceli il başkanıydı. Yerlikaya'nın da yolu çoğu zaman Ovacık ilçesine düşüyordu.

Yerlikaya, Ovacık Emniyeti'nde amir ve Ovacık Cumhuriyet Savcısı Yavuz Bayram ile sohbet ediyordu. Tesadüfe bakın ki Mahmut Yıldırım da arkadaşı Ovacık Jandarma Birliği'nde Harakât Eğitim Astsubayı olarak görev yapan Astsubay Veli Yürük ile birlikte Emniyet'e giriyordu. Yıldırım ve Yürük, emniyet amirinin odasına girdiklerinde hava birden elektrikleniyordu.

Yeşil, oturur oturmaz Sinan Yerlikaya'yı tahrik edecek konuşmalar yapıyor, sık sık eleştiriyordu. Yeşil, Sinan Yerlikaya'yı seçim çalışmalarında, Tunceli bölgesinde en az PKK kadar güçlü olan TİKKO ile işbirliği yapmakla itham ediyordu. Hızını alamıyor ve Yerlikaya'nın TİKKO'nun etkin militanlarından Lenko kod adlı kişi ile yemekte bir araya geldiğini söylüyor, yer ve saat veriyordu.

Sinan Yerlikaya ise iddiaları reddediyordu.

İşte ne olduysa tam bu sırada oluyordu.

Yeşil, Sinan Yerlikaya'ya *“Seni burada döverim elimden de kimse alamaz.”* diye çıkışıyordu. Yerlikaya da aynı sertlikte karşılık veriyor ve hengâme kopuyordu. Yerinden kalkan Mahmut

Yıldırım, Savcı Bayram ve emniyet amirinin gözleri önünde Sinan Yerlikaya'yı yumrukluyordu.

Kavga daha fazla büyümeden, araya girenler tarafından bastırılıyordu. Sinan Yerlikaya, Yeşil hakkında suç duyurusunda bulunuyordu. Ancak Yeşil'in gerçek adı bilinmediği için hakkında bir işlem yapılamıyordu.

KADINLARIN EFSANESİ

Asker ve polis, PKK'nın ilk saldırısının üzerinden 6-7 yıl geçmesine rağmen örgütün ilişkileri, gücü ve milisleri hakkında elle tutulur bir bilgiye ulaşamamıştı. JİTEM elemanı olarak faaliyet yürüten Yeşil, başta Tunceli olmak üzere görev bölgesindeki illerde, köy ve mezralarda kıyıcılığı ile tanınıyor, muhbir üstüne muhbir devşiriyordu. Devletin istihbarat ağının neredeyse tamamı, Yeşil tarafından kuruluyordu. Üstelik, getirdiği bilgiler de boş çıkmıyordu. Asker-polis, Yeşil'in getirdiği bilgi üzerine düzenlediği operasyonlardan eli boş dönmüyordu, ya kelle alıyor ya da önemli miktarda mühimmat, silah vb. ele geçiriyordu.

PKK'ya yardım ve yataklık yapanlar da Yeşil'in hışmından kurtulamıyorlardı. Çevresinde gözü kara, kıyıcı ve devlete sadakatle bağlı olarak tanınıyor, çoğunlukla "Sakallı" kod adı ile biliniyordu. Mahmut Yıldırım'ın gerçek adını kendisi ile uzun süre birlikte çalışan görevliler bile bilmiyordu. Askeri birliklerden karakollara, valilikten emniyete kadar her kapıyı açıyor, kendisine kimlik sorulmuyor, gerekli itibar gösteriliyordu.

Ovacık Jandarma Birliği'nde görevli Astsubay Veli Yürük de Yeşil efsanesinin doğuşuna yakından tanık olan isimlerden sadece biriydi. Yürük, Mahmut Yıldırım ile tanışmasını şöyle anlatıyor:

“Ovacık'a 1991 yılında atandım. İlk duyduğum isim Sakallı oldu. Herkes Sakallı'dan ve yaptığı çalışmalardan bahsediyordu. Ben de kendisini merak etmeye başladım. Birkaç gün sonra Sakallı'nın birliğe geldiği duyuldu. İşim gereği kendisi ile tanıştım. Bana kendisini Yeşil olarak tanıttı. Gerçek ismini sormadım. Kendisi de söylemedi. Yıllar sonra Yeşil'in gerçek isminin Mahmut Yıldırım olduğunu öğrendim.”

Aynı yıllarda asker ve polis için olduğu kadar Yeşil, kadınlar için de bir muammaydı. Kürt kadınları Sakallı-Yeşil kod adlarını duyduklarında çocuklarını koruyup kollamak için çare arıyorlardı. Polis ve asker eşleri ise lojmanların tekdüze yaşamına renk katan günlerde birbirlerine Yeşil'i anlatıyorlardı. Yeşil, kadınlar için merak, bilinmezlik ve gözü karalıktı.

Kürt kadınları için Yeşil, ölüm, eziyet ve faili meçhul cinayet; güvenlik güçlerinde görev yapanların eşleri içinse, yataklarında rahat uyumalarını sağlayan, vatan uğruna vücudunu kurşunlara siper eden “kahraman” demekti.

Yürük'ün eşi de Yeşil efsanesinin büyüüne kapılan isimlerin arasındaydı. Bir gün dayanamadı ve eşine *“Sakallı'yı niye yemeğe davet etmiyorsun?”* diye sitem etti.

Bu istek üzerine Veli Yürük, birkaç gün sonra Yeşil'i evine yemeğe davet etti. Balkonda Emirdağ güveci yenildi. Yeşil, sohbet sırasında özellikle Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis'in izlediği PKK politikasını övdü. ABD ve bir dönem bölgede görev yapan Çekiç Güç'ün PKK'ya destek vermesinden şikâyet etti.

Yemeğin ardından Yeşil, ev sahibesine teşekkür etti. Tabii ki arkasından Yürük'ün eşinin *“Yeşil Yeşil dedikleri bu muymuş? O da bizim gibi bir insanmış. Ben onu dev zannediyordum.”* sözlerini duymadı.

YEŞİL'E HAVALE

Mahmut Yıldırım'ın yanında genellikle iki kişi bulunuyordu. Aktif operasyonlara katılmak yerine istihbarat topluyor ve nokta atışları yapıyordu. Yanında çoğunlukla Saddam 14'lüsü adı verilen ve İtalyanların ünlü markası Baretta'ya benzeyen bir silah taşıyordu. Yeşil'in ünü oralarda hüküm sürerken, henüz Ankara'ya ya da buralara ulaşmıyordu.

Astsubay Veli Yürük, işi gereği sık sık PKK'dan kaçan, çatışmalarda teslim olan ya da gözaltına alınan PKK'lıları sorguluyordu. 1938 Dersim İsyanı'nı bastıran Abdullah Paşa döneminde yaptırılan ve hâlâ jandarmanın karargâh olarak kullandığı binanın alt katındaki kilerlerden birkaçı sorgu odası olarak düzenlenmişti. PKK'lıların sorguları burada yapılıyordu. Yeşil bazen bu sorgulara katılıyordu. Sorgucuların karşısında susan diller, Yeşil-Sakallı adını duyunca birdenbire şehvetli bir konuşma isteğine tutuluyordu. Astsubay emeklisi Veli Yürük, PKK'lıların şifresinin kırılmasına tanıklık edişini şöyle anlatıyor:

“Bir PKK'lıyı sorgulayacaktık. Yeşil ile birlikte sorgu yerine gittik. PKK'lının gözleri bağlıydı. Bizden önceki arkadaşlar bir türlü PKK'lıyı konuşturamamışlardı. Fakat Yeşil odaya girer girmez, tutuklunun gözbağlarını çözdürdü. Ve adamın karşısına geçerek 'Ben Sakallı.' dedi. PKK'lı sanki bu anı bekliyormuş. Birdenbire alakalı alakasız her şeyi anlatmaya başladı.”

KARPUZ YÜKLÜ KAMYON

Kadim topraklarda faili meçhul veya faili belli cinayetler, zelle günlerinde tarz-ı siyaset olarak benimsenebiliyordu. 1991-1996 yılları arasında Türkiye Cumhuriyeti PKK nedeniyle cinnet geçiriyordu. PKK'nın yaktığı ateş, döktüğü kan, yeni ocakların yanmasına, kanların dökülmesine yol açıyordu. Kadim coğ-

rafyada kıyam ve katliamlara her daim makul ve mantıklı bir gerekçe bulunuyordu.

Faili belli veya meçhul cinayetler zor, dar zamanların siyasetiydi. Bu zamanlarda at izi it izine karışıyordu. İnsan hakları adına ortaya çıkanlar, canları çiğniyorlardı.

Faili meçhul cinayetlerinin öncüleri arasında Elazığ İHD Başkanı Avukat Metin Can ile İHD üyesi Dr. Hasan Kaya'nın 21 Şubat 1993'te öldürülmeleri, gelecek olan ölümlerin habercisi gibiydi. İki ceset bulunduğunda Türkiye, vaka-yı adiyeden sayılan cinayetleri bir süre tartıştı, konuştu.

Bölgede ise devlet yepyeni bilgilere ulaşıyordu. DEP bölge teşkilatları ve İHD'nin şubeleri PKK'ya militan kazandırıyor. Gençler dağlara burada sevdalanıyorlardı. Dağa çıkışın vizesi buralarda veriliyordu.

Devlet, gerek parti ve gerekse İHD şubelerini yakından izlemeye başlıyordu.

Aynı günlerde Yeşil'in verdiği bir istihbarat üzerine Adana'dan Ovacık'a karpuz nakleden bir kamyon izlemeye alınıyordu. Kamyon Ovacık ilçesi sınırlarına girdiğinde de operasyon başlıyordu. Yapılan aramalarda PKK'ya ulaştırılmak üzere karpuzların arasına zulalanan 19 kalaşnikof tüfek ele geçiriliyordu.

Olayda zabıt kayıtlarına geçen karpuzlar, çevre askeri birliklere gönderiliyordu. Rütbeli rütbesiz askerler erken çıkan karpuzun tadına bakıyorlardı.

Güvenlik güçleri de zaten sıkıştıklarında Yeşil'e başvuruyorlardı. PKK'ya yardım ve yataklık edenlerin listesi Yeşil'e bildiriliyordu. Ve güvenlik güçlerine sadece sonucu beklemek kalıyordu. Bu yıllarda Tunceli yeni bir deyim kazanmıştı: *“Yeşil'e havale edin.”*

ERLERİN YEŞİL ABİSİ, ÇOCUKLARIN AMCASI

Mezra ve köylerde ölümle özdeşleşen Yeşil adı, karakol ve kışlalarda yerini dostluğa ve abiliğe bırakıyordu. Yeşil, erlerin eli açık, cömert “abisi”; çocuklarınsa öpücük karşılığında çikolata, kola ısmarlayan amcasıydı.

Ovacık'ta önüne gelen istediğine ceza kesiyordu, yani düpe-düz haraç topluyordu. Bu bazen TİKKO bazen PKK oluyordu. Bazen de örgütlere haraç verenlere devlet de ceza kesebiliyordu. Yani bu işler Yeşil'e havale ediliyordu.

Yeşil, en başından beri yalnız yememeyi öğrenmişti! Bu nedenle paylaşmayı seviyordu. Özellikle maddi sıkıntı çeken erlerin zaman zaman cebine para koyuyordu. Bir gün dönemin parasıyla 20 milyonu bir çırpıda birlikteki askerlere dağıtabilmişti. Erler için Mahmut Yıldırım “**Yeşil abi**”ydi.

Ovacık'ta asker çocuklarının dünyası da lojmanlarla sınırlıydı. Oyun alanı olarak, lojmanlara sınır olan askeri birliğin içini seçiyorlardı. En çok da kantinin çevresinde oynamayı seviyorlardı. Yeşil, erlerin olduğu kadar çocukların da gönlünü almayı biliyordu. Bir gün 8-9 çocuğu kantinin önünde sıraya dizdi ve çikolatalı, kolalı ziyafeti çekti. Karşılık olarak çocuklardan sadece öpücük istiyordu. Çocuklar sırayla Yeşil'i öptüler, amcaları da onları.

Bu sırada Yeşil, kız çocuklarına “*Kızları dudaktan öpeceğim.*” diye takıldı. Kızların yanıtı hazır: “*Kızların dudaktan öpülmesi ayıp. Olmaz!*”

Aldığı bu yanıt Yeşil'i keyiflendirdi. Gece boyu oturduğu rakı sohbetinde sık sık çevresindekilere bu espriyi yaptı ve güldü.

YEŞİL'İN KARTVİZİTİ

Mahmut Yıldırım 1991-1992 yılları arasında sık sık Ankara'ya gidip geliyordu, uğradığı yerlerden biri de MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'in bir dönem özel kalem müdürlüğünü yapan İrfan Özcan'ın Koroğlu Caddesi'ndeki 99/9 numaradaki **Rüzgâr Güvenlik Şirketi**'ydi.

Ülkü Ocakları eski başkan yardımcısı Akif Yılmaz ile yakın dosttu. Büroda sık sık Yılmaz ile sohbet ediyordu. Çevresindekilere de sol üst köşesinde Türk bayrağı ve üst arka fonda yeşil renk bulunan kartvizitini dağıtıyordu. Kartvizitte Yeşil'in o dönemde kullandığı; **05XX XXX XX XX** nolu cep, **05XX XXX XX XX** nolu araç telefonunun ve **2XX XX XX** nolu çağrı cihazının numarası yazılıydı.

Akif Yılmaz'ın netameli yaşamı yıllar sonra bir pavyonda son buluyordu. Akif Yılmaz ve arkadaşı Aslan Sezgin 21 Şubat 2006'da eğlenmek üzere gittikleri Esat Caddesi'ndeki Maksim Gazinosu'nda çıkan silahlı çatışmada öldürülüyorlardı.

İddiaya göre Akif Yılmaz'ın gazino sahibi İrfan Atılğan'a yüklü miktarda borçları vardı. İki arkadaş önce bu borçlar nedeniyle İrfan Atılğan ile tartışmış, ardından hesap nedeniyle garsonlarla dalaşmışlardı. Çıkan tartışmada silahlar çekilmiş ve gazinoda çatışma çıkmıştı. Akif Yılmaz ve arkadaşı Aslan Sezgin, kaldırıldıkları hastanede ölmüşlerdi.

YEŞİL'E ÇATLI KURŞUNU

Rüzgâr Güvenlik Şirketi'nin müdavimleri arasında Kürşat Yılmaz da vardı. Yeraltında dolaşanların, illegal yaşayanların yolu mutlaka bir yerlerde kesişiyordu. Kürşat Yılmaz, 12 Eylül'den önce kurulan **Ülkücü Gençler Derneği (ÜGD)** üyesiydi. 12 Eylül'den sonra çoğu ülkücü gibi onun da yolu yeraltı âlemine düş-

tü. Adı çek-senet tahsilatı ile anılmaya başladı. İlk işi sahte pi-yango bileti basmaktı ve yakayı ele veriyordu.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Özel Kalemî'nde çalışan polis memuresi Tülay Çetin'le, cezaevinde bulunduğu için özel izinle evlendi.

Yılmaz'ın adı Banker Kastelli olarak tanınan Cevher Öz-den'in ayaklarından kurşunlanması olayına karıştı.

Yılmaz asıl ününü 1991'in yılbaşı gecesinde Çakıl Gazino-su'nda işlenen Ayanoglu cinayeti ile yaptı.

“Kısmetim 1” gemisi davasında 5 yıl 10 ay hapis cezasına çarptırılan Derya Ayanoglu'nun babası arınatör Osman Ayanoglu'nun adamı Yavuz Kaşıkçı'yı öldürmek suçundan tutuklandı, delil yetersizliğinden serbest bırakıldı.

Yılmaz, bu kez 1992 yılında Kayhan Güvelioğlu'nu öldürmek suçuyla cezaevine kondu ve 19 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı.

Yılmaz, Bayrampaşa Cezaevi'nden Çanakkale'ye sevk edildi. 1994 yılında hastaneye giderken, yolda firar etti. Dört ay sonra yakalanarak yeniden Bayrampaşa Cezaevi'ne konuldu. Ardından da Sinop, Ünye ve İskilip yarı açık cezaevlerini dolaştı.

Kürşat Yılmaz'ın vurdulu kırdılı ve kaçıp kovalamalı yaşamı böyle sürüp gidiyordu.

Kürşat Yılmaz'ın ve Yeşil'in yolları bir dönem kesişiveriyordu. Yeraltı dünyasının iki ünlü siması 1992 yılında İrfan Özcan'ın Rüzgâr Güvenlik Şirketi'nde karşılaşıyordu. Mahmut Yıldırım'ın yanında büyük oğlu Murat Yıldırım da vardı. Kürşat Yılmaz ve Mahmut Yıldırım'ın illegal yaşamlarında düşmanlıklar kadar dostluklara da yer vardı.

İki isim oracıkta dost oluveriyorlardı. Kürşat Yılmaz, Mahmut Yıldırım'a “*Anan anamdır, eşin bacımdır, oğlun oğlumdur.*” diyordu. Dokunaklı seremonide Mahmut Yıldırım da aynı sözleri tekrarlıyordu.

Uzun süren ve itimada dayanan bu dostluk bir gece yarısı aniden son buluyordu. Mahmut Yıldırım, Ankara'nın Etlik semtinde aracının içindeyken silahlı saldırıya uğruyordu. Saldırıdan belki deneyimleri, belki şansı sayesinde hafif yaralı olarak kurtuluyordu.

Yeraltı âleminde dostunu da düşmanını da tanımak marifetti. Kimin dost kimin düşman olduğu bilinmeyen puslu havalarda bazen şirazeden çıkmak da mümkün oluyordu.

Aynı yıllarda Yeşil ile Abdullah Çatlı arasında da “derin” dostluk peydah olmuştu. Yeşil ile Çatlı sık sık telefonda görüşüyorlardı.

Ve Yeşil, silahlı saldırının sorumlusu olarak Ünye Cezaevi'nde hükümlü bulunan Kürşat Yılmaz'ı sorumlu tutuyordu.

Öfke ile telefona sarılan Yeşil, Kürşat Yılmaz'a tanıştıkları günü anımsatırcasına “*Anan anamdır, eşin bacımdır, oğlun oğlumdur ama senin...*” diyordu.

Tabii ki aynı yanıtı Kürşat Yılmaz'dan da alıyordu.

Yıllar sonra babası ile ilgili kitap kaleme alan Murat Yılmaz, kurşunlanma olayı ilgili şöyle konuşuyordu:

“Babam, Ülkü Ocakları Genel Başkanı İrfan Özcan ile görüşüyordu. O zamanlar, Cizre'nin belediye başkanını MHP'ye geçirdiler. Yakın dostu Hazım Babat'ı da MHP'den milletvekili yapmak istiyordu. Diyarbakır'da, Mardin'de, Bingöl'de, Solhan'da teşkilatlara yardım ediyordu. Bu ilişkinin tek sebebi bu bölgedeki teşkilatlanmaya yardımcı olmak. Babamın Kürşat Yılmaz'la ilişkisi, İrfan Özcan dolayısıyla başladı. Daha sonra baktı bunların ortamı kötü, ilişkiyi bitirmek istedi. Bir bahane bulup da ayrılamadı açıkçası. O gün babam geldi, Kürşat'ı aradı. 'Eve gelirken arabama ateş ettirdin!' diye bağırmaya başladı, hakaret etti. Gerçekte böyle bir şey yok. Kürşat da bunu biliyor. Babam, sırf herkes bilsin diye böyle bir şey yaptı. Kürşat'la diya-

loğunu tamamen kesti. Abdullah Çatlı'nın böyle bir suikast girişimi yoktu."

Aylar sonra gerçek ortaya çıkıyor ve Yeşil'e silahlı saldırı düzenleyen kişinin Abdullah Çatlı olduğu ortaya çıkıyordu.

Yeşil bu kez Abdullah Çatlı'ya "Kelleni koparacağım." diye haber salıyordu.

YEŞİL, ŞAM YOLCUSU

İddialardan biri de Yeşil ve "tetikçi" ekibinin Şam'a doğru yola çıktığı yönündeydi. Bu iddia gazetelere "Bir Avuç Dolar İçin" manşetleriyle yansiyordu:

"Yeşil'e, Öcalan'a yönelik Mercedes Operasyonu kapsamında 500 dolar maaş bağlandığı ortaya çıktı. Yapılan tahsisatın belgesi, Yeşil'in devlet adına 'bir avuç dolar için' çalıştığı yorumlarına neden oldu.

MİT'in yurt dışı operasyonlarda kullandığı Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'a Abdullah Öcalan'a yönelik Mercedes Operasyonu kapsamında 500 dolar maaş bağlandığı ortaya çıktı.

Başbakanlık Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarlığı'nın 19/10/1995 tarih ve 20.00.002 sayılı tahsisat yazısında Müsteşar Sönmez Köksal, Operasyon Başkanı Şenkal Atasagun ve Operasyon Başyardımcısı Mehmet Eymür'ün imzası bulunuyor."

Yazıda, 'Mercedes Projesi kapsamında istifade edilecek olan E /A Metin Atmaca'ya Kasım 1995 ayından itibaren yeni bir emre kadar aylık 500 (beş yüz) ABD doları tahsisat bağlanması hususunu tensiplerine arz ederim.' deniyordu.

Yeşil'i kullanan Mehmet Eymür'ün bu talebine bir gün sonra "olur" verildi ve böylelikle Yeşil'e 500 dolar maaş bağlandı. Yapılan tahsisatın belgesi, Yeşil'in devlet adına "bir avuç dolar için" çalıştığı yorumlarına neden oldu. Mahmut Yıldırım'a maaş bağ-

lanmasını sağlayan Mercedes Operasyonu'na Yeşil'le birlikte İ.H.K, M.O., A.S.İ, M.A, NS ve YA. adlı MİT elemanları katıldı.

Operasyon şöyle gelişmişti: Ocak 1995'ten itibaren Öcalan'ın Mahsun Korkmaz Akademisi yakınındaki evini ve örgütün eğitim kampını gözetlemeye başlayan MİT ekibi, Apo'nun akademiden zırhlı siyah 300-E Mercedes'le çıktığını ve ayrıca Chevrolet Blazer tipi cip kullandığını belirlemişti. Öcalan'ın kullandığı Mercedes daha sonra yapılacak bombalı operasyonun ismi için esin kaynağı olacaktı. Gözetleme faaliyetleri sürerken 19 Temmuz'da Yunanlı Emekli Amiral Andonis Maksakis'in Öcalan için program tertip ettiği bilgisi de kaydedilmişti. Akademinin duvarında, 1994'te ölen Güney Kıbrıs PKK sorumlusu bir başka Yunanlı Thedopos Thefdakis'e ait poster de görüntülenmişti. Ayrıca operasyon yapılacak güzergâhta pusu kurmaya elverişli beş ayrı bölge tespit edilmişti.

İstihbarat çalışmaları tamamlandıktan sonra Kasım 1995'te Mazda bir minibüsün gövdesine bir ton plastik patlayıcı yerleştirilmiş ve bomba çelik plakalarla gizlenmişti. Operasyona start verilmesi için dönemin cumhurbaşkanı, başbakanı ve genelkurmay başkanından onay beklenmişti. Mahsun Korkmaz Akademisi'nin yakınına konulması planlanan minibüsteki bomba 20 dakika sonra patlayacak şekilde dizayn edilmişti. Operasyonda yer alan elemanları Suriye'de gizleyebilmek için MİT tarafından sahte KDP hüviyetleri, ruhsat, ehliyet ve araç plakaları yapılmıştı. Operasyon onaylandıktan sonra Yeşil, İ.H.K, M.O., A.S.İ, M.A., N.S. ve YA. patlayıcı yüklü minibüse binerek Mayıs 1996'da Suriye'ye geçmişlerdi. şam'a giden araç Suriyeli bir uyuşturucu kaçakçısı tarafından Mahsun Korkmaz Akademisi'nin yakınına park edilmişti. Ancak, bomba patlamasına rağmen hedef noktaya konulamadığı için Apo, sağ kurtulmuştu.”

27 KİŞİ SAĞ KALDI

Abdullah Öcalan'ın adı Türkiye'de kan ve ölümle birlikte anılıyordu. Yakılan evlerin, öldürülen bebeklerin elbette bir faili vardı ve o fail de Abdullah Öcalan'dı. Gözünü kırpmadan emrindeki militanları ölüme gönderen Öcalan, Şam'daki korunaklı evinde cariyelerinin arasında gününü gün ediyordu.

Türk devleti, ne pahasına olursa Abdullah Öcalan'ı ortadan kaldırmak istiyordu. Karargâhta, karakolda, hatta ve hatta kahvehanelerde muhabbetlerin konusu Öcalan'ın ortadan kaldırılmasıydı. Herkes ölüm ve öldürmelerin Abdullah Öcalan'ın ortadan kaldırılmasıyla son bulacağına yürekten inanıyordu. İstihbarat birimleri de kamuoyu ile aynı düşünceyi paylaşıyordu. Abdullah Öcalan'ı ortadan kaldırmak amacıyla ilk çalışmalar 1990'lı yıllarda başladı; ancak çeşitli nedenlerden dolayı alınan kararlar bir türlü uygulamaya geçirilemedi.

Tansu Çiller, 1993 yılında başbakanlık koltuğuna oturduktan kısa bir süre sonra siyasi rantı yüksek olduğunu düşündüğü Abdullah Öcalan'ın kellesini istemeye başladı. Yaklaşan 1995 genel seçimleri Çiller'in bu konudaki kararlılığını daha da artırıyordu.

Tansu Çiller, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar ve MİT'e yeniden aldığı Mehmet Eymür ile sık sık bir araya geliyor ve konu ile ilgili çalışmalar yapıyordu. Çiller'e göre; bu üçlüde Abdullah Öcalan'ın kellesini almak için gerekli kararlılık ve organizasyon yeteneği vardı.

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın Susurluk Raporu'nda Abdullah Öcalan'a düzenlenecek suikast için örtülü ödenekten bir fon oluşturulduğu tespit ediliyordu.

Ayrıca yine rapora göre; Milli İstihbarat Teşkilatı kendi kaynaklarından 12,5 milyon doları defaten Emniyet Genel Müdürlüğü'ne nakit olarak aktarmıştı. Oluşturulan Apo fonu örtülü

ödenek kullanılarak sürekli artırılıyor ve 70 milyon dolara ulaşıyordu.

Savaş'ın raporunda yer alan bilgilere göre; operasyonun ilerleyen safhalarında MİT devreden çıkarılmıştı. Savaş, bu durumu eleştiriyor ve şöyle diyordu:

“MİT de bu yönde operasyon hazırlığı içindedir ve hazırlıklar uzun bir zaman almış, ancak Öcalan yapılan operasyondan sağ olarak kurtulmuştur. Suriye'deki tesis havaya uçurulmuş o sırada telefonla konuşan Öcalan'ın konuşması yarım kalmışsa da 20 dakika sonra telsizle konuştuğu tespit edilince kurtulduğu ortaya çıkmıştır. Suriye askerî birlikleri operasyon mahallini ablukaya almış, bu operasyon Suriyeli ilgililer tarafından CIA veya MOSSAD'a mal edilmiştir.”

MERCEDES OPERASYONU...

Abdullah Öcalan, siyasi yatırım açısından iyi bir ranttı. İstihbarat birimleri arasında da bu nedenle sık sık ciddi kavgalar yaşanıyordu. Bazen MİT, bazen Emniyet bazen de diğer istihbarat birimleri ranta konmak için başlangıçta ortaklaşa düzenlenmeyi kararlaştırdıkları operasyonda birbirlerini devredışı bırakıyorlardı. Anayol Hükümeti 1996 yılında Mesut Yılmaz başkanlığında kuruldu.

Devletin Abdullah Öcalan politikasında bir değişiklik olmadı. Suikast düzenleme kararlılığı bir önceki hükümet döneminde olduğu gibi yine sürüyordu.

Bu kez Öcalan operasyonuna “**Mercedes**” adı veriliyordu.

Operasyonu Emniyet ve MİT'in ortaklaşa yapmaları planlandı. Daha sonra Emniyet devreden çıkarıldı ve operasyonun sorumluluğunu MİT üstlendi.

Abdullah Öcalan sık sık Mahsun Korkmaz Akademisi'ne gidiyordu. Konuşmayı çok sevdiği için de uzun uzun uydu telefonu ile dağdaki militanlar ile bağlantı kuruyordu. MİT bu görüşme trafiğini yakından izliyordu. Öcalan, uydu telefonu ile konuşmaya başladıktan kısa süre sonra da yeri belirlenebiliyordu.

C-4 YÜKLÜ MINİBÜS

Düğmeye basılmıştı, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda görev yapan 15 kişinin kadrosu MİT'e devredildi. Ardından da Mazda marka iki minibüs alındı. Plakaları aynı olan iki araçtan birisi sınırdan boş olarak geçirildi. Diğerinin tabanına bir ton C-4 plastik patlayıcı yerleştirildi. Patlayıcı dolu minibüs kaçak olarak Suriye'ye sokuldu, diğer minibüs ise sınır kapısından normal yollarla bu ülkeye girdi.

Minibüslerden birinde üç, diğerinde ise iki yolcu vardı. C-4 yüklü aracın sabırsız iki yolcusu vardı. Bunlardan biri Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'dı. Diğer kişi ise aracı süren şofördü.

C-4 yüklü minibüs sınırı geçtikten sonra, Suriye'ye kaçak sokulan ve Şam'da gizlenen diğer aracın evrakı alındı. Araç legalize edildi.

İki ayrı minibüs ile Suriye'ye giren ve içlerinde Yeşil'in yanı sıra bu ülkeyi çok iyi bilen bir uyuşturucu kaçakçısı ve eski Vi-ranşehir Belediye Başkanı İbrahim Halil Keleşabdioğlu'nun da bulunduğu beş kişi Suriye uyruklu ajanın yardımı ile Mahsun Korkmaz Akademisi'nin yakınlarında kiralanan eve yerleşti. Hazırlıklar son kez gözden geçirildi, gergin bir bekleyiş başladı.

Saldırı Abdullah Öcalan'ın kampa gelmesi üzerine planlanmıştı. Öcalan, kampa geldiğinde her zaman yaptığı gibi uydu telefonu ile konuşmaya başlayacak ve konuşma Ankara'dan tespit edilir edilmez de harekete geçilecekti. C-4 yüklü minibüs önceden kampın yakınına park edilecekti. Minibüste yüklü bomba-

nın mekanizmasının kilidi de Suriyeli ajan tarafından açılıp patlatılacaktı. Bir ton C-4 kalıbı, kampı yerlebir edecekti. Suriyeli ajana minibüsün park edeceği yer gösterildi. Diğer beş kişi sınırdan legal olarak geçen minibüsü gizledikleri yerden alıp yine sınır kapısından döndü.

Apo bir gece akademiye geldi, uydu telefonu ile konuşmaya başladığında Suriyeli ajana minibüsü park etmesi ve kilidi açması talimatı verildi. Ajan bu talimatı yerine getirdi. Kilidi açtı, taksi ile uzaklaşırken büyük bir patlama oldu. Ama bir eksik vardı. Ajan minibüsü belirlenen yerden yüz metre ileriye park etmiş, hedef menzilden çıkmıştı. Apo yüz metre sayesinde kurtulmuştu. Ajan sonradan gerekçesini, belirlenen yerde park yeri olmaması olarak gösterdi.

Bombalı saldırı yapıldığı sırada kampta yaklaşık 100 kişi bulunuyordu. Patlama nedeniyle bunlardan 73'ü ölüyor, 27'si sağ kurtuluyordu. Sağ kurtulan 27 kişi arasında Abdullah Öcalan da vardı.

Patlama yüzünden Abdullah Öcalan'ın sesi kesiliyor, bu da Ankara'da tarifsiz bir sevinç yaratıyordu. Ankara'dakiler de operasyona kelle koltukta katılanlar da sarılarak birbirlerini kutluyorlardı. Ancak bir süre sonra Abdullah Öcalan'ın sesi telefon-
dan yine duyulunca sevincin yerini tarifsiz bir keder alıyordu.

Herkes birbirine, ne oldu da Abdullah Öcalan sağ kurtuldu sorusunu soruyordu. Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın kederi hepsinden çoktu.

Yeşil'i yakından tanıyanlara göre, son yıllarda kafasını sürekli olarak Abdullah Öcalan'ın ortadan kaldırılması konusu meşgul ediyordu. Dağdaki eşkıyanın düze indiğini bilse dahi neredeyse dönüp bakmıyordu. Öcalan suikastı ile yatıp Öcalan suikastı ile kalkıyordu.

Yeşil, uzun süre şoku üzerinden atamamıştı. Arkadaş sohbetlerinde konu ne zaman açılrsa sinirleniyor ve tekrar tekrar saldırı-

nın ayrıntılarını anlatıyordu. Abdullah Öcalan'ın bomba yüklü araçla yapılan saldırıdan kurtulmasına bir türlü anlam veremiyordu.

Yeşile göre, her şey planlandığı gibi gelişmişti. Araç, planlanan yere park edilmişti!

İNFAZ TİMİ

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, Abdullah Öcalan'ın kellesini almak için plan üstüne plan yapıyordu. Hedefe her yaklaşmasında bir şey oluyor ve Abdullah Öcalan, Mahmut Yıldırım'ın elinden kurtulmayı başarıyordu. Apo'nun peşine düşen sadece Mahmut Yıldırım değildi. **Apo'nun kellesini almaya yemin edenler arasında Başbuğ Alparslan Türkeş de vardı.** 1992 yılına gelindiğinde herkesin kafasında Abdullah Öcalan'ı infaz etmek vardı. Asker, polis, hükümet, siyasiler bir yol, iz bulup Öcalan'ı ortadan kaldırmak istiyordu. Legal olan illegalliteye merak sarıyordu. MOSSAD tarzı suikast eylemi istihbarat örgütleri kadar, siyasi yaşamın da başarıyı uman siyasilerin de ağzının suyunu akıtıyordu.

DYP-SHP koalisyon hükümetinde adeta üçüncü ortak gibi hareket eden MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş de Abdullah Öcalan'ın kellesini almanın yollarını araştırıyordu.

Abdullah Öcalan, iktidarın kapısını ardına kadar açacak bir maymuncuk olarak görülüyordu.

Alparslan Türkeş, Strazburg Caddesi'ndeki parti genel merkezinde uzun süredir Abdullah Öcalan'ın halli konusuna kafa yoruyordu. Emrinde, öl dese ölecek militanlar vardı. 1992 yılının Haziran ayında Alparslan Türkeş, nihayet günlerdir kafa yorduğu planı uygulamaya geçirme kararı alıyordu.

Başbuğ Türkeş'i yakından tanıyan Özel Kalem Müdürü Sami Cezaroğlu Türkeş'te günlerdir bir hal olduğunu gözlemliyor ama halin ne anlama geldiğini bir türlü çözemiyordu.

Sükûneti ile tanınan Türkeş, koltuğunda oturmak yerine odasında sürekli dolaşıyordu. Sürekli dalgındı ve zaman zaman kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Bu, hayra alamet bir gelişme değildi.

Sami Cezaroğlu'nu merakta bırakan hale yeni haller ekleniyordu. Başbuğ Türkeş, Sami Cezaroğlu'na aynı askeri alışkanlıkla emir verdi: *"V.K. neredeyse bul ve acele buraya gelmesini iste!"*

Sami Cezaroğlu, topuk selamı vererek Başbuğ Türkeş'in odasından çıktı. Emri ikiletmedi. O yıllarda cep telefonu Türkiye'de henüz kullanılmıyordu. En popüler iletişim aracı, belli bir kesim tarafından kullanılan çağrı cihazlarıydı.

Cezaroğlu V.K.nin çağrı cihazına not bıraktı: *"Acele genel merkeze gel, Başbuğ emretti."*

V.K. bu tür emirlere alışkındı. Başbuğ Türkeş, zaman zaman kendisini çağırıyor, bazen sohbetlerin konusu sıradan, günlük işler oluyordu. Bazen de Alparslan Türkeş, MHP içindeki bazı kişilerin davranışlarından rahatsız oluyor, V.K. ile dertleşiyordu.

V.K. emri aldığı anda zaman geçirmeden genel merkez binasına gitti. Sami Cezaroğlu, her zamanki gibi sitemkârdı. V.K. zamanında gelse de Sami Cezaroğlu sitem edecek bir şey mutlaka bulurdu. Yine öyle oldu. V.K.'ye enikonu çıkıştı:

"Komutanım saatlerdir seni bekliyor!"

Cezaroğlu, eski bir astsubaydı, titizdi, Türkeş'ten aldığı emri ikiletmezdi. Bu huyunu V.K. de çok iyi biliyordu, bu nedenle Cezaroğlu'nun telaşına bıyık altından gülümsedi. Ciddiye almadı. V.K.ye göre, ortada olağanüstü bir hal yoktu.

Cezaroğlu, aynı alışkanlık içinde Alparslan Türkeş'in makam odasının kapısını çaldı. Ardından da topuk selamı vererek, “*Komutanım emrettiğiniz gibi V.K. Bey geldi.*” tekmilini verdi.

V.K. artık Başbuğ Türkeş'in huzurundaydı. Türkeş, yine makam odasında volta atıyordu. Huzursuzdu ve kafası meşguldü. Türkeş, ne kadar tedirginse V.K. ise aksine bir o kadar sakindi.

V.K. ülkücü harekete görevli değil, gönüllü katılanlardandı. Türkeş'in karşısında hazır olda bekliyordu. Türkeş bir türlü “*Oturabilirsin*” emrini vermiyordu.

Bir olağanüstülük vardı. Esas duruşunu bozma cüretini bir türlü gösteremeyen V.K., odaya çöken gerginliği iliklerine kadar hissetmeye başlıyordu.

Türkeş, sanki kendisini orada unutmuştu. Hâlâ odanın içerisinde dolaşıp duruyordu.

V.K., “*Ne oldu acaba? Başbuğun bir sıkıntısı mı var? Yoksa hakkımda kötü bir şey mi duydu?*” sorularına makul ve mantıklı yanıtlar bulmak için çoktan kafa yormaya başlamıştı. Ancak, ne yaparsa yapsın, bulduğu yanıtlar kendisini bir türlü ikna etmiyor, huzursuzluğu bir türlü üzerinden atamıyordu.

Neden sonra Alparslan Türkeş, koltuğuna oturdu. V.K.'yi de yeni fark etmiş gibi “*Oturabilirsin oğlum.*” dedi.

V.K., düşünmekten bitap düşmek üzereyken gelen emri iletmedi ve Türkeş'in masasının solundaki koltuğa kendisini bıraktı.

Türkeş'in yüzünde dolaşan kara gölgeler yavaş yavaş aydınlanırken, Cezaroğlu'ndan iki çay istedi.

V.K. bu isteği hayra yordu. Çünkü Alparslan Türkeş, azarlayacağı kişiyi ayakta bekletirdi. Öyle kolay kolay da içecek ikram etmezdi.

Bu düşünceler içindeyken alnında huzursuzluktan ve birkaç dakika da olsa süren gerginlikten boşalan terleri sağ elinin tersiyle sildi.

Cezaroğlu çayları getirdiğinde Türkeş, yavaş yavaş konuyu memleket meselelerine getiriyordu. Cezaroğlu, çayları bıraktı. Türkeş, yüzü kendisine dönük olarak kapıdan çıkmaya çalışan Özel Kalem Müdürü'ne kesin talimat verdi: *"Sami Bey, uzun bir süre bizi kimse rahatsız etmesin."*

Sami Cezaroğlu, bu emrin ne anlama geldiğini deneyimlerinden biliyordu. Türkeş, bu gibi durumlarda ne olursa olsun ve kim tarafından aranırса aransın rahatsız edilmek istemezdi.

Cezaroğlu, yine geldiği gibi giderken de *"Emredersiniz komutanım!"* dedi ve kapıda verdiği topuk selamının sesi odada kısa süre de olsa yankılandı.

APO'YU NE YAPACAĞIZ?

Türkeş, çayından bir yudum aldıktan sonra Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasal sıkıntıları anlatmaya başladı. V.K., yaşadığı gerginlikten sonra sükûnet içinde Türkeş'i dinlemeye başladı. Türkeş'in yaptığı değerlendirmelerde olağanüstü bir durum yoktu.

V.K.'nin bir ara dikkati dağıldı. Türkeş'in anlattıklarından koptu. Canı sigara içmek istiyordu, ama Alparslan Türkeş'in karşısında bunu yapması mümkün değildi.

V.K., elini cebine attı. Sigara yerine tespihini buldu ve Alparslan Türkeş'e göstermeden parmakları arasında dolaştırmaya başladı.

Bu sırada Türkeş, konuyu PKK ve Abdullah Öcalan'a getirdi. PKK konusu açılınca V.K. de dikkatini topladı.

Türkeş, uzun uzun PKK'nın tarihçesini, Abdullah Öcalan'ı ve Suriye'nin Türkiye'ye olan husumetini anlattı.

V.K.'nin kıvama geldiğini düşünen Türkeş, birdenbire ortaya *"Peki Apo'ya karşı ne yapacağız oğlum?"* sorusunu attı.

V.K. de her zamanki gibi “*Ne emredersiniz onu yapalım Başbuğum.*” yanıtını verdi.

Bu yanıt üzerine Türkeş, sözü daha fazla uzatmadı ve “Evladım, senden Apo'nun kellesini istiyorum.” dedi.

Alparslan Türkeş'in bu sözleri V.K.yi yerinden hoplattı. Derhal esas duruşa geçerek “Emredersiniz Başbuğum!” dedi.

Türkeş, sözü daha fazla uzatmadı. V.K.ye kısa emirler verdi. Derhal işe başlamasını istedi. Apo'nun peşine düşecekleri, geçmişten tanıdığı ve güvendiği kişilerden seçmesini söyledi. İhtiyaç halinde kendisini 24 saat arayabileceğini bildirdi. Ve çalışmaların her aşamasından bilgi sahibi olmak istediğini söyledi.

APO'NUN PEŞİNE DÜŞEN DE TAPU KADASTRO BURLU

V.K., üç kardeşti. Ailenin tek erkek çocuğuydu. Ailesi bu nedenle kendisinin üzerine titriyordu. Ortaokulu ve liseyi memleketinde okumuştı. Ailesi mutaassıp olmasına rağmen çevresinde hep CHP'liler hatta zaman zaman da sosyalistler olmuştu. Ortaokul yıllarında sosyalizme merak sarmış ama ayakların baş olamayacağına inandığı için ülkücü ideolojiyi benimsemişti.

Bu yıllarda MHP'nin adını bile duymayan V.K.'nin yolu İstanbul'a düşüyordu, üniversiteye hazırlık için kaydolduğu bir dershanede MHP'lileşiyordu. Kısa süre sonra da Abdullah Öcalan gibi Tapu Kadastro Kurumu'nun açtığı bir sınavla burs kazanıyor ve üniversiteye Ankara'da başlıyordu.

Kader çizgisi yıllar sonra yine Abdullah Öcalan ile kesişiyordu. Bu kez V.K. avcı, Abdullah Öcalan av oluyordu.

GÜNİZ SOKAK'TA KARARGÂH

V.K., Türkes'in odasından çıktıktan sonra Apo'nun peşine düşecek kişileri seçmek için zaman kaybetmeden çalışmaya başladı. Tanıdık isimleri evirip çeviriyor, artı ve eksilerini hesaplıyor, bir türlü işin içinden çıkamıyordu.

Öncelik karargâh olarak kullanılacak büroyu bulmaktaydı. Birkaç gün sonra 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ile ünlenen Güniz Sokak'ta bir büro bulundu. Sıra kişilerin seçilmesine gelmişti.

V.K., Suriye'ye birçok kez giriş çıkış yapmıştı. Akrabaları, tanıdıkları vardı. Üstelik eski bir kamu görevlisiydi. Kamuda uzun yıllar görev yapmış, işinde daire başkanlığına kadar yükselmişti. 1990'lı yılların başında Türkes'in emri üzerine emekli olmuştu.

VK. önce Almanya'da yaşayan ülkücü H.D.'ye telefonla ulaştı, acele Ankara'ya gelmesini istedi. H.D. de yıllarca Gaziantep'te yaşamıştı, bu arada Suriye'ye sık sık geçip, komşu ülkeyi köşe bucak öğrenmişti. 12 Eylül İhtilali'nden sonra da cezaevine düşmüş, ancak tahliye olur olmaz soluğu Almanya'da almıştı.

Öykünün gerisini *Hürriyet* gazetesinin 27 Kasım 2003 tarihli nüshasından dinleyelim:

"TİM TAMAM"

"H.D., Ankara'ya niçin davet edildiğini bilmiyor ama Reis'in, kendisini yeni bir göreve yönlendireceğini tahmin ediyordu. Berlin'deki bu ülkücü, heyecanla arabasına atladı ve 48 saat sonra Ankara'ya ulaştı. "Elde var bir." diyen Reis, Suriye operasyonunda bir ikinci kişiyi daha görevlendirmek istiyordu. Kafasında, o işi de çözmüştü. Yine telefonla, bu defa ülkücü A.B.ye ulaştı. O da, Suriye'yi komşu kapısı yapan gençlerdendi. Apo'nun hesabını görecektir olan tim oluşmuştu; ama Türkiye Cumhuriyeti

Devleti'nin 8 yıldan beri peşinde olduğu o bölücüye nasıl ulaşılacaktı? V.K., beyninde, operasyonun kurgusunu tamamladı. Birkaç gün sonra tekrar Başbuğ'un huzuruna çıktı. Planını bütün ayrıntılarıyla MHP liderine arz etti; gerekli onayı aldı. Ama iş bununla bitmedi. Başbuğ onay verirken, ülkücülerin reisine şu uyarılarda bulunuyordu:

TELEFON KULLANMAYIN

“Evladım, sen bu operasyonu Türkiye'den yöneteceksin. Belirlediğin iki arkadaş bölgeye sevk edilecek. Ancak onlar arkalarında iz bırakmayacaklar. Yani, Suriye'ye resmî yoldan giriş-çıkış yapmayacaklar. Ya pasavan (sınırdaki mülki amirlerin verdiği özel geçiş belgesi) kullansınlar ya da kaçak gidip gelsinler. Apo'nun izini bulun. Takibe alın. Değişik günlerdeki 24 saati için çizelgeler hazırlayın. Geliş gidişlerini kontrol edin. Yaşadığı binanın konumu ve durumunu iyice belirleyin. Eve gelip gidenler hakkında da bilgi sahibi olun. Kurmayca plan yapın. Toparladığımız bilgileri, kuryeler aracılığıyla bizlere ulaştırın. Asla telefon hattını kullanmayın. Sizin bulunduğunuz bölgeye Türkiye'den sık sık kuryeler gelip gidecek. Onları da güvenli kişilerden seçelim.

Allah muvaffak etsin.”

DEVE GEÇİŞİ

V.K., bu talimatın ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Kilisliler için Suriye komşu kapısıydı. Sınırı geçmek Kilisliler için çocuk oyuncağıydı. Sınırı geçmek için çoğunlukla illegal yollar kullanılıyordu. Kilisliler için illegal yoldan hududu geçmek sıradan bir işti. Gerek Türkiye ve gerekse Suriye tarafında görev yapan çalışanlarla şöyle veya böyle bir ilişki kuruluyordu. Cebinde pasa-

portu ve Suriye vizesi olanlar dahi sınırı genellikle illegal yoldan geçmeyi tercih ediyordu.

Yöresel bir deyimdi bu. Kilisliler bu yönteme “deve geçişi” adını vermişlerdi. Pasaportlara giriş ve çıkışlarda hiçbir işlem yaptırılmıyordu.

Yine *Hürriyet* gazetesine dönelim:

“Orta yaşlarındaki VK., iyi bir örgütçüydü; yüksek öğrenim görmüş, mühendislik tahsili yapmış, genç yaşına rağmen uzunca bir süre Güneydoğu Anadolu Bölgesi’nde kamu görevlerinde bulunmuştu. Bıçkındı. Gözü karaydı... Çok çabuk karar verebilen bir kişiliğe sahipti, ülkücü gençler, kendisini çok seviyor ve ‘Reis’ diye hitap ediyordu. Reis, ülke bütünlüğünü birinci derecede ilgilendirdiğine inandığı böylesine önemli bir görevi yerine getirebilmenin heyecanına kapılmıştı. Başbuğ’un, ülkücü Reis’e ‘Kellesini istiyorum.’ dediği Abdullah Öcalan, namı diğer Apo’nun ise o tarihlerde Suriye’de yaşadığı biliniyordu. PKK lideri, 1984’te başlattığı eylemleriyle Türkiye’yi kan gölüne çevirmişti. Bu yüzden, yıllardan beri Güneydoğu Anadolu bölgemizde düşük yoğunluklu bir iç savaş yaşanıyordu.”

KİLİSLİ KAÇAKÇI

VK., emekli olmasına rağmen günün tamamını Güniz Sokak’taki büroda geçiriyordu. Öncelik Abdullah Öcalan’ın Şam’daki konutundaydı.

Ev kale gibiydi. Suriye istihbarat örgütü El Muhaberat ve bazı PKK militanları tarafından 24 saat korunuyordu. İçeriye girmek ve Apo’ya ulaşmak kolay değildi. Saldırı ancak uzaktan yapılabilirdi.

Abdullah Öcalan Türkiye’deki bazı kaçakçılarla işbirliği yapıyordu. Bu kaçakçılar bazen ikili oynayabiliyordu. Bunlardan birisi de Kilisli kaçakçı Ali B. idi.

V.K., kaçakçı Ali B.yi yakından tanıyordu. Ali B. de ülkücülerle işbirliği yapmaya hazırdı. O da ne pahasına olursa olsun Abdullah Öcalan'ın ortadan kaldırılmasını istiyordu.

Kaçakçı Ali B., Abdullah Öcalan'ın korunaklı olan konutuna da girip çıkabilen ender isimlerden birisiydi.

Ali B., Öcalan'ın kaldığı evin ayrıntılı bir krokisini çizdi, davranışlarını, hangi saatlerde dışarıya çıktığını, balkonda ne zaman dolaştığını uzun uzun anlattı. Hatta ülkücülerden oluşan tim olur da bir aksilik çıkar ve Abdullah Öcalan'ı vuramazsa kendisinin suikast düzenleyebileceğini söylüyordu. Kilisli kaçakçı Ali B., *“Siz dışarıda kargaşa yaratın, eve nasıl olsa rahat giriyorum. Apo'nun kafasına sıkar çıkarım.”* diyordu.

V.K., polis istihbaratında çalışan bir tanıdığı ile de ilişki kurdu. Abdullah Öcalan'ın nerede bulunduğuna ilişkin bilgiler polisten sağlanıyordu.

TÜRKEŞ'İ ÇILDIRTAN İSTEKLER

V.K., genel merkeze her yolu düştüğünde Alparslan Türkeş'e bilgi veriyordu. Türkeş, emri vermiş, sonuca kilitlenmişti. Ne pahasına olursa olsun Apo infaz edilmeliydi. V.K., Alparslan Türkeş'in karşısına her çıkışında aynı soru ile karşılaşıyordu:

“Hâlâ ne bekliyorsunuz?”

Yine bir gün, V.K., Türkeş'in karşısına çıktı ve yaşadığı sıkıntıları aktardı. Operasyonun bütçesi 2-3 milyar lirayı buluyordu. V.K., bu parayı Türkeş'ten almanın peşindeydi. Ancak Türkeş, istekleri dinledikçe asabileşiyor, adeta zıvanadan çıkıyordu. Ve sonunda patlıyordu:

“Oğlum lazım, lazım, lazım. Artık bu sözü duymak istemiyorum.” Operasyon için gerekli parayı temin etmek de V.K.'ye düşüyordu.

İnfaz timi toplam 11 kişiden oluşuyordu. Tetiği iki kişi çekecekti. Türkiye'de 7, Suriye ve Lübnan'da da 4 kişi bulunuyordu. Silahlar Lübnan'dan temin edilecekti. Bu iş için Lübnan'da yaşayan bir Türk'e müracaat edildi.

İki tetikçi 1992 yılında "deve geçişi" yöntemi ile hudut kapısını geçti. Lübnan'da ikamet eden Türk'ün aracılığı ile buradan uzun ve kısa namlulu 17 silah alındı.

Ülkücüler, Apo'nun izini bulmuştu. Bölücübaşı Şam'da, müstakil bir evde oturuyordu. Apo'nun evini cepheden gören bir daire kiralandı. Silah elde, uzun bir bekleyiş başladı. Hedef nasıl olsa bir açık verecek ve ortaya çıkacaktı.

Hürriyet gazetesinin 23 Kasım 2003 tarihli nüshasında V.K., olayı şöyle anlatıyordu:

"REKLAMI SEVMEM"

Apo operasyonunun, MHP Genel Merkez cephesi böyleydi. Şimdi gelelim, Suriye cephesine... Reis anlatsın, biz dinleyelim:

"Adım V.K. İlk bakışta, kimliğimi niçin sakladığımı düşünebilirsiniz. Zannetmeyin ki korkudan. Biz ülkücüler, sahnede görünmeyi, reklam olmayı sevmeyiz. Bize bir görev verilir, onu yerine getiririz. Ama asla propaganda aracı olmayız. Bu nedenle, davanın bir neferi olarak kalmak istiyorum. İsterseniz buna isimsiz kahramanlık deyin. Kahraman olmak da kolay bir şey değil ya. Kahramanları, daima takdirle izlerim. Bizim camiamızın en ünlü ve en büyük kahramanı şüphesiz Başbuğumuz Alparslan Türkeş'tir. Türkeş, tarihin haklı çıkardığı bir büyük liderdir. 12 Eylül öncesi olaylarda da haklı çıkmış, 12 Eylül sonrası olaylarda da..."

EL-EZHER'DEN YARDIM

“Başbuğ'la operasyonun her yönünü konuştuk. Kendisi, bizden Apo'nun kellesini istiyordu. İki arkadaşımı Suriye'ye göndermeye karar verdik. Onların kolay hareket edebilmesi için her şey planlandı. Nereden araba temin edecekler, nereden silahları alacaklar, bütün bunlar gündeme geldi ve karara bağlandı.

Bu arada Başbuğ, organizasyonda sıkıntı çekilmesi halinde, Kahire'nin El-Ezher Üniversitesi'nde bulunan adamlarından da yardım alabileceğimizi söyledi. Ama o kişiler şimdilik yedekte tutulacaktı. Arkadaşlarımı gönderdim. Sınırı geçtikten sonra bir araba temin ettiler, ardından da silahlarını alacakları bölgeye gittiler.

Suriye'de, paranın açmayacağı kapı olmadığı için işimiz kolaydı. Ayrıca, her gün Kilis ve Gaziantep yöresinden Suriye'ye yaklaşık 1000 kişi girip çıkıyordu. Yani bunlar sınır ticareti yapıyordu. Suriye'de Türkçe geçerli lisan olduğu için anlaşmada sıkıntı çekmek söz konusu değildi.

Operasyonu Kilis'ten yönettim. Arkadaşlarımdan hemen her gün haber geliyordu. Onlar Apo'nun Şam'daki evini bulmuşlardı. Kendisini adım adım izliyorlardı. Silahlar da tedarik edilmişti. Mermiler, 1993 yılının aralık ayında, belirlediğimiz adrese gönderecekti. Çok heyecanlıydık. Başbuğ, bizden daha heyecanlıydı.”

PKK'nın elebaşı Abdullah Öcalan Şam'da işte bu evde oturuyordu. Ev, geniş bir kompleksti. Lüks içinde yaşıyordu.

Yine H.D.nin ağzından dinleyelim:

“Şam'da bir ev tuttuk. Yöre halkının yardımıyla, Apo'nun evini daha önceden tespit etmiştik. Namlunun ucundaki terörist, şehrin dışında, sayfiyeyi andırır bir semtte yaşıyordu. Ev üç kat-

lydı. Etrafı bahçeliydi. Ama bahçenin çevresinde duvar filan yoktu.”

Suriye’de, Apo’nun peşine düşen ekipten H.D. ise nefes kesen bu büyük takibi, 10 yıl önceki heyecanla anlatıyor. Şimdi, H.D.’yi dinleyelim:

“1992 yılında Almanya’dan gelip, Reis’ten önemli bir görev aldım. Operasyon için A.B. ile birlikte Suriye’ye geçtik. Bu gidiş gelişlerimiz bir yıl boyunca sürdü. Son defa 1993 yılının Kasım ayında sınırı geçtik. Hemen orada bir araba temin ettik. Sonra, Lübnan’ın Baalbek kentine ulaştık. Daha önce bize verilen adresten uzun ve kısa namlulu 17 silah teslim aldık. Silahlarımızı arabamıza yerleştirip, Şam’a geçtik ve Abdullah Öcalan’ın evini bulduk.”

“BALKONDAN AVLAYACAKTIK”

“Apo’yu, bir yıl boyunca profesyonelce takibe aldık. Geleni gideni çoktu. Zaman zaman dışarı çıkıyor, korumaları etrafında çember oluşturuyor, o da gideceği yere yaya olarak devam ediyordu. Otomobiliyle giderken de aynı güvenlik çemberi oluşturuluyordu. Çevrede, epeyce sivil peşmerge gözcü vardı. Biz onları fark ediyorduk, ama onlar bizi fark edemiyordu; çünkü dersimizi iyi çalışmıştık. Apo, genellikle oturduğu evin orta katındaki balkona çıkıyor, uzun süre orada kalıyordu. Yaptığımız plan, bu pozisyonu yakalamaya yönelikti. Yani, onu balkonda iken uzun namlulu silahla avlayacak ve bölgeden süratle uzaklaşacaktık. Apo’nun oturduğu balkonla aramızda 100 metreden az bir mesafe vardı; yani şartlar çok elverişliydi. Zaten bu eylemimizde bize yerli halktan yardım eden kişiler bulunduğu için işimiz bir ölçüde kolaydı.

Aslında, alternatif planımız da vardı. Eğer bu yola başvurmazsak ve tüm çareler tükenirse, Apo’nun evine girip, yakın

planda işini görecektik. Yani, kendimizi muhtemel bir intihar eylemine de hazırlamıştık. Bu eylem için eve girmek mesele değildi. PKK, Türkiye-Suriye sınırından mal kaçıran hemen herkesten haraç alıyordu. Çoğu zaman bu haraç işinde anlaşmazlık çıkıyor, konunun çözümü Apo'ya bırakılıyordu. Yani Apo, evinde racon kesiyordu. Racon işi için, Apo'nun evine giren çıkan insan çok fazlaydı. Biz de öyle bir rol üstlenip girmeyi planlarımız arasına dahil etmiştik. Ama aralık ayının ortalarında bir şeyler oldu. Her zamanki gözetlemelerimize gittiğimiz son günümüzde, evin çevresinin Suriye askerleri tarafından kuşatılmış olduğunu hayretle gördük. Deniz bitmişti.”

“4 ÖZEL TİM ÇIKARDIK.” DEDİ, ÖCALAN KURTULDU

Bütün bu ilginç gelişmelerden sonra şimdi Reis V.K.'den filmin son sahnesini dinleyelim:

“10 Aralık 1993 tarihinde, bir İstanbul gazetesinin birinci sayfasında çıkan koskoca bir haber, bütün planlarımızı altüst etti. ‘Apo için 4 özel tim görevli’ başlığıyla yayınlanan haberde, dönemin başbakanı Tansu Çiller ne diyordu, biliyor musunuz? ‘Özel Harekât Dairesi’nin en uzman elemanlarından oluşan 4 ayrı tim, Abdullah Öcalan’ı vurmak için harekete geçti. Öcalan ve PKK’nın öteki üst düzey kadrosunun imha edilmesi için gerekli siyasi karar, bundan önceki MGK’da alındı. Genelkurmay Başkanlığı Özel Harekât Dairesi, bu operasyon için görevlendirildi.’

OPERASYON YATİYOR

Haberin çıktığı gün, Şam’daki arkadaşlarımdan kahredici bilgiler gelmeye başladı:

'Reis, Apo'nun çevresinden kuş uçurtmuyorlar. Asker-sivil, Suriyeliler, çevrede çok sıkı güvenlik önlemi aldı. Bu şartlar altında operasyon yapamayız. Emrini bekliyoruz.'

Zaten, gazetedeki haber çıktıktan sonra, bu işin yatacağını anladım. Ama içim içimi yiyordu. 'Eğer bu haberi, bu gazeteye başbakan veriyorsa, ben onun aklından şüphe ederim.' diyordum. Düşünebiliyor musunuz, Türkiye, en büyük düşmanına karşı gizli bir operasyon hazırlığına girişiyor, ama başbakanımız bunu kamuoyuna adeta davul zurna ile açıklıyor. Olmaz böyle şey!

Başbakan Çiller'in açıklamaları, daha sonraki günlerde de devam etti. Gazeteciler soruyor, o konuşuyordu. 17 ve 18 Aralık 1993 tarihli gazeteler, yine Çiller'in haberlerine yer veriyor, başbakan, 'Kısaık daralıyor, Apo her an bitebilir.' diyordu. Çiller, bir başka haberde de Apo, çok küçük bir alana kısıtıldı, ama daha fazla konuşamam.' şeklinde açıklamalarda bulunuyordu. Yani, gizli Apo operasyonundan sadece yetkililerin, bir de kamuoyunun haberi vardı!..”

OYUN BOZULDU

Şam'da, Apo operasyonunu yürüten H.D., silahlara veda sahnesini şöyle anlatıyor:

“Apo'nun etrafı kuşatılmış, oyun bozulmuştu. Artık yapacağımız fazla bir şey kalmamıştı. Reis'ten 'Dönün.' talimatı aldık. Silahlarımızı, Suriye'nin Humus şehrindeki bir adrese teslim ettik. Bir yıldan beri bize yardımcı olan dostları tek tek ziyaret ederek, teşekkürlerimizi bildirdik. Bu iş buraya kadarmış, dedik. Ama yeni bir emri de, Apo yakalanıncaya kadar her an bekledik...”

MEHMET ALİ YAPRAK DA ÜLKÜCÜLERE SİĞİNDİ

Mehmet Ali Yaprak, Gaziantep’li bir işadamıydı. 1981-1989 yılları arasında 19 ayrı uyuşturucu dosyasında ismi geçti.

90’lı yıllarda medya, otomotiv, inşaat şirketleri kurdu. Yayıncılığa merak sardı. Bir süre Kanal 9 adıyla ulusal yayın yapan bir televizyon kanalının sahibi oldu. Ününü bölgesel yayın yapan Yaprak TV ile sağladı.

Mehmet Ali Yaprak, 1996’da kendilerini polis olarak tanıtan kişilerce kaçırıldı ve altı gün sonra serbest bırakıldı. Fidyeye amaçlı kaçırma Susurluk Raporu’na girdi, ancak Haluk Kırıcı dahil dokuz sanık, delil yokluğu ve mağdurun şikâyetçi olmaması nedeniyle beraat etti.

Yaprak, eski avukatı Burhan Veli Torun’un 1997’de öldürülmesi üzerine “kastı aşan fiil”den 9 yıl 4 ay 15 gün hapis cezası aldı. Şartlı Salıverme Yasası’yla tahliye oldu.

2002’de Gebze’de “Proforma Kimya Sanayi” adlı ilaç fabrikasında 5 milyon adet captagon yakalanınca arananlar listesine girdi. Bir yıl sonra, 22 Haziran 2003’te pasaport için geldiği Gaziantep Emniyeti’nde gözaltına alındı. Mehmet Ali Yaprak, son olarak “Kilit Operasyonu” kapsamında tutuklandı ve İstanbul DGM’de yargılandı. “Captagon Patronu” Mehmet Ali Yaprak, Kartal Cezaevi’nde girdiği şeker koması sonucu öldü. Tarih 6 Ocak 2004’tü.

56 yaşındaki Yaprak, Bayrampaşa Cezaevi’nden can güvenliği nedeniyle sevk edildiği Kartal H Tipi Cezaevi’nde saat 14.30 sıralarında şeker komasına girdi. Kartal Dr. Lütfi Kırdar Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne kaldırılan Yaprak, saat 20.30 sıralarında hayatını kaybetti. Mehmet Ali Yaprak’ın cenazesi, Kartal Cumhuriyet Savcılığı’nca Adli Tıp Kurumu’na gönderildi.

Susurluk Raporu'nda adı "**Captagon üreticisi**" olarak geçen Yaprak, kaçırılışıyla ilgili savcılara bilgi vermeme gerekçesini şöyle açıklıyordu:

"Devlet mafyayla mücadele için bir mafya kullanmış. Bu mafya, o kadar güçlenmiş ki devlet onunla baş edemiyor." Mahkemede ise, *"Bir kez konuştum, üzerime cinayet yıkıldı. İkinci konuşmamda kardeşimin otobüsüne bomba konuldu, dört kişi öldü. Artık konuşmam."* demişti. Tahliyesinden sonra soyadını değiştirip Mehmet Ali Yalçın oldu.

Kilis'in MHP'li Belediye Başkanı Burhanettin Kerküklü, 1994 yılında makamında uğradığı silahlı saldırıda öldü. Burhanettin Kerküklü'yü vuran şahıs da MHP'liydi.

Olay üzerine MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş, Mehmet ve dönemin Ülkü Ocakları Başkanı Alaattin Aldemir'i Kilis'e gönderdi.

Bu yıllarda Mehmet Ali Yaprak da kaçırılma tehdidi altında yaşıyordu. Kale gibi korunan evinde silahlı kişiler 24 saat nöbet tutuyordu. Koruma önlemlerine rağmen Mehmet Ali Yaprak, geceleri gözünü kırpamıyordu.

V.K.'yi yakından tanıyan Mehmet Ali Yaprak, tehditlerden kurtulmak için kendisine MHP'den koruma arama yoluna gidiyordu.

Kentte bulunan V.K.'yi, Yaprak, evine yemeğe davet etti. Korkularını, sıkıntılarını anlattı. Gaziantep'te değeri katrilyonlarla ifade edilen toprak sahibi olduğunu, yine katrilyonlarla ifade edilen parası bulunduğunu söyledi. Geceleri rahat uyuyamamaktan yakındı.

V.K., M. Ali Yaprak'ın evini gördüğünde şaşkınlığını gizleyemiyordu. Çünkü ev gerçekten de kale gibi korunuyordu. Eli silahlı kişiler evin etrafında kuş uçurtmuyorlardı.

Yaprak'ın olağanüstü güvenlik önlemlerine rağmen rahat uyuyamamasına bir anlam veremiyordu.

Bu sırada Mehmet Ali Yaprak'a yanında çalıştırdığı kişilere ne kadar ücret ödediğini sordu. 1992 yılı rakamlarına göre Yaprak, kişi başına 300 milyon lira ödediğini söyledi.

V.K. yine şaşkınlığını gizleyemedi. Ve **“Bu adamlara 600 milyon lira veren seni ortadan kaldırıır.”** dedi.

Yaprak zaten bu fırsatı kolluyordu. *“Haklısın, ama ne yapayım? Kime sığınacağımı bilmiyorum. Ülkücüler beni korurlar mı? Eğer bunu yaparsanız size 1 trilyon lirayı nakit olarak ödeyeyim.”* dedi.

V.K., Yaprak'ın bu cüretine de içerledi ve **“Biz fedai miyiz? Koruma mıyız ki böyle bir öneriyi yapıyorsun?”** diye sinirlendi.

Yaprak, büyük umut bağladığı ülkücülerce korunmaktan böylece mahrum kalıyordu.

SATHI MÜDAFAA

Güneydoğu'da 1990'lı yıllar PKK, kan, barut, gözyaşı ve ateşle özdeşleşiyordu. PKK, her taşın altında, her köşe başında, hatta ve hatta her hanedeydi.

Bölgede, Türkiye Cumhuriyeti'nin egemenliğinin olup olmadığı tartışılıyordu. PKK'lılar “devlet” olduklarını iddia ediyor, dağlardan sonra şehirleri de özgürleştireceklerine inanıyorlardı!

Oysa Türkiye Cumhuriyeti, kanla, canla kurulmuştu. Misak-ı Milli sınırları Türk'ün, Kürt'ün, Çerkez'in, Alevi'nin, Sünni'nin kanıyla çizilmişti. “Vatan bir bütündü ve parçalatılamazdı. Hattı müdafaa yoktu, sathı müdafaa vardı.”

İttihat ve Terakki, diğer bir deyişle Teşkilat-ı Mahsusa'dan komitacılığı miras alanlar, vatani satıh satıh savunma kararlılığındaydı.

Bunun için de her yol mubahtı. Yeşil'in efsaneleşmesine yol açacak politika ve strateji, devletin etkili kurumları tarafından uygulamaya konuluyordu. Gayrinizami harbe, gayrinizami kuv-

vetlerle karşı koyma konsepti gereği, kod isimler cepheye sürölüyordu. Kürt kökenli Yeşil de artık kuvayı seyyare komutanı olarak cepheleydi. Bölgede savaş şiddetlendikçe, PKK'da çözölmler de yaşanmaya başlanmıştı. Çıkarılan pişmanlık yasaları dolaylı da olsa etkisini gösteriyor, sorgularda seyrek de olsa PKK'nın en inanmış kadroları silah bırakıp nedamet getiriyor, *“Kendilerine vatanı savunma görevi verilmese de”* vatan yolunda şahadet şerbeti içmeye hazır olduklarını itiraf ediyorlardı.

Türk'ün de Kürt'ün de haini boldu. Kadim topraklarda, en çok ihanet edenler de davalara en bağlı olanların arasından çıkıyordu.

Seyyar kuvvetlerin komutanı Yeşil, her gün bir yerde görünüyordu ama asıl üssü, memleketi Bingöl'dü. Kuvayı seyyare komutanı, imam hatip lisesinden terk Yeşil, generallerle, valilerle ve itirafçılarla düşüp kalkıyordu. PKK ile mücadelede savaşmanın yöntemlerini ve sihirli formüllerini anlatıyordu.

Türkiye'nin güneydoğusunda dağlar, şehirler ve insanlar el değiştiriyordu. Asayiş toplantılarına katılanların kafaları karışıkı. Yeraltı teşkilatlarıysa tetik üstündeydi. Ezberleri belli, imanlı ve cüretkârdılar. Harpte “kelle almak” ve “kelle vermek” elzemdi. Ve PKK ile mücadelede her yol mubahtı.

TALİHSİZ BİR KAZA

Mahmut Yıldırım, Antalya'da dubleks bir daire satın almıştı. Fırsat bulduğunda ailesi ile birlikte tatil amacıyla zaman zaman Antalya'ya kaçıyor. Dağda, bayırda yaşadığı stresi burada dinlenerek atıyordu. Mahmut Yıldırım'ın yaşamında trafik kazalarının ayrı bir yeri vardı. Bazen işler ters gidiyordu. Aksilikler bazen üst üste geliyordu.

Onlardan biri de Antalya'da meydana geliyordu. Mahmut Yıldırım adı kamuoyunun ortak hafızasına kazındığı sıralarda Antalya'yı mesken tutmuştu.

Denizin, kumun ve güneşin tadını çıkarıyor, gelişmeleri gazete ve TV'lerden izliyordu. Dokunulmaz olduğuna inanıyor, o nedenle gündelik yaşamında bir değişiklik yapmıyordu.

Gözlerden uzak dursa da özellikle Susurluk kazası süreci ile birlikte kamuoyunda başlayan derin devlet tartışmaları nedeniyle zaman zaman dikkati dağılıyor, dalıp gidiyordu. Dalıp gitmelerin süresi uzadıkça özellikle araba kullanırken, sıkıntılı anlar yaşıyordu. Araba sürerken trafiği tehlikeye attığı için birkaç kez diğer sürücülerle tartışmıştı. Tartışmalar Yeşil'in itidalli davranması nedeniyle büyümemişti. Ancak bir ikindi üzeri işler birdenbire değişmişti.

Antalya'nın bir caddesinde araba kullanan Mahmut Yıldırım, dalgın olduğu bir sırada gayriihtiyari olarak frene basmıştı. Araca bir şey çarpmıştı. Daha ne olduğunu anlayamadan aracının etrafı kalabalık tarafından sarılıvermişti. Olağanüstü bir şeyler vardı.

Mahmut Yıldırım aracından indiğinde, arabasının hemen önünde bir çocuk yatıyordu. Aniden arabasının önüne çıkan çocuğu görmekte çok geç kalmıştı.

Yaşadığı şok nedeniyle çocuğun sesi çıkmıyordu. Yeşil dahil çevrede bulunanlar, neredeyse çocuğun öldüğüne hükmetmişlerdi.

Bu sırada kalabalığın arasında bulunan bir kişi çocuğun sağlık durumunu kontrol etmeyi aklına getirmişti. Şahıs, çocuğu şöyle bir yoklamış ve yaralarının ağır olmadığını görmüştü. Çocuk birkaç dakika sonra ayağa kalkmıştı.

Mahmut Yıldırım, hiç beklemediği anda yaşadığı bu kaza nedeniyle terlemeye başlamıştı.

Olay yerine polis geldi, tutanak tutuldu, şikâyetçi olunmaması nedeniyle Yeşil hakkında bir işlem yapılmadı.

ÖMER AMCA

Mahmut Yıldırım'ın çocukları Murat ve Nevzat da zaman zaman ailelerinden ayrı olarak tatil için Antalya'ya gidiyorlardı. Murat ve Nevzat'a tatillerinde bazen arkadaşları eşlik ediyordu.

Yaklaşık 10 yıl önce Murat bir arkadaşı ile birlikte Antalya'ya gitti. Mahmut Yıldırım tatil öncesinde oğluna nasihat üstüne nasihat verdi. Harçlıkları biterse mutlaka Ömer Amca'larına uğramalarını istedi. Murat ve arkadaşı Batu, güle oynaya Antalya'ya gitti. İki çocuk harçlıklarını kısa sürede tüketti.

Bir süre sonra istemeseler de Ömer Amca'dan harçlık istemek akıllarına geldi ve Mahmut Yıldırım'ın tarif ettiği işyerinin kapısını çaldılar. Ayaklarında şıpidik terlikler, kısa pantolonları ile işletmeye giden iki çocuk burada kötü bir sürprizle karşılaştılar.

Murat'ın arkadaşlarından Batu, yaşadıklarını şöyle anlatıyor:

"Mahmut Amca'ya ben hayalet amca diyordum. Çok sayıda tanıdığı vardı. Nerede ve ne zaman ortaya çıkacağı bilinmezdi. O yaz Murat ile birlikte tatil yapıyorduk. Bir süre sonra harçlığımız bitti. Mahmut Amca'nın tarif ettiği işyerine gittik. Ömer Amca'yı sorduk. Kapıdaki görevliler bizi ciddiye almadılar. O isimde birinin bulunmadığını söylediler.

Biz de mecburen oradan ayrıldık. Murat babasına telefon açtı. Durumu anlattı. Mahmut Amca, siz tekrar gidin, Ömer Amca'nız size yardımcı olur, dedi. Biz de bunun üzerine tekrar aynı işletmenin kapısını çaldık. Ama bu kez durum farklıydı. Ömer Amca kapıda bizi karşıladı. İzzet ikramda bulundu. Ce-bimize hayli yüklü bir harçlık koydu."

Ömer Amca'nın kendilerine gösterdiği saygı Batu'yu hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Büyük adamlar tarafından adam yerine konulmuşlardı.

Batu yıllar sonra Antalya'da cebine harçlık koyan bu şahsın kumarhaneler kralı olarak tanınan Ömer Lütfi Topal olduğunu öğrendiğinde gerçekten de “büyük adamlar” tarafından “adam” yerine konulmanın keyfini sürüyordu.

KALKTI GÖÇ EYLEDİ YILDIRIM AİLESİ

Cem Ersever'in kamuoyuna yaptığı açıklamalarda bölgede işlenen faili meçhul cinayetlerin tek adresi vardı: Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım. Ersever'e göre, başta Diyarbakır olmak üzere bölge illerinde işlenen her faili meçhul cinayette Yeşil'in ve emrindeki itirafçı timlerinin parmağı vardı.

Bölge milletvekilleri de Meclis'te her kürsüye çıktıklarında “Yeşil” “Sakallı” kod adlı kişiden bahsediyorlardı. Onlara göre de faili meçhul cinayetlerin çoğunda bu kişinin imzası vardı.

Yeşil kod adı ünlendikçe Mahmut Yıldırım için zor günler başlıyordu. Başta PKK olmak üzere DHKP-C ve diğer illegal, silahlı sol örgütler Yeşil'in kellesini almayı namus meselesi yapıyorlardı.

Mahmut Yıldırım'ın ailesi ile birlikte yaşadığı Aksaray Mahallesi'ndeki evinde de olağanüstü koşullar yaşanıyordu. Ailenin bireyleri doğru dürüst sokağa çıkamıyor, her an faili meçhul bir cinayete kurban gitme korkusu ile yaşıyorlardı.

Mahmut Yıldırım'ın iki oğlu Murat ve Nevzat bu sırada öğrenciydi. Mahmut Yıldırım'ın sıradışı yaşamı onlarınkini de altüst ediyordu.

Her köşe başında, her karanlıkta bir tetikçi kendilerini bekliyordu. Her selamdan, tanımadık her simadan kuşkulanıyorlardı.

Ve bir akşam gerçekleşmesi hiç istenmeyen ama yeraltında yaşayanların hazırlıklı olduğu olay meydana geliyordu. Yığılki Mahallesi'ndeki Yıldırım hanesi bir akşam karanlığında el bombası ile tanışıyordu.

Kimliği belirsiz bir kişi Mahmut Yıldırım'ın mahremine el uzatıyordu. Atılan el bombası patlamasa da yankısı büyük oluyordu.

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım, ölümlere alışkın olsa da ailesine yapılan bu saldırı karşısında çaresiz kalıyordu. Artık sadece kendisi değil, ailesinin tamamı namlu uçundaydı.

Mahmut Yıldırım, olay üzerine göç etme kararı alıyordu. Önce PTT'de çalışan abisi Bahattin Yıldırım'ın tayini Ankara'ya çıkartılıyordu. Ardından da Yıldırım ailesinin tamamı Ankara'ya göç ediyordu.

YEŞİL'İN KAFASINA DAYANAN NAMLU

İllegal yaşamlar bazen Yeşil'in namlusunun uçundaydı, bazen de Mahmut Yıldırım'ın kendi yaşamı namlunun ucunu buluyordu. Ne Yeşil'in elindeki silahın namlusu erken soğuyordu ne de dağdakilerin ya da kentteki milislerin... Mukateleydi bu. Kıyamın makul ve mantıklı gerekçesi vardı. Kimi devlet adına namlusunu ısıtıyordu, kimi de dağların özgürlüğü adına.

Namlu ısındığında bedenler soğuyordu, inanılmaz bir devridaim yaşanılıyordu. Yaşayan can belki son kez sıcaklığını namluya geçiriliyordu.

Müşademenin adı konulmamış, kayıtlara geçmemiş bir kuralı vardı. Namlularla aşına olanlar bunu en iyi bilenlerdi. Müsademede el titrerse namlu üşürdü, yaşamsa uzun bir soluk alıp verirdi. Havada faili meçhul cinayetlerin kokusu ve korkusu yükseliyordu. Hançeppek kırıklarının afyondan büyüyen gözbebekleri her daim kocaman olurdu.

Yeşil için dağlar ne kadar emniyetsizse, kentler de bir o kadar kalleşti. Her an arkadan bir tetik düşebilir; bir namlu, canı ile ısınabilirdi.

Bir ikinci üzeri Mahmut Yıldırım, faili meçhullerin hükmü boynunda asılı olarak arabasını Diyarbakır'ın ara sokaklarında sürüyordu. Kısa Marlboro sigarasını çakmağıyla tutuşturduğu sırada sollamak üzere olan kamyoneti ve içindeki sürücüyü fark etti.

Sürücünün kılık kıyafetinden Diyarbakır'ın yabancısı olduğu belliydi. Mahmut Yıldırım ısrarla kendisine işaret eden sürücünün niyetinin masumiyetinden bir an bile kuşku duymadı. Aracını sağa çekti, sol camını açtı. Ancak araç her an hareket etmek üzere vitesteydi. Kamyonetin içindeki sürücü de aracını hemen kendisinin arkasına park etti. Yeşile gülümseyerek yaklaştı. Selam verdi, hal hatır sordu ve tam bu sırada elindeki silahın namlusunu Yeşil'in başına dayayıverdi.

Avcı tuzağa düşmüştü, hâkim konumdayken şartlar değişmiş ve mahkûm olmuştu. Yaşamla ölüm arasında, tetik düşürecek parmağın hafifliği vardı. Müsademelerde ecele birçok kez burun buruna gelen Yeşil'in yazgısı başına dayanan bir namlu tarafından yüzüne karşı okunmak üzereydi.

Uzun uzun düşünecek vakit yoktu. Ne yapacaksa bir an evvel yapmalıydı. Birdenbire Yeşil'in otomobili ileri fırladı...

Yeşil, ölüm kalım anını yakın arkadaşı Asker Mustafa'ya daha sonraları şöyle anlatıyordu:

“Herif silahı kafama dayadığında, nasıl oldu anımsamıyorum, birden iki elimle başımdaki namluya vurdum. Silah ateş aldı ve bir kurşun ayak parmağıma rastladı. Can havli ile ayağımı frenden ve debriyajdan çektim. Araba viteste olduğu için aniden ileri fırladı. Bu sırada beni öldürmek isteyen tetikçi tekerin altında kalarak ezildi.”

ŞOFÖRE CEZA

Eşkıya peşinde gezen, bir süre sonra eşkıyalaşıyordu. Dağlar, mezralar insanları da kendisine benzetiyordu. En küçük ihmalkârlık, bir anlık zafiyet ölüm ya da sakatlık olarak sahibine dönüyordu. Ateşte sınanan arkadaşlıklar müsademe anında yerini nefsin ve nefesin korunmasına bırakabiliyordu. En gaddarlar böyle anlarda mevzide yufka yürekli olabiliyor, yufka yüreklilerse gaddarlaşılabiliyordu.

Candı taşınan, canın bedeli de çoğunlukla ya unutulmuş ya da sahibini bekleyen bir mayın olabiliyordu. Hele üç paralık bir kurşuna postu deldirmek, sıradan olaylardan sayılıyordu.

Mahmut Yıldırım da bu gerçeğin farkındaydı, uzun sayılmayacak yaşamında birçok badire atlatmıştı. PKK'nın peşinde tetik düşürürken küçük ihmallerin büyük acılara yol açtığını gözleriyle görmüştü.

Bu nedenle çelik gibi görünen sinirleri bazen en durgun anında zıvanadan çıkıyor, hışım olarak karşısındakinin üzerine yağıyordu.

Yeşil, bölgede bulunduğu zamanlar genellikle şoför kullanmayı tercih ediyordu. Mümkün olduğu kadar kendisi araç kullanmamaya gayret ediyordu.

Son yıllarda siyah renkli bir minibüs almıştı. Minibüs taksiye göre daha kullanışlıydı. Olası pusuya karşı da minibüs, içinde bulunan kişilere hareket avantajı sağlıyordu. Yeşil bu nedenle son yıllarda seyahatlerini minibüs ile yapmaya başlamıştı.

Kullandığı minibüste her türlü konfor vardı. Eğer mini buzdolabı ve arkada yatağı olan bir araca konforlu denilirse konforlu.

Yeşil'in yolu bir gün yine Bingöl'e düştü. Bu sırada şoförü önemli bir evrakı araçta unuttu.

Sıradan gibi görünen bu hadise Yeşil'in çileden çıkmasına yetmişti. Sırtını döndüğü, pusularla birlikte sigara paylaştığı, kahrını çeken şoförüne hiç mi hiç merhamet göstermedi. Şoförüne derhal araca binmesi emrini verdi.

Bingöl'de hava sıcaklığı 35°'nin üzerindeydi. Yeşil'in talimatı ile şoför araca bindi ve gün boyunca araçtan inemedi.

Bu olay da Bingöl'de Yeşil'in gaddarlığına örnek gösterilerek dilden dile fısıltıyla da olsa anlatılmaya başlandı.

Yeşil, çevresinde, hoşsohbet ve ehlikeyif biri olarak tanınıyordu. Yaşamında alkolün yeri vardı. Hatta rakıya düşkün denilebilirdi.

Ankara'da yayılan şehir efsanelerine göre, Yeşil, Ankara'nın özellikle pavyonları ile ünlü Ulus semtinde arzı endam ediyordu. Birileri tarafından sürekli salaş mekânlarda görülüyordu. Ortaya atılan bir başka efsane de Yeşil'in Necatibey Caddesi'nde bulunan Oba adlı pavyonun müdavimleri arasında olduğu yönündeydi.

Burası kadim dostu Nail Emmi'nin çay ocağına da yakındı... Nail Emmi, Yeşil'in rakı müptelası olduğunu inkâr etmiyor. Ama vurgulamadan da geçemiyor:

"Mahmut, cuma namazlarını kaçırmazdı. İki eli kanda da olsa cuma namazını kılmaya gayret ederdi."

Asker Mustafa ise arkadaşı Yeşil'in gönül adamı olduğunu söylüyor. Bu camiada herkesin bir Yeşil'i var, kimi beş vakit namaz kıldırıyor, kimi cuma namazını kaçtırmıyor.

Asker Mustafa ise daha çok "gönül adamı" yanına düşkün. *"Dağda bayırda eşkiya peşinde koşan adam, ne zaman vakit bulup da namaz kılacak?"* diyor ve ekliyor: *"En çok Cemalim türküsünde efkârlanırdı."* Efkâr dağıtmak için rakıya çöktüğünde inceden inceye "Cemalim" türküsünü tutturuyordu.

YEŞİL'İN RESMİ VE GAYRİRESMİ TARİHİ

Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş, Susurluk kazası ile ilgili hazırladığı raporda Yeşil'e tam tamına 10 sayfa ayırdı. Raporda yer alan bilgileri Milli İstihbarat Teşkilatı hazırlamıştı. Kutlu Savaş da sunuş yazısında Yeşil'in yarı resmi tarihine ilişkin bilgilerin MİT tarafından hazırlandığını özellikle vurguluyor ve ifadeler üzerinde hiçbir değişiklik yapmadığına dikkat çekiyordu.

MİT'in arşivindeki bilgilere göre Mahmut Yıldırım, profesyonel devlet kurtarıcı. Tam tamına 23 yıldır devlet adına kurşun atıp, kurşun yiyor:

“Yeşil kod, her zaman, 23 yıldır bu işleri yapıyor, komünist damgası ile insanları öldürtüyor ve öldürüyor. Bunu çevresinde bulananlara tekrar tekrar anlatıyor. Bu sözlerle çevresinde topladığı itirafçı ve diğer şahısların beynini yıkıyor.”

Yeşil'in devletle tanışmasının tarihi; 8 Nisan 1973. Bu tarihte Yeşil, devletin demirbaşına kaydediliyor ve “muhabir vatan-daş”laştırılıyor. Neredeyse 35 yıllık bir süreç. Kâh tetik, kâh namlu, kâh fail, kâh faili meçhul bir yaşama ilk adımını atıyor Yeşil.

Yine MİT'in arşivlerine dönersek demirbaş Yeşil'in şeceresinde şu bilgilere rastlanıyor:

- 08.04.1973 tarihi itibarıyla Bingöl/Genç İlçe Jandarma Komutanlığı tarafından faydalanılmıştır. Aynı tarih itibarıyla, verdiği bilgilerin anılan komutanlıkça değerlendirilmesinde güçlük çekildiği gerekçesiyle teşkilatımıza devredilmiştir.

- Anılan tarihte (MİT) Tatvan Bölge Müdürlüğümüz tarafından faydalanılmaya başlanmıştır.

▪ Ekim 1973-Kasım 1975 tarihleri arasında askerde olması nedeniyle temas kurulmayan adı geçenden askerliği sonrası Millî Görüş konusunda istifade edilmeye başlanılmıştır. Ancak Mayıs 1989 ayında yaratmış olduğu çeşitli komplikasyonlar nedeniyle teşkilatımızla ilgisi yeniden kesilmiştir.

▪ Bilahare şahıs, Tunceli J. Blg. Komutanlığı'nın emirleriyle ve anılan komutanlık adına, Nazimiye ve Ovacık bölgelerinde istihbari bilgiler toplayarak, güvenlik kuvvetleriyle birlikte uygulamalara katılmıştır.

▪ Bu çalışmalar sonucunda bölgedeki vatandaşlar nezdinde deşifre olması nedeniyle, Jandarma Asayiş Komutanı tarafından Diyarbakır'a çekilmiştir. Bu dönemde Tunceli JAK.'de (Abdülkadir Kırca) bir personelimizle tanışan adı geçen, Diyarbakır'daki Jandarma Asayiş Komutanı'na bağlı olarak kırsal alanlarda çalışmalar yaptığını ifade etmiştir.

▪ Mart 1992 ayında Tunceli Güvenlik Komutanı'na bağlı olarak faaliyet yürüten şahıs; ilgili birimimiz personeli ile yaptığı bir sohbette, Tunceli'deki PKK faaliyetini drije eden Aysel Doğan'ı illegal olarak sorguya alacağını, konuşmadığı takdirde ortadan kaldıracığını ifade etmesi üzerine, personelimiz tarafından “böyle bir eylemi yapmaması” yönünde ikna edilmiştir.

17.03.1993 tarihinde ilgili birimlerimize, “adı geçen ile komplikasyonlara neden olabilecek bir kişi olması nedeniyle, kati surette temasta bulunulmamasına azami özen gösterilmesi” yönünde talimat verilmiştir.

İMAM HATİPLİ YEŞİL

Yeşil'in gayriresmi tarihine 21 Şubat 2006 tarihinde *Sabah* gazetesi yazarı Mahmut Övür de ekleme yapıyordu:

“Şu tesadüfe bakın, tam da Kurtlar Vadisi filminin tartışıldığı sırada 'ünlü tetikçi' Yeşil konusu gündeme geldi. O dizinin son bölümünü izleyenler bilir, devletin gizli adamı Polat Alem-dar yargı karşısına çıkar ve beraat eder. Hukuk açısından insanı dehşete düşüren bir son.

Ama bu Türkiye'de pek de umursanmıyor.

Daha da kötüsü bu hoşgörü sadece 'sanal kahraman Polat'a değil; 'gerçek tetikçiler'e de gösterildi, hâlen de gösteriliyor.

Susurluk skandalından Şemdinli olaylarına uzanan süreçte bunun sayısız örneğine tanık olduk.

Dönemin başbakanının 'Kurşun atan da, yiyen de kahra-mandır.' sözü hâlâ hafızalarımızda. O günden bu güne ne de-ğişti? Hâlâ o 'tetikçiler' korunuyor.

Kim bilir belki de gerçek Polatlara 'yeşil' ışık yakılıyor.

Çünkü, yine kafamız karıştı. İstanbul Emniyet Müdürü Ce-lalettin Cerrah, Yeşil için 'Adam ölmüş nesini arayalım?' diyor, Emniyet Genel Müdürlüğü ise arandığını söylüyor.

İşin doğrusu 'aramaya' ilişkin özel bir çaba harcandığına dair bir işaret de yok. Olacağını da pek sanmıyorum. Çünkü Yeşil, gerçek anlamda 'derin devlet'le ilişkisi olan önemli 'tetikçi-ler'den biridir. Bu nedenle, polisin araması da, 'öldüğünü' söy-lemesi de somut değilse hiçbir anlam ifade etmiyor.

Faili meçhul cinayetlerin yoğunlaştığı 90'lı yılların ortasında 'devlet-çete' ilişkilerini sıcak takip eden gazetecilerden biriydim. Yeşil o günlerin korkulu ismiydi. Bu korkulu ismin Ankara'da Emniyet birimlerince gözaltına alınması ise herkesi şaşırtmıştı. Ve herkes Emniyet-MİT arasında ciddi bir gerginliğin yaşandığını söylüyordu.

Susurluk Skandalı sürecinde bunların büyük kısmı yazıldı. Emniyet'te 'kemikleri kırılana kadar dövülen' Yeşil'i alması için dönemin MİT Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür'e te-lefon edildiği, onun da gelip Yeşil'i aldığı biliniyor.

O günlerde bu karanlık olayı araştıran bir gazeteci olarak ciddi tehdit almış hatta birkaç kez de 'dostane' uyarılmıştım.

Karanlık bir dönemdi. O dönemin en dikkat çekici yanıysa Yeşil'le Çatlı arasındaki çatışmaydı. Oysa her ikisi de 'derin devlet' adına çalışıyordu. Bu çatışmada Yeşil'in ağır bastığı açık. Çünkü bağı çok güçlüydü.

Bu yüzden Yeşil'in 'kayıp' veya 'öldürüldüğü' iddiası 'inandırıcı' değil. Ayrıca Yeşil konusunun devlet düzeyinde ele alındığını ve ciddi bir araştırma yapıldığını da sanmıyorum.

Meclisteki Susurluk Komisyonu üyesi eski milletvekili Fikri Sağlar, birkaç gün önce Yeşil'in yani Mahmut Yıldırım'ın 1999'da Elazığ'daki Ferrokrom tesislerinden emekli olduğunu, bunun da yaşadığına işaret ettiğini söyledi.

İlginç değil mi? Aslında Türkiye'nin son 20 yılında gündemden inmeyen ve özellikle 90'lı yıllarda topluma korku salan Yeşil'in hayatı ve bağlantılarıyla ilgili çok sayıda ilginç şey var. Bunlardan biri de gençlik yılları... Mahmut Yıldırım namıdiğer Yeşil'in 'karanlık hayatı'nın sırrı belki de o gençlik yıllarında saklı. O hayatın başlangıcı ise Elazığ İmam Hatip Okulu.

O yıllardan bir arkadaşı onu şöyle anlatıyor: '1968'de Elazığ İmam Hatip'te birlikte okuduk. Vasat bir öğrenciydi. Bir gün Türkçe öğretmeniyile gramer yüzünde tartıştı. Öğretmen ona bir tokat attı. O da sınıfın ortasında öğretmene yumrukla saldırdı. O nedenle de okuldan 10 gün uzaklaştırıldı. Sonra da bir başka olay nedeniyle okuldan ilişkisi kesildi.' İmam hatip öğrencisi Mahmut Yıldırım daha sonra 'Millî Görüş' hareketi içinde yer alacaktı.

Eski bakanlardan Saadet Partili Teoman Rıza Güneri de bu ilişkiyi doğruluyor ve şöyle diyor:

'O günlerde farklı ilişkileri vardı. Bu da bizim teşkilatlarda ciddi rahatsızlık yaratıyordu. Bunun üzerine ben de işine son

verdim.' İmam hatip lisesi öğrenciliğinden 'derin devlet' tetikçiliğine, gerçekten şaşırtıcı bir hayat öyküsü."

Mahmut Yıldırım, Elazığ İmam Hatip Ortaokulu'na kaydoldu. Ailesi imam olmasını istiyordu. Mahmut Yıldırım'ın tahsil hayatı imam hatip lisesinde son buluyordu. Ders çalışmayı sevmeyen Yeşil'in birkaç yıl sonra okul ile ilişkisi kesiliyordu.

YEŞİL'İ İŞTEN ATAN RP'Lİ BAKAN

Teoman Rıza Güneri, Refahiyol hükümetinde devlet bakanlığı görevini üstlendi. Erbakan'ın emri ile özellikle "Trona" madeni konusunda çalışmalar yaptı. Mesaisinin neredeyse büyük bölümünü bu maden üzerine yaptığı çalışmalara ayırdı. Susurluk skandalı patlayınca Mahmut Yıldırım'ın adı da tartışılanlar listesinin üst sırasında yer aldı. Elazığ'daki Ferrokrom işletmelerinde puantör olarak çalıştığı ortaya çıkınca Teoman Rıza Güneri de Mahmut Yıldırım ile ilgili araştırma yapılması talimatını verdi.

Elazığ'dan gelen haberlerde Mahmut Yıldırım'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kişinin "bankamatik" işçi veya memur olarak çalıştığı ortaya çıktı. Listeyi inceleyen Teoman Rıza Güneri, işe gitmeyen ancak maaş veya ücretlerini düzenli olarak alan bu kişilere "işe başlayın" tebligatı yapılmasını istedi. Tebligata rağmen işbaşı yapmayanların işletme ile ilişkilerinin kesilmesi talimatını verdi. Tebligat yapıldı. İşe dönenler, düzenli olarak gidip gelenler oldu. Ancak Mahmut Yıldırım başka mecraların adamı olduğu için işe başlamadı ve çıkışı verildi.

Saadet Partisi Genel Başkanı Teoman Rıza Güneri, söz Yeşil'den açıldığında, hafıza tazeleme ihtiyacı duyuyordu:

"İşten çıkarma uygulaması Yeşile özgü değil. Bağlı kurumlara yazı gönderdim. Hangi kurumda işe gelmeden ücret alanlar varsa bunların belirlenmesini istedim. Kendilerine son kez tebliğ

yapılması talimatını verdim. Tebligata rağmen, işe başlamayanların iş akitlerinin feshedilmesi emrini verdim. O günlerde işe gitmediği hâlde ücret alan çok sayıda kişi vardı. Tebliğ üzerine bazıları işlerine başladı, bazıları başlamadı. İşe başlamayanlar arasında Mahmut Yıldırım da varmış. İşe başlamamış, ben çok sonra öğrendim.”

Yeşil'i işten atmak kabinenin en genç bakanına düşmüştü.

YEŞİL'İN RP'Lİ BAKAN ARKADAŞI

Mahmut Yıldırım, imam hatip lisesini Elazığ'da okudu. Bu yıllarda içine kapanık, sosyal aktivitelere katılmayan, kendi küçük dünyasında yaşayan bir genç olarak tanınıyordu. Elazığ İmam Hatip Lisesi'nde aynı yıllarda başka bir Mahmut Yıldırım da öğrenci olarak bulunuyordu. Öğrenciliğinden yaklaşık 25 yıl sonra Yeşil olarak ünlenen Mahmut Yıldırım'ın adaşının haşarı-lıkları nedeniyle sık sık başı derde giriyordu. Hatta bir keresinde haşarı Mahmut Yıldırım'ın başı bir albay ile belaya giriyordu. Haşarı Mahmut Yıldırım'ın yaptıklarının cezasını neredeyse Yeşil ödeyecekti. Arkadaşlarının araya girmesi ile Yeşil disiplin cezası almaktan kıl payı kurtuldu.

Bu yıllarda Elazığ İmam Hatip Lisesi'nde okuyan bir başka ünlü isim de Ahmet Cemil Tunç'tu. 1955 Palu-Elazığ doğumlu Ahmet Cemil Tunç, tesadüfe bakın ki Susurluk skandalının patladığı ve Refahyol hükümetinin görevde olduğu yıllarda devlet bakanlığı görevini yürütüyordu. Yeşil ile aynı yıllarda imam hatip lisesinde okuyan Ahmet Cemil Tunç, bu tesadüf nedeniyle hayli sıkıntılı günler geçiriyordu.

Ahmet Cemil Tunç'un yolu Yeşil ile işi sırasında da kesişmişti. A. Cemil Tunç, Elazığ Ferrokrom işletmelerinde 1975'te yönetici olarak çalışmıştı.

Dost sohbetlerinde Mahmut Yıldırım'ı anımsayan ve çevresine anlatmaktan keyif alan Ahmet Cemil Tunç, kendisine bu konuda sorular yöneltildiğinde ise iki yaş küçük olduğu Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ı anımsamadığını ısrarla söylüyordu.

Cemil Tunç, haşarı Mahmut Yıldırım'ın yaptıklarını ise bugün gibi anımsıyordu.

Söz konusu Yeşil olunca herkes kendine çekidüzen verme ihtiyacı hissediyor.

Temkinli davranmak, eski tanışıklıkları unutmak ya da yok saymak tercih edilen en etkili yöntem oluyordu.

Ahmet Cemil Tunç'un yolu Yeşil'le yıllar sonra yeniden kesişiyordu. A. Cemil Tunç, Ferrokrom işletmelerinde yönetici olarak uzun yıllar görev yapmıştı. Yeşil de, bu işletmede puantör olarak çalışmıştı. A Cemil Tunç, bugün gibi anımsadığı ikinci Mahmut Yıldırım hakkında konuşmayı seviyordu ama sıra Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'a gelince anımsamadığını söylüyordu. Arkadaşlarının “*Mahmut Yıldırım'ı işe sen aldın.*” şeklindeki esp-rilerini de ciddiye alıyor ve şu açıklamayı yapıyordu:

“Ferrokrom'da uzun süre yöneticilik yaptım. Buradaki görevimden 1975 yılında ayrıldım. Dolayısıyla işe almam mümkün değil. Sanırım Mahmut Yıldırım, birkaç yıl sonra işletmede işe başlamış.”

YAŞAMINI DEĞİŞTİREN KADIN ÖĞRETMEN

Elazığ, yoksulların kentiydi. Yıgıncı Köyü ya da şimdiki adıyla Aksaray Mahallesi de Elazığ'ın muhacirlerini bağrına basan bir yerdi. Mahmut Yıldırım'ın babası Salih Yıldırım'ın ne işle meşgul olduğu konusunda fazla bir bilgi yok. Çünkü ya işsizdi ya rençperdi ya da ne iş olursa yapıyordu. Çocukları büyüyüp elleri çıkmek tutuncaya kadar yaşamını gündelik işlerden kazandı.

Mahmut Yıldırım da belki yokluktan, yaşama erken atıldı. İmam hatip lisesinden mezun olmak yerine okulu terk etmeyi seçti. Ancak burada kendisine sahip çıkan kadın öğretmen devletin üvey evladı olmak yolundaki ilk imzayı atmasını sağladı. Elazığ'da görev yapan bir binbaşı ile evli olan kadın öğretmen, içine kapanık ve yoksul öğrencisi Mahmut Yıldırım'ın elinden tuttu, devlet ile tanışmasını sağladı. Yeşil, devlet ile tanışmasından çok sonra bundan pişman oldu mu bilinmez, ama kendisine ekmek veren kadın öğretmeninden uzun süre övgüyle söz etti.

MAHPUSTA

Nail Emmi'nin dostluk demirbaşında da Yeşil ile ilgili bilgiler var. 12 Eylül 1980 öncesi, Elazığ'da cenk vardı. Komünistlerle ülkücüler arasında itiş kakış, yer yer de sokak çatışmaları, kurşunlamalar yaşanıyordu. Yeşil yine en öndeydi.

Bülent Ecevit 05.01.1978 ile 12.11.1979 tarihleri arasında üçüncü kez hükümet kurdu. Bu hükümet, AP'den kopartılan bağımsız milletvekilleri ile kuruldu. Bu hükümet, Türkiye Cumhuriyeti tarihine "Güneş Motel" kabinesi olarak geçti.

Hükümetin güven oylaması 17.01.1978 tarihinde yapıldı. Program 12.01.1978 tarihinde okundu. Mecliste yapılan güven oylamasında 447 vekil oy kullandı. Hükümet, 218'e karşı 229 oyla güven oylaması sınavını atlattı. Bu hükümet, 14.10.1979 tarihinde yapılan ara seçimlerde CHP'nin yenik çıkmasının ardından Ecevit'in istifası ile son buldu.

Ecevit, Meclis'te hükümet programını okurken, özellikle can güvenliğine vurgu yapıyor ve vekillere şöyle sesleniyordu: "Sayın Başkan, Millet Meclisi'nin sayın üyeleri ülkemizin son zamanlarda sürüklendiği ortamda Atatürk'ün emaneti olan Türkiye Cumhuriyeti'ni, hür ve demokratik rejimi veya Cumhuriyet'in temel niteliklerini yıkıp yok etmeyi amaçlayan, totaliter bir baskı

ve terör rejimini kurmaya yönelik ve yurttaşların özgürlük ve huzur içerisinde korkusuz yaşama haklarını, can güvenliğini, kanun hâkimiyetini ortadan kaldırmaya çalışan, her çeşit anayasa dışı faaliyetlere karşı demokrasiyi ve Cumhuriyet'i korumak ve savunmak tüm ulusumuzun ve onun temsilcisi olan parlamentosumuzun başlıca görevi haline gelmiştir.

Millet Meclisi'nin güvenoyuna başvuran ve tümüyle Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin ve en başta Türk ulusunun desteğine güvenen hükümetimizin temel amacı, bu görevin yerine getirilmesine hizmet etmektir. Hükümetimiz o yoldan ülkede barış sağlamaya, gelişmemizi sosyal adalet içinde hızlandırmaya ve insan haklarına dayalı milli, demokratik, laik bir sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ni güçlendirmeye çalışacaktır.”

Ecevit bu sözleri söylerken Elazığ'da da “komünistlerin” bozusu ötmeye başlıyordu! İktidarda CHP vardı, Milliyetçi Cephe hükümetlerinde yenilen dayakların hesabı sorulacaktı.

Ülkücü-komünist çatışmasının yoğun olarak yaşandığı illerden birisi de Elazığ'dı. Üstüne üstlük Elazığ'da zaman zaman Alevi-Sünni gerginliği de yaşanıyordu. Özellikle sol görüşlü Pol-Der üyesi polisler, ülkücülere nefes aldırıyorlardı. Artık dayak yeme ve Emniyet'te sorgulanma, mahpusa düşme sırası ülkücülerdeydi.

Nail Emmi ve kadim dostu Yeşil de polisin baskısından nasibine düşeni alan isimler arasındaydı.

Nail Emmi, güngörmüş, çarıklı erkânıharp... “*Elazığ Cezaevi'ne konduk. Kısa süre de olsa mahpus yattık.*” diyor, 35 yıl sonra 12 Eylül öncesine dönerken. Yeşil, devlet-mafya-çete üçgeninde her daim adı listenin ilk sıralarında yer alsa da Nail Emmi, yanıtını bildiği soruyu yine sormadan edemiyor:

“Mahmut, daha o yıllarda jandarma ile bağlantılıydı. Diyarbakır jandarmasında kurs gördüğü anlatılırdı. Hadi biz ga-

riban ülkücüler, derdest edilip, kodese konduk. Ama Mahmut'un mahpusa girmesine bir mana veremedim. Hem mahpusu hem değildi. Cezaevinin reisiydi sanki, istediği zaman istediği yere gidiyor, istediği kişi ile görüşüyordu. Koğuşların kapısı kendisine ardına kadar açılıyordu. Kendisine suçunun ne olduğunu sorduğumda, 'Ruhsatsız tabanca yakalattım, onun için içerdim.' dedi. Ben de inandım."

Oysa şairin dediği gibi "yolun yarısı" kadar yıl sonra Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'a karakoldan Genelkurmay Başkanlığı'na, siyasi partilerden Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ne kadar tüm kapıların ardına kadar açık olduğunu Nail Emmi de görecekti görmesine ama yine de bir mana veremeyecek, vermeyecekti! Çünkü Nail Emmi'ye göre de "Devlet için kurşun atan da yiyen de kahraman"dı...

MİT ve emniyet kayıtlarında Yeşil'in suç dosyası bir hayli kabarık. Başka bir tabirle "müşteri kirli". Yine MİT arşivine dönersek; Yeşil'in işlediği veya yüklenen ya da atılan suçlar "ürkütücü" boyutta:

- 27.05.1992 tarihinde Muş ilinde güvenlik kuvvetlerince yakalanan 5 PKK mensubu, sorgu amacıyla Özel Harekât Şb. Md.ne götürülmeleri sırasında adı geçen tarafından öldürülmüşlerdir. Bingöl birimimizde görevli 2 personelin de adının geçtiği olayla ilgili olarak, 28.05.1995 tarihli Ahmet Yeşil adı, imzası ve "Asayiş Kolordu Komutanlığı Görevlisi" ibareli bir yazı bulunmaktadır.

- Olay sonrası şahısla ilgili olarak intikal eden bilgilere göre, adı geçen Bingöl birimimiz tarafından, Asayiş Kolordu K. Yrd.nın da bulunduğu bir ortamda, Bingöl İl Jandarma Komutanı'nın makam odasında tanınmış ve anılanın (M. Yıldırım) para talebi üzerine Asayiş Kolordu K. Yrd. tarafından para verilmesinin emredildiği hususu müşahade edilmiştir.

▪ Adı geçen, 05.05.1992 tarihinde Muş Valisi, Emn. Md., İl Jan. K. ve Bingöl Blg. Md.nün hazır bulunduğu İl Emniyet Komisyonu toplantısına katılmıştır. Toplantıda Bingöl birimimizden yardım görmediğini ifade etmiştir.

▪ 07.12.1992 tarihinde Elazığ Emn. Müdürlüğü sorgu bürosunda karşılaşılan şahsın ısrarlı talebi üzerine yapılan görüşmede; 1991 yılı içerisinde Muş-Bulanık ilçesi arasında bulunan Jandarma Karakolu'na eylem yapma hazırlığındaki 3 teröristi Jandarma timleri ile birlikte ölü olarak ele geçirdiklerini, yine aynı yıl Muş'ta tespit ettiği Öcalan'ın kuryesi olan Hataylı bir bayanı (muhtemelen Neval Boz) angaje ederek Ankara'da JİTEM'de görevli bir Binbaşı (Cem Ersever).ile tanıştırdığını belirterek, teşkilatımız ile çalışmak istediğini ifade etmiştir. Şahsın bu teklifi kabul edilmemiştir.

▪ 27.01.1993 tarihinde Tunceli'de PKK'nın para istediği şahıslar arasında yer alması nedeniyle gözaltına alınan ve bilahare serbest bırakılan Celal Yaşar adlı şahıstan, PKK militanı maskesi ile gönderdiği iki adamı vasıtasıyla para talebinde bulunmuştur.

▪ 16.02.1993 tarihinde Diyarbakır JİTEM Grup Komutanı Vekili, ilgili birimimizle yaptığı görüşmede; adı geçeninin teşkilatımızla ilişki kurmak istediğini, yanında Muş Alan Sorumlusu bulunduğunu, Şemdin Sakık'ı öldürmeyi planladığını ve eylemden sonra İsviçre'ye gitme garantisi istediğini belirtmiştir. Alınan teklif kabul edilmemiştir.

▪ 07.08.1993 tarihinde Elazığ/Karakocan'da jandarmaya teslim olan PKK mensubu Salih Derviş adlı şahsın ifadesinde; Jandarma Komutanı tarafından tanıştırıldığı Mahmut Yıldırım'ın "MİT'e çalıştığını, Güneydoğu Anadolu Sorumluluğunu yürüttüğünü, kendisini eğiterek MİT'e alacağını söylediğini" belirtmiştir.

▪ 1994 yılı itibariyle Diyarbakır Cezaevi'nde tutuklu bulunan Muhsin Gül (Kod adı: Kekeç-Pepe-Metin,) 22.07.1994 -

16.08.1994 tarihleri arasında Diyarbakır Cinayet Büro Amirliği'nde verdiği ifadelerde Ahmet Demir ile ilgili olarak;

- 06.04.1994 tarihinde Diyarbakır Şehitlik Mahallesi 75. Sokak 31 no'lu adresinden kaçırılan ve 01.06.1994 tarihinde Mardin yolu 10 Gözlü Köprü altında cesedi bulunan Bayram Kanat'ın, Diyarbakır Jandarma'da görevli bulunan Ahmet Demir'in planlamasıyla kaçırıldığını,

- Bayram Kanat'ın kaçırılışı sırasında Star marka bir tabanca ile Uzi marka otomatik bir tabancanın da adı geçenin evinden gasp edildiğini, bu olayda Ahmet Demir'in yanı sıra Jandarma'da görevli Ali ve Kemal kod isimli şahısların da yer aldığını, kendisinin de (Muhsin Gül) zaman zaman Jandarma'nın bazı görevlerinde çalıştığını,

- Ankara Elmadağ ilçesi yakınlarında öldürülen Emekli Binbaşı Ahmet Cem Ersever'i (Yeşil kod) Ahmet Demir, itirafçı (General Zinnar kod) Alaattin Kanat, (Mete kod) İbrahim Babat ile Hoca kod (ismi bilinmeyen) Antep şivesi ile konuşan, gözlüklü, 35 yaşlarında, kısa boylu şahısların öldürdüğünü, daha sonra A.C. Ersever'in arkadaşı Mustafa Deniz ve sevgilisi Neval Boz'un da aynı şekilde öldürülmelerini müteakip, adı geçenlerin silahlarını Ankara Aydınlikevler semtindeki jandarma istihbaratına bıraktıklarını ve otobüsle gidecekleri yerlere gönderildiklerini,

- Ayrıca C. Ersever olayında kullanılmak üzere Mesut Mehmetoğlu ve Serdar Od isimli itirafçıların da aynı günlerde uçakla Ankara'ya götürüldüğünü, ancak adı geçenlerin "bu olaya girmeyeceklerini" söylemeleri üzerine silahlarının alınıp geriye gönderildiklerini, bu bilgilerin uçak kayıtlarından teyit edilebileceğini,

- Diyarbakır Jandarma Sorgu Bölümü'nden Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne sevk edilen Muş Bulanık Hoşgeldi Köyü muhtarının, İstanbul'da dolmuşçuluk yapan ağabeyinin

kızı Zeynep Baba ile, Bitlis ili Tatvan ilçesinde (babası marangozluk yapar) Şükran Mizgin'in, ilk sorgulamalarından sonra (serbest bırakılmalarını müteakip, A. Demir ile Elazığ'da ikamet eden Rezzak kodun) bu şahısları alarak bir müddet işkence ve zorla tecavüz ettiklerini, Şükran Mizgin'i Muş girişinde bulunan köprü'nün altında öldürdüklerini, Zeynep Baba'ya ise ne yaptıklarının bilinmediğini,

- A. Demir ile A. Kanat'ın 1994 Mart ayı içinde Diyarbakır'da halk otobüsü şirketi kurmak amacıyla Yıldız Yapı Koop.'ta müdürlük yapan Ahmet Kaya ile aynı kooperatifte yetkili bulunan Musa Fidan'dan, şirkete üye yapmak bahanesiyle para aldıklarını, bunun yanı sıra kandırdıkları kişilerden de toplam 3 milyar lira topladıklarını, MHP Diyarbakır İl Başkanı İbrahim Yiğit'in de 600 milyar lirasını aldıklarını, ilk etapta topladıkları bu paranın 600 milyar lirasını A. Demir'in Elazığ Ziraat Bankası'nda, A. Demir adına kayıtlı (3003-30) nolu hesabına yatırdıklarını, adı geçenin bu hesabında trilyonları bulan parasının bulunduğunu,

- Mart 1994 ayı itibariyle A. Kanat'ın kendisini MHP Güneydoğu sorumlusu olarak tanıtmaya başladığını, bu dönemde Diyarbakır MHP İl Başkanı İbrahim Yiğit ile arasının bozulduğunu, o tarihlerde A. Demir ile A. Kanat'ın İ. Yiğit'i kalmakta olduğu turistik otelden alarak öldürmek amacıyla götürdüklerini, daha sonra bilinmeyen bir nedenle serbest bıraktıklarını, söz konusu şirket ile ilgili bir miktar parayı İ. Yiğit'ten bu şekilde aldıklarını,

- Söz konusu olaya Deve Geçidi'nde uzman çavuş ve Kürşad kod (Gültekin Sütçü), itirafçı İsmail Yeşilmen ve itirafçı Burhan Şare'nin tanık olduklarını, (Batman'da milletvekili Mehmet Sincar'ı Alaattin Kanat, Mesut Mehmetoğlu, İsmail Yeşilmen ve Yeşil kod Ahmet Demir'in birlikte planlayıp öl-

dürdüklerini) bu olaydan sonra A. Kanat'ın "kendisinde garantili imzalı kâğıt olduğunu" söylediğini,

- A. Demir'in zaman zaman kendisi (M. Gül) ve diğer arkadaşlarına "İstanbul mafyasını çökerttiğini, Behçet Cantürk ve aynı şekilde öldürülen diğer mafya ve PKK yanlılarını kendisinin planlayıp öldürttüğünü" söylediğini,

- Vedat Aydın ve Musa Anter'in öldürülme olaylarını da bizzat A. Demir'in planlayıp uyguladığını,

- A. Demir ve A. Kanat grubunun PKK damgalı tehdit mektuplarıyla Diyarbakır ve çevre illerden çok miktarda para tahsil ettiklerini, bu tahsilatlardan 1993 yılında Melikahmet Caddesi'nde bulunan ve beyaz eşya ticareti yapan "Cezayir Ticaret, Öz Diyarbakır, Diyarbakır Sur, Diyarbakır İtimat" firmaları ile "Ceylan İnşaat, İntim İnşaat Şirketleri"ne tehdit mektuplarını kendisinin (M. Gül) verdiğini, tahsilatın ise, Mesut Mehmetoğlu ve A. Kanat tarafından yapıldığını,

- 1993 yılında PKK davasından Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan "Sedef Ticaret Şirketi" sahibinin kardeşi Abdulkerim Avşar'ın, itirafçı koğuşuna alınmasını sebep gösteren A. Kanat tarafından, Sedef Ticaret'ten 1 milyar TL tahsil edildiğini, 1994 yılında bu taleplerini yinelediklerini, ancak istenilen para verilmeyince, şirket ortaklarından M. Şerif Avşar'ı öldürdüklerini, bu olayın bilinmeyen bir nedenden dolayı ortaya çıkarıldığını,

- Yeşil kod Ahmet Demir'in planlaması doğrultusunda, 10 Ekim 1993 tarihinde Lokman Zuhurlu (Abdurrahman oğlu 1977 Lice doğumlu) ve amcasının oğlu Zana Zuhurlu (18 yaşında) ile PKK militanı maskesi altında irtibat kurulduğunu, adı geçen şahısların daha sonra Mesut Mehmetoğlu, Alaattin Kanat ve sivil kıyafetli iki asker tarafından kendilerinde bulunan "81-82 telsiz kod"unu kullanmak suretiyle Şehitlik Mahallesi'ndeki evlerinden alındığını, kısa bir sorgulamadan son-

ra Pağivar beldesi, Saran Tuğla Fabrikası'nın Bismil istikame-tini 4 kilometre geçtikten sonra öldürüldüklerini,

- 20 Ekim 1993 tarihinde Av. Hüsniye Ölmez'in Bismil yolunda öldürülmesi ile ilgili Serdar Od, M. Mehmetoğlu ve kendisine (M. Gül) görev verildiğini, H. Ölmez'in öldürme eyleminin bizzat kendisi (M. Gül) tarafından gerçekleştiril-mesi emrini aldığını, ancak eylemi gerçekleştiremediklerini,

- Diyarbakır Baro Başkanı Fethi Gümüş ile Ela-zığ/Karşıyaka Fen Lisesi'nde görevlendirilen öğretmen Suhipi Koç'un öldürülmesi yönünde de talimat aldığını, ancak her iki eylemi de gerçekleştiremediklerini,

- Bahse konu olayların planlayıcısı ve yürürlüğe koyucula-rının J. İsth.da Kerim Binbaşı olarak tanınan Abdülkerim Kırca, Ahmet Demir ve Alaattin Kanat olduğunu,

- Ülkeyi daha iyi günlere götürmek ve terörden temizle-mek amacıyla kendisi gibi itirafçıları kandıran bu şahısların, daha sonra bu işleri şahsi amaçları için yaptıklarını, kadın ve kızlara tecavüz ettiklerini ve elde ettikleri para ile lüks hayat yaşayıp mülk edindiklerini öğrendikten sonra, kendisi ile bir-likte itirafçılardan Adil Timurtaş, İsmail Yeşilmen, Burhan Şare ve Serdar Od'un gruptan ayrıldıklarını,

- Ancak geçim kaynakları olmadığı için gasp ve soygun gi-bi olaylara karıştıklarını,

- Her infaz sonrasında Kerim Binbaşı, Yeşil ve A. Kanat tarafından kendilerine 10 milyar lira harçlık verildiğini, geri kalanlarının ise teşkilata mal edildiğinin anılan şahıslarca söy-lenildiğini,

- Kendisi (M. Gül), A. Demir, İ. Yeşilmen ve B. Şare'nin ikamet etmeleri amacıyla, "Ofis Gevran Cad. Yeniçeri Apt. Kat: 2 No: 6" adresinde ev tutulduğunu, aynı evde bulunan siyah ajandada da Yeşil'e ait birçok sırrın saklı olduğunu,

- ERNK mühürlü bloknot şeklindeki para tahsil makbuzlarının ise, 1,5 yıl önce Ankara'da uçakta yakalanan bir PKK'lıdan ele geçirilen makbuzlar olduğunu, bu makbuzların Ank. J. İsth. tarafından A. Demir'e intikal ettirildiğini, anılanın da bu koçanları kendisi ve diğer arkadaşlarının vasıtasıyla tahsil ettiğini, bu makbuzlarda tehdit şekli ve istenecek para miktarını, Yeşil, Kanat, Yeşilmen ve M. Mehmetoğlu'nun belirlediklerini,

- Cezaevine konulduğunun 2. günü A. Demir'in kendisinin (M. Gül) yanına gelerek "Çekoslovak marka 16'lı silah konusunu emniyet müdürlüğüne niçin söylediğini" ve "Benim hakkımda başka neler söyledin?" diye sorduğunu, kendisinin ise işkenceye dayanamadığı için söylediğini beyan ettiğini,

- Yeşil kodun açık kimliğini bilmediğini, ancak emekli albay olduğunu tespit ettiğini,

- Halk otobüsü için yardım edilen parayı A. Kanat, Yeşil ve İbrahim Yiğit'in aldıklarını, bu paranın görgü şahitlerinin ise kendisi (M. Gül) Dalyan Ay, Hakan Pamuk ve Mustafa Pamuk'un olduğunu,

- Dalyan Ay'ın 05.08.1994 günü satırla öldürüldüğünü, beyan etmiştir.

■ Bingöl birimimizde görevli bir personel aracılığı ile 1994 Haziran ayı içerisinde getirdiği bir teklifte, çeşitli Avrupa ülkelerinde faaliyette bulunan bir grubun istenildiği takdirde, yurt dışında bazı eylemleri taşeron olarak gerçekleştirilmesinin kendisi (M. Yıldırım) aracılığı ile sağlanabileceğini belirtmiş, bu konunun Mehmet Eymür'e iletilerek, görüşmesinin sağlanmasını talep etmiştir. Bunun üzerine adı geçen ile Eylül 1994 ayında ilişkiye geçilmiştir.

■ Şahıs, Ocak 1995 tarihinde Ankara Emniyet Müdürlüğü tarafından gözaltına alınmış, yapılan sorgusunda sürekli olarak,

kendisinin Teşkilatımızla olan ilişkileri, ilişkide bulunduğu kişilerin kimler olduğu, verdiği bilgilerin neler olduğu, dönemin Ankara Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar tarafından bizzat sorulmuştur. Sorgu sırasında adı geçen Orhan Taşanlar'a nerede sorgulandığını bilmek istediğini, Türk Emniyet Teşkilatı'na ait bir birimde, Türkiye'nin güvenliği ile ilgili diğer kuruluşlar hakkında sualler yöneltilmesini yadırgadığını ifade etmiştir. Bahse konu sorgu esnasında ayrıca, şahsın kendisine ait silahın kullanılması suretiyle boş yere atış yapılmış, bilahare sorgucular, bu atışlar sırasında silahtan çıkan kovanların, meydana gelebilecek bir eylem sonrasında olay mahallinde bırakılabileceğini söyleyerek şahsı tehdit etmişlerdir. Şahsın sorgu sırasında kırılan kaburga kemiği, Teşkilatımızı konu ile ilgili olarak bilgilendirmek üzere geldiği sırada tarafımızca tedavi ettirilmiştir.

KİMİN SİCİLİ BOZUK

Devletin istihbarat örgütlerine göre “tetikçi”, “haber elemanı” Yeşil'in sicili bozuk. Nail Emmi'ye göre ise tertemiz! “Çünkü,” diyor, “ne yaptıysa vatan millet uğruna yaptı. Yaptıklarını yanında gezen omzu kalabalıklar, devletin yüzbaşları, binbaşları bilmiyor muydu?”

Anlamlı bir soru! Yanıtı ise malum! Sorunun yanıtını belki de en iyi dönemin MİT Müsteşarı Sönmez Köksal veriyordu:

“Takvimler 30 Kasım 1997'yi gösteriyor. Dönemin başbakanı Mesut Yılmaz, Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanvekili Kutlu Savaş'la beraber Ankara Yenimahalle'deki Milli İstihbarat Teşkilatı kampüsüne gidiyor. Amaç, Susurluk ve bağlantıları konusunda brifing almak.”

Toplantı sırasında hem Kutlu Savaş hem Başbakan Yılmaz MİT'i muhbir kullanma alışkanlıkları konusunda eleştiriyor.

Bakın Kutlu Savaş, raporunun 43'üncü sayfasında sahneyi nasıl anlatıyor:

“... bu noktadaki tenkidimiz ve MİT'in saygın bir kurum olduğu, bu tip işlerinden üzüntü duyulduğu belirtilince Sayın Müsteşar Sönmez Köksal 'Siz MİT'in her zaman saygın kişilerle mi çalıştığını sanıyorsunuz?' şeklinde bir soru sormuştu.”

Başka bir soruya, yanıtı ya da izaha gerek var mı?

MİT, Başbakanlık Teftiş Kurulu'na gönderdiği raporda, Yeşil ile ilişkilerine dair **“30 Kasım 1996 tarihinden itibaren irtibatımız kalmamıştır.”** notunu düşüyor.

Yeşil, 1975 yılında sıradan bir haber elemanı olarak başladığı “resmi” yaşamını, herkesin bildiği ancak kimsenin tanımadığı kanlı bir tetikçi olarak sürdürdü. Bugün nerede yaşadığını ya da yaşayıp yaşamadığını kesin olarak saptayabilen yok!

OLAĞANÜSTÜ “YETKİLİ” SUBAY CEM ERSEVER

JİTEM'e söz geldiğinde Binbaşı Cem Ersever'in sıradışı, “sınır dışı” “yasadışı” yaşamının izini karakol, kışla, sığınak ve inşa edilen işkencehanelerde sürmek gerekiyor. Faili meçhullere isim babalığı yapan “ACE” rumuzlu merhum Cem Ersever'in, kendisinin de demir künyesine faili meçhul bir cinayette ölmek kazı-
lıymış!

Takdir-i ilahil!

Yaşamı faili meçhul bir cinayetle sona eriyordu.

Sırası gelmişken Cem Ersever, kamuoyunda kısaca JİTEM olarak anılan Jandarma Genel Komutanlığı'nın Güneydoğu Anadolu'daki istihbarat birimini kurdu ve uzun süre yöneticiliğini yaptı. Bu görevinden zehir zemberek bir açıklama yaparak 1993 yılının 17 Mart günü 30 arkadaşı ile birlikte istifa etti.

Ersever, Güneydoğu'da uzun yıllar görev yaptı. Bu sırada PKK ile yapılan kontrgerilla ve istihbarat çalışmalarının içinde yer aldı. İyi bir silahşor olan Ersever, çatışmalara girdi, faaliyetleri yönetti. PKK'ya karşı ve yandaş olan kişi ve grupları yakından izledi, onlarla ilişkiye geçti. Bu faaliyetlerin tümünü, tam yetki ve komutanlığa doğrudan bağlı olarak yaptı.

Subay ve istihbarat sorumlusu olarak bölgedeki tüm kontrgerilla operasyonlarının ya içinde bulundu ya da içeriği hakkında bilgi sahibiydi.

Yine Başbakanlık Teftiş Kurulu Raporu'na dönelim:

Cem Ersever, önceleri normal bir jandarma subayı olarak görev yapmış, sonraları çok önemli yetkilerle donatıldığı için tüm kuruluşlar ve yöredeki gayrikanuni gruplarla ilişkiler geliştirmiştir. İlişkileri sınır ötesine de taşmış, IKDP lideri Barzani ve KYB lideri Talabani arasında sürekli olarak Barzani'ye yakın olmuş, ancak her ikisinin Ankara'yla ilişki kurmasında etkili rol oynamıştır.

Kerküklü olması sebebiyle Iraklı Türkmenlerle de yakın ilişkileri vardır. Irak İstihbarat Servisi ile de irtibat içinde olmuştur. Bu ilişkinin bölgede görev yaptığı 1976 yıllarından itibaren başladığını kendisi de reddetmemiş, irtibatı PKK ile mücadeleye bağlamıştır. Sık sık gittiği Kuzey Irak'ta İngiliz ve ABD istihbarat gruplarıyla da irtibatı hep düşünülmüştür.

Emekli olduktan sonra bir tepki içine girmiş, PKK ile mücadelede aksaklık, eksiklik ve yetersizlik olarak belirlediği hususlarda kamuoyu oluşturma faaliyetlerine başlamıştır. Tempo dergisi, Aydınlık, Tercüman ve Daily News gazetelerinde röportajları ve açıklamaları yayımlanmıştır.

Bu arada, IKDP'nin Ankara Temsilcisi Hayrullah Salih'ten partinin büro olarak kullandığı daireyi kiralamış (veya kullanmış) ve bir siyasi dergi çıkarma hazırlıklarına başlamış, Ahmet Aydın adıyla iki kitap yazmış, Tempo dergisindeki açıklamaları

sebebiyle aleyhinde askerî mahkemede dava açılmıştır. Ersever, bölgeye ve Kürt problemine ilişkin çeşitli görüşleri yanında Jan-darma Genel Komutanlığının ve Asayiş Kolordu Komutanlığı-nın atama, çalışma tarzı ve icraatlarını ayrıntılı şekilde eleştiren açıklamalarda bulunmuştur.

Ancak gelişmeler beklediği yönde olmamış, destek görmemiş, Silahlı Kuvvetler tepki göstermiş, mali yönden ve güvenlik açı-sından sıkıntıya girmiştir.

Cem Ersever'in öldürülmesi ise halen faili meçhul olaylar ara-sındadır. MİT'e göre; Hanefi Avcı "Mahmut Yıldırım"ı çağırarak gerekli yerlerde görüştüğünü söyleyerek, son dönemdeki faaliyet-lerinden ötürü Cem Ersever'in ortadan kaldırılması gerektiğini bildirmiş, daha sonra Mustafa Deniz ve Neval Boz'a (sevgilisi, karısı) yönelerek onların iş birliğini sağlamış, onlar da Avcı'nın talimatıyla Cem Ersever'i infaz grubuna teslim etmişlerdir."

Cem Ersever, faili meçhul bir cinayete kurban gitmeden önce Ankara'da çalmadık kapı bırakmıyordu. Dönemin TBMM Baş-kanı Hüsamettin Cindoruk'tan MHP Genel Başkan Yardımcısı Muhittin Çolak'a, oradan Tempo, Tercüman, Aydınlık ve Tur-kish Daily News gazetelerine kadar tüm kapıları çalıyor, istifası-nın gerekçelerini ve anılarını anlatıyordu.

Peki, öldürülmeden önce Turkish Daily News'te Cem Erse-ver ile röportajı kim yapmıştı? Cem Ersever, söyleşilerinden biri-ni de o dönemde Turkish Daily News'te gazeteci olarak çalışan Hayri Birler ile yapıyordu.

Yeni Şafak gazetesinin bir dönem Ankara Haber Müdürlüğü görevini yürüten ve aynı zamanda köşe yazısı da yazan Şamil Tayyar, 9 Mayıs 2005 tarihli "Medya ve İstihbarat" başlıklı yazı-sında Gazeteci Hayri Birler'e ilişkin ilginç bilgiler veriyordu:

MEDYA VE İSTİHBARAT

“...Mesela, ilginç bir örnek vereyim. 1985-1986 yıllarında Milliyet'in Ankara bürosunda çalışırken, istihbarat şefimiz Özen Acar, yardımcısı ise Hayri Birler'di. Şefimiz, New York'a atanınca, yeni şef arayışı başladı. Adaylar; Şef Yardımcısı Hayri Birler, Parlamento Muhabirleri Kemal Balcı ve Derya Sazak'tı. Sonunda şeflik için Sazak'ta karar kılınınca, Birler, gazeteden ayrıldı. Birler, daha sonra Hürriyet'te işe başladı. Kısa sürede etkili bir isim oldu. Bugün Fatih Altaylı'nın Hürriyet'teki konumuna benzer bir 'yol haritası' belirlenmişti. Ama olmadı.

O tarihlerde, Birler için hep 'MİT'e çalışıyor.' denirdi. Açıkçası, bu iddialara 'komplo teorisi' diyerek hep güldüm. Hiçbir zaman inanmak istemedim. Yeni duydum. O şimdi MİT'te çalışıyormuş. Tabii, Birler'in MİT ile irtibatı, Milliyet veya Hürriyet döneminde mi başladı, yoksa gazeteciliğe veda ettikten sonra mı, onu bilemiyorum.”

Hayri Birler ile ilgili bir anı da kapatılan Milli Selamet Partisi'nin önde gelen isimlerinden Şener Battal'da vardı. 6 Eylül 1980 tarihinde Konya'da Kudüs mitingi düzenleniyordu. Mitinğe katılan bazı kişilerin İstiklal Marşı söylenirken ayağa kalkmamları, 12 Eylül darbesinin gerekçeleri arasında gösteriliyordu. Cunta lideri Kenan Evren, o günlerde yaptığı bazı konuşmalarda sık sık Kudüs mitingine atıfta bulunuyordu. Dönemin MSP Grup Başkanvekili ve Konya Milletvekili Şener Battal ise Kudüs mitinginin provoke edildiğini savunuyor ve ekliyordu:

“Bir gün önce Milliyet gazetesi adına mitingi izlemek için Konya'ya Hayri Birler gelmişti!”

"MİT'İN AÇIKLAMALARI GERÇEKTEN UZAK"

Yine Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın raporuna dönelim. Savaş, Cem Ersever ve iki arkadaşının öldürülmesinin gerekçelerini MİT'ten aldığı bilgiler ışığında şöyle izah ediyor:

"Aydınlık dergisi Ersever'in öldürülüşünü kendi mantığı içinde bir yere yerleştirmekte ve 'Kasım 1994'te, uyuşturucu trafiğinin elemanı ve tanığı olması sebebiyle, Abdullah Çatlı ve ekibi tarafından Başbakanlık Poligonu'nda sorgulandı ve arkadaşları Mustafa Deniz ve Neval Boz ile birlikte öldürüldü.' şeklinde açıklamalar yapmaktadır.

MİT'in açıklamaları gerçeklerden uzaktır.

Mantıklı ve tutarlı açıklamayı ise -nedense MİT'in sürekli olarak itham ettiği- Hanefi Avcı yapmıştır.

Avcı, TBMM Susurluk Komisyonuna 4.2.1997 tarihinde yaptığı açıklamada 'Gümrük Müdürü Ali Balkan Metel'in şoförü (jandarma elemanı) Kemal Uzuner'in evinde Cem'in arşivinin muhafaza edildiğini, jandarmanın Kemal'in evindeki malzemeleri, arşivi aldığı, Kemal'le randevulaşan Ersever'i yakaladığı, eve gelen Mustafa Deniz ve Neval Boz'u da ele geçirdiğini' anlatmaktadır.

Sorgulamayı yapanlar arasında Mahmut Yıldırım'ın (Yeşil) olduğu iddiası yaygındır.

MİT de sonunda mantıklı bir izah yapmakta ve 'Ersever ve arkadaşlarının teröristlerin harekât tarzı konusunda çok tecrübeli, kendi güvenlikleri yönünden de çok dikkatli oldukları bilinmektedir. Buna rağmen herhangi bir mücadele emaresi olmadan cinayeti işleyenlerce ele geçirilmiş olmaları dikkati çekmektedir. Bu durum Ersever ve arkadaşlarının kendileri açısından 'güvenilir' saydıkları kişilerce veya bunların aracılığı ile yaka-

lanmış oldukları ihtimaline kuvvet kazandırmaktadır.' demektedir.

Eylemin gerçekleşme biçimi, her üçünün fiziki bir zorlanmaya maruz kalmaması, cinayette PKK ihtimalini yok etmektedir. PKK'nın çok şey bilen bu kişileri 'konuşturmadan' öldürmesi beklenemez.

Basının, devlet içinde bir hesaplaşma olduğu veya devletin çok etkili görevlerde bulunanları dahi koruyamadığı veya kolayca feda ettiği kanaatine yol açan yayınlarını da bu vesileyle doğruluk payı olan yorumlar olarak kabul etmek yanıltıcı değildir. Birçok polis görevlisi 'Cem'in öldürülmesini değil, son zamanlardaki faaliyetleri dolayısıyla sorgulanacağını, korkutulacağını tahmin ediyorduk.' ifadesiyle olaya ışıktutmuştur.

Görüştüğümüz Gümrük Teşkilatı Şoförü Kemal Uzuner, Cem'in evine geldiğini, kapalı valizini aldığını, diğer kişilerin de eve geldiğini, sonra gittiklerini anlatmakta ve Cem'le yıllara dayalı ilişkisini açıklamakta, ancak silahlı mücadeleye alışkın ve yatkın Cem ve arkadaşlarının o saatlerde ve ev dışında kaybolmasına hiçbir açıklık getirememektedir.

Aslında görüştüğümüz onlarca kişiden sonra olayın cereyan tarzı hakkında bir şüphe duymamak gerekir. Ersever'in zararlı olmaya başladığı, giderek devleti ve kurumlarını hedef tuttuğu, ilişkilerinin yanlış boyutunun büyüdüğü ve yargı önünde bir cezayı hak ettiği muhakkaktır. Burada ve olayı uzunca anlatarak Sayın Başbakan'ın dikkatine sunmak istediğimiz temel husus; bu dönemde Ankara'da oluşan havanın göstergesi olması itibarıyla bu konunun taşıdığı önemdir.

MİT'in tabiriyle yakalayanlar Cem'i ve arkadaşlarını 'infaz grubuna teslim' etmişlerdi. 'İnfaz grubu' ibaresi kanaatimizce birçok olayın düğüm noktasıdır. 'İnfaz grubu'na kim emir verilebilir? Böyle bir grubu kimler kurabilir? Devlette bu yetki olacak-

sa sistem nasıl işleyecektir? Ve hangi amaçla bu sistem çalıştırılmaktadır?

Şu husus bilinmektedir: OHAL bölgesinde bu karar mercii başcavuşlara, komiser yardımcılara, çok daha önemlisi bu yetki çünkü terörist yarınki potansiyel suçlu itiraşçılara kadar inmiştir. 1996 yılında Kolordu Komutanı'nın her türlü düzensizliğe son vermek için harekete geçmesi bu adam öldürmedeki keyfiliği de bir noktaya kadar önlemiştir. Çünkü mahkemelere kadar gitmiş bir konu nedeniyle elden ele teslim edilen kişilerin devlet elindeyken köprü altında ölü olarak bulunmasının faili meçhul olamayacağı aşikârdır.

OHAL Bölgesi'nde bunlar olurken, Cem Ersever ve arkadaşlarının Ankara'da faili meçhul bir cinayete kurban olmaları artık kamu yararının dışında kamu zararı tevhit eder boyutlara geldiğini ispat eden bir örnek oluşturmaktadır.

Konu ve irtibatlar sadece Yeşil'le de sınırlı değildir.”

ÜLKÜCÜLERİN “EMMİSİ”

Yeşil, bölgede seyyar timleri ile dolaşıyordu. Operasyonların ardından istirahat etmek için Elazığ'ı seçiyordu. Elazığ'da da ilginç bir çevre edinmişti. Valisinden subayına, çaycısından üniversite öğrencisine kadar her kesimden insanla dostluk kurup ahbaplık ediyordu.

Yeşil'in Elazığ'daki üniversitede öğrenim gören öğrencilerle de ilişkileri vardı, üniversite kampüsünde sık sık PKK sempatanları ile Ülkü Ocakları'na üye öğrenciler arasında tartışmalar ve kavgalar yaşanıyordu. Kavgalarda zaman zaman silah kullanılıyordu. Polis, şöyle veya böyle olaya müdahale ediyor ve bazı ülkücü öğrencileri gözaltına alıyordu.

Olaylarda gözaltına alınan öğrencilerden biri de Murat Malatyalı'ydı. Bir öğrenci kavgasında silahla adam yaralamaktan gö-

zaltına alman Murat Malatyalı'nın imdadına ülkücü öğrenciler arasında "Emmi" olarak tanınan Yeşil yetişiyordu. Murat Malatyalı için de Yeşil bir efsane, Bolu Beyi'ne meydan okuyan Koroğlu:

"Öğrencilik yıllarımda, ülkücü hareket içerisinde aktifim. PKK sempatisanları ile zaman zaman tartışmalarımız, kavgalarımız oluyordu. Kavgalarda genellikle taş sopa kullanılsa da istisnai olarak bıçak veya silah benzeri aletler de kullanılıyordu.

Elazığ'da PKK'nın doğrudan hedef seçtiği kişiler arasındaydım. Bu nedenle silah taşıyordum. Üniversitede bir gün bir kavgaya oldu. Kavgada silahla yaralananlar oldu. Polis bunun üzerine üzerimde silah olduğu için beni gözaltına aldı.

Polisler ülkücüleri tolere etseler de yaralamalı bir olay olduğu için karakolda rüzgâr sert esiyordu. Gözlerim bağlıydı, polisler bu gibi durumlarda birbirlerine Çavuş diye hitap eder. Ne kadar böyle bekledim bilmiyorum. Biri yanıma geldi, göz bağımı çözdü. Bir de baktım 'Emmi' yani Yeşil."

Gözaltına alınan öğrencilerin eziyet çekmemeleri için devreye Yeşil giriyordu. Yeşil, Elazığ'da istirahat ettiği süre içinde daha çok Karabulut Pasajı'ndaki çay ocağının müdavimleri arasındaydı. Başlı derde giren, devletten sıkıntı gören kişiler adres olarak Yeşil'i buluyorlardı. Yeşil de çoğu kez dar günlerinde bu kişilerin sorunlarını çözüyordu. Tabii ki bir koşulla, başlı derde girenin ülkücü olması gerekiyordu.

TÜRKEŞ'TEN YEŞİL TALİMATI: "O ADAMI ÇIKARIN ORADAN!"

Ülkü Ocakları'nın Elazığ Şubesi de Mahmut Yıldırım'ın ziyaret ettiği mekânlar arasındaydı. Zaman zaman itirafçı Alaattin Kanat da ocakta görülüyordu.

Ülkü Ocakları arasında alt alta süren “reislik” rekabetinde her yol mubahtı. Dönemin ocak şube başkanını karalamak isteyenler MHP Genel Başkanı Alparslan Türkeş'e ucu yanık ihbar mektupları yazıyorlardı:

“Ocak, JİTEM karargâhına döndü. Mahmut Yıldırım ve Alaattin Kanat, ocaktan çıkmıyor. İlegal işler burada dönüyor.”

Alparslan Türkeş, gelen birkaç ihbar mektubuna itibar etmiyordu. Ülkücülerin ruhunu okuyan Türkeş, lokal olarak gördüğü gelişmelere müdahale etmiyordu. Ama ihbar mektuplarının da ardı arkası kesilmiyordu.

Türk-Kürt çatışması yaratılmasına ve olası provokasyon girişimlerine karşı Türkeş'in talimatı ile Diyarbakır, Şırnak ve Tunceli illerinde ocak açılmamıştı. Batmanda açılan ocak ise PKK'lıların boy hedefi olunca kapatılmıştı.

İhbar mektuplarının sayısı arttıkça Türkeş'in de dikkati Elazığ'a yöneliyordu. Sonunda Türkeş, ihbarları dikkate almak zorunda kaldı. Nihayet ünlü talimatını verdi: ***“Oğlum, Elazığ'a birini gönder. Ocağın JİTEM karargâhına döndüğü söyleniyor. Eğer öyleyse o adamı oradan çıkarın.”***

Talimat üzerine Ülkü Ocakları Genel Başkan Yardımcılarından Naim Aydoğdu, yerinde araştırma yapmak üzere Elazığ'a gitti. Aydoğdu, Elazığ'a ulaştığında ise Yeşil ve adamları çoktan bir başka bölgede göreve çıkmıştı. Aydoğdu hazırladığı raporda ihbarların asılsız olduğunu yazmış ve dedikodunun “Reislik” mücadelesinden kaynaklandığını açıklamıştı.

ÜÇ HİLALE VE BOZKURT SİMGESİNE SİĞİNAN PKK'LILAR

Bölgede at izi it izine karışmıştı. PKK bölgede psikolojik üstünlüğü ele geçirmişti. Bir emirle kepenkler iniyor, binlerce in-

san sokağa dökülüyordu. İzinsiz gösterilerin ardı arkası kesilmiyordu.

Tabii güvenlik güçleri de PKK'nın özellikle kentlerdeki milis güçlerine karşı aldığı her duyumu değerlendiriyor, operasyon üzerine operasyon düzenliyordu. Gayrinizami harbin yazılı yazısız kurallarına riayet etmek esastı. Aksi ölüm, kan demekti.

PKK da güvenlik güçleri de akıl almaz yöntemlere başvuru-yordu. Resmi olan kıyafetini değiştirerek gayriresmi oluyordu. Gayriresmi olanlar da üniforma giyerek resmileşebiliyorlardı.

Başta Diyarbakır olmak üzere, bölgedeki illerde MHP'nin üç hilalli bayrağı ve bozkurt sembolleri büyük prim yapmaya başlamıştı. Arabalarda evlerde üç hilalli bayraklara ve bozkurt sem-bollü resimlere rastlamak sıradanlaşmıştı.

MHP'nin oy oranının düşük olduğu Diyarbakır silme ülkücü kesiliyordu, üç hilal ve bozkurt bölgedeki güvenlik güçlerinin şif-relerini çözüyordu. Değme istihbarat elemanları bile MHP'nin sembollerini PKK'ya rağmen taşıyan sivil kişilere “kahraman” gözüyle bakıyorlardı.

Sonunda anlaşıldı ki; PKK'nın milisleri, ülkücü gibi davranarak kontrol noktalarını çok kolay aşabileceklerine inanıyorlardı.

HANGİ YEŞİL?

Karabulut pasajındaki çay ocağının müdavimleri heyula gün-lerinde TV haberlerini yakından izliyordu. Mahmut Yıldırım da haberleri çevresindekilerle izlemekten büyük keyif alıyordu. Çünkü Yeşil'in reytingi yüksekti. Neredeyse her TV kanalı “Yeşil” adı altında birini ekrana taşıyordu. Özellikle haber program-ları Yeşil'le yatıp Yeşil'le kalkıyordu. Yeşil uzmanları ortalarda arzı endam ediyordu. Yeşil'e kazara selam verenler ya da arkadaş sohbetinde adını duyanlar bildiklerini ve gördüklerini anlata an-lata bitiremiyorlardı.

Yeşil ise kopartılan yaygarayı izlemeyi tercih ediyordu.

Haberler başlamadan kısa süre önce çaylar tazeleniyor, sigaralar yakılıyor ve “Yeşil Toto” başlıyordu. Ekranın altından yazılar aktıkça ve Yeşilli haberlerin anonsu yapıldıkça latife saatleri de gelip çatıyordu. Çay ocağı müdavimlerinin de keyifleri yeşilleniyordu.

Başlıyorlardı bahse. Bu kanal “Hangi Yeşil”i buldu? Birkaç üniversite öğrencisi ekrana çıkacak olan Yeşil'in Adapazarlı olduğu konusunda aralarında iddiaya giriyordu. Ocağın garsonu ise Yeşil'in illa ki Elazığlı olmasında ısrar ediyordu.

“Yeşil Toto”da kaybedenlere müeyyide de uygulanıyordu. Kaybedenler müşterilere çay ısmarlıyorlardı.

YEŞİL'İN ÖLÜM KORKUSU

Elazığ'da kışlar sert geçiyordu. Doğanın sertliği karakolları, sokakları, evleri, dağları ve insanları daha kıyıcı yapıyordu. Taraflar “vatanseverlik” adı altında cinayet işlemenin yöntemlerini geliştirip ustalaşıyordu. Yeşil, kentli olduğu kadar dağlıydı da. Dağların izini sürüyor; kurdun, kuşun, otun dilinden anlıyordu. İtirafçı psikolojisi üzerine adeta doktora yapmıştı. PKK'da kan döken, hiç acımadan beşikteki bebeleri katledenler Yeşil'in yanında sab sübyan oluyordu. Sorguda çözülenler ruhlarını Yeşil'e teslim ediyorlar ve iliklerine kadar Türk milliyetçisi kesiliyorlardı.

İsimlerini ve kişiliklerini bir gecede kaybeden tetikçilerin hedefi, bir zamanlar kendilerine kol kanat geren işbirlikçileri oluyordu. Eski defterler karıştırılıyor, yatakların sicilleri ya da kısa künyeleri Yeşil'in fermanlılar defterine kaydediliyordu.

Kıyamet olup ölüm yağdıranlar nedense Yeşil'in karşısında susta duruyorlardı. Bir gecede saf değiştiren bu kişilerin yeminle-

rine ne kadar güvenilebilirdi? Yeşil ya da devlet bu kişilere nereye kadar güveniyordu?

PKK'nın izinin sürüldüğü operasyonlarda itirafçı timleri Yeşil'e bağlı hareket ediyorlardı. Yeşil'in arkasında itimat edeceği kimseler bulunmuyordu. İtirafçılar her an saf değiştirmeye hazır kimlikleriyle Yeşil'in ardından yürüyorlardı. Bir tetik düşürmeleri vaka-yı adiyeden sayılabilirdi.

PKK'nın hedef listesinin başında yer alan Yeşil, çoğunlukla yalnız dolaşmayı tercih ediyordu. Emektar beyaz renkli Toros marka aracıyla sık sık kırsala gidiyor, mezra veya köylerdeki muhbirleri ile konuşuyordu.

Beyaz renkli Toros araç, bölgede ölümle özdeşleşse de içinde Yeşil'in canını taşıyordu. Karlı dağ başlarında iz süren, pusuya yatan Yeşil, itirafçıların ihanetinden çok Toros marka aracının su koyuvermesinden korkuyordu. Çünkü aracın kaloriferleri randımanlı çalışmıyordu. Yakın çevresine sık sık; *"PKK kurşunları ile ölmekten değil, ama dağ başında bu arabanın içinde donup kalmaktan korkuyorum."* diyordu.

Arkadaşları da Yeşil serzenişte bulundukça; *"Merak etme sana bir Çorum kaloriferi yaptırırız."* diye espri yapıyorlardı.

Mahmut Yıldırım'ın küçük oğlu Nevzat Yıldırım'ın aklı olanları bir türlü almıyordu, *"Vatan sağ olsun!"* derken delikanlılığın da verdiği öfke ile haykırıyordu: *"Benim babam, Toroslar'da üşürken, dağlarda gezerken, sıcak yataklarında yatanlar bizleri vatan haini ilan ettiler. Ama olsun vatan sağ olsun. Tarih haklılığını bir gün ilan edecektir."*

HİZBUL KONTRA

Türkiye'de 1991 yılında Hizbullah adlı bir örgütün varlığı konuşulmaya başlandı. Diyarbakır'da ortaya çıkan örgüt, özellikle PKK'nın önemli isim ve milislerini hedef alıyordu. Silahlı sal-

dirılarını Takarof marka tabanca ile gerçekleştiren örgüt militanları, olay mahallinden elini kolunu sallaya sallaya uzaklaşıyordu.

Örgüt çoğu zaman silahlı saldırı yerine, satır veya baltayı tercih ediyordu.

Bu örgütü kim kurmuştu? Devletin ilgili kurumları ile bir ilgisi var mıydı? Bu sorulara *2000'e Doğru* dergisi muhabiri Halit Güngen yanıt buluyordu. Güngen, yaptığı haberde "Hizbullah; Diyarbakır Çevik Kuvvet Merkezi'nde Eğitiliyor" diyordu.

Zaten bu haber de Halit Güngen'in sonunu getiriyordu. Halit Güngen, 18 Şubat 1998 tarihinde, *2000'e Doğru* dergisinin Diyarbakır bürosunda saat 19.30 sularında kimliği belirsiz kişi veya kişilerce kafasına sıkılan tek kurşunla öldürülüyordu.

Bölgede Hizbullah'a kısa sürede Hizbul-kontra adı takılıyordu. İddialar Hizbullah'ın devletin istihbarat kurumlarıyla ilişkisi olduğu yönündeydi.

Hizbullah, nasıl ortaya çıktı?

Hizb, sözcük anlamıyla aynı görüş, düşüncede olan grup, küme, topluluk demek. Hizbullah sözcüğü ise Allah'ın yolu, taraftarları, Allah'ın safında yer alanlar, Allah'ın partisi gibi anlamlar taşıyor.

İLİM VE MENZİL GRUPLARI

1990'lı yıllarda bölgede PKK kadar, çeşitli kitabevlerinin etrafında toplanan radikal İslami gruplar da vardı. Bu gruplar Diyarbakır'daki İlim ve Menzil kitabevleri etrafında toplanıyordu. Bu gruplar, diğerlerine göre daha aktif ve geniş bir tabana sesleniyordu. İlim Kitabevi'nin müstecirliğini Hüseyin Velioğlu, Menzil Kitabevi'nin ise Fidan Güngör yapmaktaydı. Müstecir Arapça bir sözcük. Sözlük anlamı, bir yeri kiralayan kiracı demek.

Bu iki grup, 1980'li yıllarda Vahdet adlı bir kitabevinde aynı çatı altında çalışıyordu. Gruplar arasında süreç içerisinde liderlik konusunda tartışma başladı. Liderlik tartışmaları kısa süre sonra fikir ayrılıklarına(!) dönüştü ve iki ayrı kitabevi açıldı.

PKK-HİZBULLAH ÇATIŞMASI

PKK kuruluş yıllarında Marksist-Leninist felsefeyi benimsemişti. 1980'li yılların sonundan itibaren, Güneydoğu'nun muhafazakâr yapısından istifade ederek, tabanını genişletmek amacıyla dini motiflere el attı. Bu amaçla "Kürdistan Dindarlar Birliği, Kürdistan İmamlar Birliği, Kürdistan İslami Hareketi" adı altında illegal yapılanmalar geliştirdi.

PKK'nın lideri Abdullah Öcalan, bununla da yetinmeyerek, dağdaki militanlarına 5 vakit namaz kılmalarını öğütlemişti.

PKK'nın bu hareketi karşılığını buldu ve İslami grupların tepkisini çekti.

İlim Kitabevi çatısı altında faaliyet yürüten Hizbullah, kısa süre içerisinde PKK'nın hedefi oldu. Hizbullah'ın önde gelen isimlerine karşı silahlı saldırılar düzenlenmeye başlandı.

Hizbullah da saldırılara karşılık vermekte gecikmedi. Diyarbakır, Batman, Mardin illeri ile Nusaybin ve Silvan'ın da aralarında bulunduğu büyük ilçelerde karşılıklı suikastlar birbirini kovalamaya başladı.

Karşılıklı vuruşma, kan davasına dönüştü ve 1991-1995 yılları arasında PKK militan ve sempatizanı, imam, molla, DEP-HADEP yöneticisi ve üyeleri, çeşitli basın mensupları ile Hizbullah taraftarları ve vatandaşların olduğu 700'e yakın insan öldürüldü. Bu cinayetlerin 500'ü Hizbullah, 200 kadarı ise PKK tarafından gerçekleştirildi.

Hizbullah militanlarının, doğu illerinden kılavuzlarla yaya olarak sınırı geçtikleri veya pasaportla yasal yollardan İran'a gittikleri ve burada eğitim gördükleri söyleniyordu.

İddialara göre İran'ın Kum kenti, Hizbullah'ın silahlı eğitim gördüğü bir merkezdi. Hizbullah'ın aynı zamanda Kuzey Irak'ta Talabani bölgesinde faaliyet gösteren "İslami Kürt" Partisi'nin lideri Şeyh Osman ile ilişkileri vardı.

Hüseyin Velioğlu, İlim kanadının lideriydi. Velioğlu, ilk örgütsel çalışmalarına 1975 yılında Batman ilinde kurulan Milli Türk Talebe Birliği'nde başlamıştı. Daha sonra Diyarbakır'da, Vahdet Kitabevi'nde çalışmalarını sürdürmüştü.

1982 yılında Diyarbakır'da İlim Kitabevi'ni kurdu. 1987 yılına kadar Hizbullah, Menzil grubu ile ortak hareket etti. Hatta Menzil grubunun lideri olan M. Fidan Güngör ile beraber İran'a gidip eğitim aldı, temaslarda bulundu.

Özellikle Kürdistan İslami Hareketi lideri Şeyh Osman ile yakınlaştı (bir ara Erbakan'ın Güneydoğu sorununun çözümünü Şeyh Osman ile birlikte gerçekleştirmek istediği biliniyor). Velioğlu'nun Kuzey Irak'ta adamlarını Şeyh Osman yardımıyla barındırdığı, İran'a da onun yardımıyla götürdüğü biliniyor.

Hizbullah, kaçırdığı pek çok kişiyi Kuzey Irak veya Güneydoğu'da yeraltındaki tünel evlerde saklamakta ve imamlarından talimat geldiğinde öldürmekteydi. Hizbullah, cinayetlerini ense-den sıkılan tek kurşun veya satır, balta gibi kesici aletlerle işlemekteydi.

Hizbullah'ın semt ve mahalle imamları, intikam almak istediklerinde kişileri üst şûraya haber vermeden infaz etme yetkisine sahipti.

Örgütün elinde etkin bir bomba kullanma olanağı vardı. İran'daki kamplarda hem silah hem de bomba eğitiminden geçen kişiler Hizbullah içinde etkili olmaktaydı. Hizbullah kendi köylerini, yeraltı sığınaklarını, hatta mezarlıklarını dahi oluştur-

maktaydı. Kendileri dışında kimsenin girmesine izin verilmeyen köyleri vardı.

HÜSEYİN VELİOĞLU KİMDİ?

Hizbullah örgütü lideri Hüseyin Velioğlu, 1952 yılında Batman-Gercüş'te doğdu. 1978 yılında "Durmaz" olan soyadını Velioğlu olarak değiştirdi. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde PKK lideri Abdullah Öcalan'la birlikte aynı dönemde öğrenci oldu.

Üniversitede okuduğu dönemlerde Milli Türk Talebe Birliği içinde faaliyet gösterirken, Akıncı grubuyla ilişkiye geçti. 1980 yılından sonra Diyarbakır'a gitti. 1987'de İlim Kitabevi çevresinde örgütlenmeye başladı.

1991'de eyleme başlayan, örgüt içinde ılımlı olarak bilinen "Menzil" grubunu tasfiye etti. Şiddet yanlısı bilenen "İlim" kanadı olarak eylemlerini yoğunlaştırdı.

Silahlı eylemler yapmasına karşın bugüne kadar güvenlik güçleriyle karşı karşıya gelmemeye özen gösteren şeriatçı terör örgütü Hizbullah'ın elebaşı, 17 Ocak 2000'de Beykoz'da bir villaya yapılan ve televizyonların canlı yayınladığı 4,5 saatlik operasyonu sonucunda ölü ele geçirildi.

Uzun süre Adli Tıp Morgu'nda bekletilen Velioğlu'nun cesedine hiç kimse sahip çıkmadı. Ölümünden 20 gün sonra gömülen Velioğlu'nun cenaze töreninde, kara çarşaflı kadınların da aralarında bulunduğu grupla polis arasında gerginlik yaşandı.

Milliyet gazetesinin 20 Ocak 2000 tarihli nüshasında Ahmet Tulgar, Hüseyin Velioğlu ile ilgili bir yazı kaleme aldı.

Tulgar, yazısında Hüseyin Velioğlu'nun 20 yıllık sırrını açıklıyordu:

Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nun yaklaşık 20 yıl önce Batman'da Petrol-İş Şube Başkanlığı'na aday olduğu ortaya çıktı.

Sendikacılar, Petrol-İş'te mücadele ettikleri Velioğlu'nun kapatan Milli Selamet Partisi çevrelerinin adayı olduğunu ve o sırada Batman'da sıkıyönetimin başında bulunan Temel Cingöz tarafından da desteklendiğini ileri sürdüler.

Batman Petrol-İş Şube Başkanı Nimetullah Sözen'in verdiği bilgiye göre, 17 Mayıs 1980'de yapılan kongrede sağ blokun adayı olan Velioğlu 1100 oy alırken, sol blok adayı Jeoloji Mühendisi Selahattin Çelik 1600 oy alarak şube başkanlığını kazandı.

Sözen seçim sürecini şöyle anlattı:

“Batman'da o dönemde yükselen sol muhalefetin taleplerini karşılayamayan şube yönetimi kendisini feshetmişti. Kongreye gidiliyordu. Sağ ve dinci çevreler birdenbire Hüseyin Velioğlu adını ortaya attılar.”

Sözen, o dönemde solun adayı Selahattin Çelik'in Petrol-İş merkez yönetimindeki Batmanlı sendikacı Münir Ceylan'ın çabalarıyla iyice öne geçmiş olduğunu, fakat seçimden kısa süre önce kongrenin sıkıyönetim tarafından süresiz ertelendiğini ve geçen dokuz ay içinde Velioğlu'nun palazlandığını söyledi.

Cingöz destekledi. Sözen şöyle devam etti:

“Dönemin Batman'daki sıkıyönetim komutanı Temel Cingöz, kongreden bir gün önce sendikaya gelip, 'Seçimi Hüseyin'e kazandırtacağım ve onu helikopterle Batman üzerinde dolaştıracam.' dedi.”

Aynı dönemde kongre çalışmaları nedeniyle Batman'da bulunan eski Petrol-İş Genel Başkanı Münir Ceylan da, Hüseyin Velioğlu'nun ortaya çıkışını şöyle anlattı:

“1979 yılında Batman'da Petrol-İş yöneticisi olarak şubeyi seçime hazırlıyordum. O sırada solda dokuz aday bulunuyordu.

Sağ daha derli topluydu. Birdenbire Hüseyin Velioğlu'nun ismi söylendi. Hüseyin Velioğlu o zamana kadar Batman kamuoyunda bilinen bir isim değildi. Batmanlı olduğu, Ankara SBF'den ayrıldığı, şöyle yetenekli böyle becerikli olduğu söylendi. Ve dinci çevrelerin adayı olacağı açıklandı.”

SBF'den önce Yem Sanayii'nde çalışan ve petrol işçiliği ile ilgisi bulunmayan Velioğlu'nun, adaylık için sendikaya üye olma koşulu nedeniyle kendisini bir benzin istasyonunda işçi olarak gösterdiği kaydedildi. Daha sonra sendikaya kayıt yaptıran Velioğlu'nun girişimleri konusunda Ceylan sözlerini şöyle sürdürdü:

“50-60 kişiyle sendikaya gidip gelmeye başladı. Önce bana merkez yöneticisi olarak tarafsız olmamı ve solu toparlamaya çalışmamamı söyledi. Arkasından tehditler geldi.”

Münir Ceylan, aynı dönemde Batman'da binbaşı rütbesiyle sıkıyönetimin başında olan Temel Cingöz'den de baskı gördüğünü savundu. Sendikal faaliyetle yakından ilgilenen Cingöz'un Velioğlu'na destek verdiği yorumlarının Petrol-İş çevrelerinde yayıldığını belirten Ceylan, “Kongrenin hemen ertesinde Hüseyin Velioğlu ismi Batman'da duyulmaz oldu. Ta ki 90'lı yıllarda Lüli meçhul cinayetler başlayana kadar.” görüşünü dile getirdi.

TUĞGENERAL TEMEL CİNGÖZ KİMDİR?

Tuğgeneral Temel Cingöz, 23 Aralık 1991'de Adana'da silahla bir saldırıda yaşamını yitirdi. Cingöz'ün son görevi Adana Bölge Jandarma Komutanlığıydı. Suikasttan bir gün sonra *Cumhuriyet* gazetesinde yer alan portresinde, Cingöz'ün askerliği süresince 15 yıl Güneydoğu'da görev yaptığı, bölge sorununun çözümüne ilişkin farklı projeleri ve önerileriyle tanındığı belirtildi.

Cingöz 1941 yılında Seferihisar'da doğdu. Kara Harp Okulu'ndan 1960'ta, Piyade Okulu'ndan 1961'de, Jandarma Subay Okulu'ndan 1964'te mezun oldu. Batman, Mardin, Hakkâri, Elazığ ve Bitlis'te uzun yıllar görev yaptı.

1988-1990 yılları arasında Siirt'te Jandarma Alay Komutanlığı görevini üstlendi.

Güneydoğu sorununa yaklaşımı sert olarak bilinen Cingöz'ün koruculuğun yaygınlaşması için kullandığı yöntemler eleştirildi.

İnsan Hakları Derneği Genel Başkan Yardımcısı Zübeyir Aydar, Siirt'ten sürgüne gönderildiği sırada Cingöz'ün kendisini ölümle tehdit ettiğini öne sürdü.

Cingöz, 23 Mayıs 1991 Perşembe günü Yeni Baraj Mahallesi'ndeki evinden otomobiliyle göreve giderken silahlı dört kişi tarafından çapraz ateşe alınarak şehit edildi.

Aynı gün Ankara'da da Güneydoğu konusundaki açıklamaları ile güvenlik çevrelerinde rahatsızlığa neden olduğu ileri sürülen Emekli Korgeneral İsmail Selen de bir suikast sonucu yaşamını yitirdi. (*Milliyet* gazetesi, 2000)

“VELİOĞLU AJANDI”

Ergenekon davasının hiç kuşkusuz ki en renkli isimlerinden biride emekli Albay Arif Doğan oldu. Gözaltına alındı, sorgulandı kısa süre tutuklu kaldı ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest kaldı.

Serbest kaldıktan sonra sık sık ekranlara çıkıyor, basına konuşuyordu. Bunun üzerine savcılık yeniden bilgisine başvuruyor, o da konuştuğu konuşuyordu. İfade üstüne ifade veriyor, söylediği her söz yaptığı her açıklama manşetlerde yer buluyordu.

Açıklamalarla yetinmiyor, “JİTEM’İ Ben Kurdum” adıyla kitap yazıyordu. Yeşil’in oğlu Murat Yıldırım gibi onun kitabı da TİMAŞ tarafından piyasaya sürülüyordu!

Arif Doğan kitabında Hüseyin velioğlu ve Hizbullah'ı anlatıyordu:

“Velioğlu çok dindar ve donanımlı bir kişiydi. Daha doğrusu ülkücü bir çocuktü. Velioğlu'nun kendi seçtiğı adamlardan oluşan bir kadro ile faaliyetlerine başlamasına imkan verdik. Gerçüş bölgesinde istihdam edilmeye başlandılar. Eğitimlerini Velioğlu veriyordu. Bu eğitim fiili değil nazariydi. Namaza da gidecekler. İcabında vaiz de olacaklar, camilerde vaaz verecekler. Biz hemen ekipleri (GKK) devreye soktuk. Yetiştirler, alana ekip-ler halinde dağıtıldılar.

GETİRİN ALNINDAN ÖPEYİM

Hizbulkontr Batman'a çalışmaya geldiğı zaman rahmetli Tuğgeneral Temel Cingöz, Siirt İl Jandarma Komutanıydı. Kendisini ağabeyim kadar severdim. Çok dürüst, namuslu, şerefli, kahraman bir subaydı Temel Cingöz. Bana geldi, “Arif, boy-nuz kulağı geçermiş, sıpa sen beni geçiyorsun herhalde” dedi. Benim istihbarat öğretmenime, “Getir şu adamı bir gece öpeyim dedi.” İki rahmetliyi (Temel Cingöz ile Hüseyin Velioğlu) Si-irt'in dışında bir yerde buluşturdum. Hüseyin Velioğlu korktu. Kendisini öldürecek diye düşündü.

GÜDENLER TAM GÜDEMEDİ

Hizbulkontr benimle beraber bitti. Çünkü ben gütmedim. Demek ki güdenler de tam güdemedi. PKK'da büyük bir zayıf-lama oldu, bunların da bir halt edecekleri yok deyip lağvetmiş olabilirler. Benim gidip de Hüseyin Velioğlu'na neden sizi lağ-vettiler diye soracak halim yok. ...Hüseyin Velioğlu Hizbul-kontr'un da başındaydı, Hizbullah'ın da başındaydı. Bu bir gerçek. Çünkü adam Kavacık'ta Hizbullah'ın lideri olarak öl-

dürüldü ya da duyulana göre öldürülüp oraya atıldı ve halka çatışma süsü verildi.

'CAMADAN BAĞINI ASKER KULLANIR'

“Onların dini inancına göre kanı dökülen şehit olur. Cennetlik olur. Onun için Hizbullah kansız infaz yapıyordu. Diri diri gömdürüp havasız bırakıp öldürüyorlardı. Camadan bağı diyoruz biz. Genelde askerler bir şeyi bir yere raptettikleri vakit o sökülmesin diye camadan bağı ile bağlarlar. Onlar nereden öğrenmişlerse artık”

ÖRGÜTÜN PARALARI NEREDE

“Paradan hiç bahsedilmedi! Hatta vali ile emniyet müdürü paylaşmışlar diye bir dedikodu da oldu.”

SUİKASTLAR VE DEV-SOL

Türkiye'de 1991-1992 yılları arasında esrarengiz suikastlar dizisi başlıyordu.

29 Temmuz 1992 tarihinde, Deniz Kuvvetleri eski Komutanı Oramiral Kemal Kayacan, İstanbul Göztepe'deki evinde silahlı saldırıya uğradı. 77 yaşındaki Kayacan olay yerinde hayatını kaybetti. Kayacan, Silahlı Kuvvetler'in üst düzeyinde görev yapmış emekli komutanlara yönelik olarak, 1991'de başlayan saldırılar zincirinin altıncı halkasıydı. Güneydoğu'da Asayiş Bölge Komutanlığı yapmış olan Emekli Korgeneral Hulisi Sayın, 30 Ocak 1991 tarihinde Ankara Bahçelievler'de eşi ve kızının yanında uğradığı saldırıda öldü. 1970'lerin sıkıyönetim komutanlarından Tümgeneral Memduh Ünlütürk, 7 Nisan 1991'de Ka-

yacan suikastında olduğu gibi İstanbul'da evine ziyarete gelen üç kişinin kurşunlarına hedef oldu ve hayatını kaybetti.

23 Mayıs 1991'de bu sefer Ankara'da, Hulusi Sayın gibi Güneydoğu'da Asayiş Bölge Komutanlığı yapmış Emekli Korgeneral İsmail Selen öldürüldü. Aynı gün, Adana Jandarma Bölge Komutanı Tümgeneral Temel Cingöz de Adana'da vuruldu. Temel Cingöz, suikasttan yaralı olarak kurtuldu. 13 Ekim 1991 tarihinde suikastçıların hedefindeki Orgeneral İstanbul'daydı. Yine evinde saldırıya uğrayıp hayatını kaybeden Orgeneral Adnan Ersöz, Genelkurmay 2. Başkanlığından emekli olduktan sonra, Temmuz 1978-Kasım 1979 arasında Milli İstihbarat Teşkilatı müsteşarı olarak görev yapmıştı.

Milli İstihbarat Teşkilatı müsteşarlığı yapmış olan Adnan Ersöz, terör örgütlerince "Kontrgerilla'nın lideri" olarak anılan Memduh Ünlütürk, Güneydoğu'da komutanlık yapmış olan Hulusi Sayın ve İsmail Selen PKK tarafından değil de liderliğini Dursun Karataş'ın yaptığı Dev-Sol tarafından öldürölüyordu.

VELİOĞLU-ERSEVER İLİŞKİSİ

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Faruk Cömert, göreve gelir gelmez ayağının tozuyla "*Devlet Hizbullah'ı kullandı.*" şeklinde açıklama yapıyordu. Bu açıklama üzerine Hizbullah üzerindeki tartışmalar da yeniden alevleniyordu. Tartışmalara JİTEM'in kurucusu Cem Ersever'in avukatı Emin Emir de katılıyordu.

Emin Emir'e göre; Ersever ile Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu arasında ilişki vardı. Emir, Ersever'in Velioğlu'ndan çok iyi istihbarat aldığını söylüyordu. Özellikle 1989-1990 yıllarında bu ikilinin yaptığı görüşmelerden bahseden Emir, Ersever'in o dönem 'Düşmanımın düşmanı dostumdur.' ilkesiyle hareket ettiğini belirtti. Emir'in açıklamaları, devlet tarafından varlığı hiçbir

zaman resmi olarak kabul edilmeyen JİTEM'in Hizbullah'a bakışını da ortaya koyuyor:

Ersever bana, Velioğlu'ndan PKK'yla ilgili bilgiler aldığını anlattı. Hizbullah'ı seviyordu, ona sempatisi vardı. 'Bu arkadaşlar vasıtasıyla soruşturma yapsam, Güneydoğu'daki bazı cinayetlerin faillerini öğrenebilirim. Ama ölenler zaten PKK'lı. Özel bir gayret göstermeye gerek yok. Hizbullah, yapılması gerekeni yapıyor.' diyordu."

Emir, Ersever-Velioğlu görüşmelerinin 'arazi'de gerçekleşmiş olmasının kuvvetli bir ihtimal olduğunu; çünkü istihbarat çalışmalarının genelde 'yer göstererek' yapıldığını belirtiyor. Hizbullah'ın o yıllarda sempati kazanmak için polis ve jandarmayı öldüren PKK'lıları infaz ettiğinin altını çizen Emir, "Bir gün önce sizin mesai arkadaşınız PKK tarafından öldürülüyor. Ertesi gün başka birisi de onu vurduğu için karşınıza getiriliyor. Siz olsanız ne yapardınız? Bazı jandarma görevlileri bu adamlara çay-kahve ikram ediyordu." diye konuşuyor.

Emin Emir sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman, MIT müsteşarı olarak görev yaparken 'Hangi Hizbullah? Bir İran'daki Hizbullah vardır. Bir de PKK'ya karşı kendini koruyan, dini inançları kuvvetli vatandaşlar.' demişti. Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek de 'Hizbullah'ın üzerine nasıl gidelim? Karargâhları JİTEM binasının yanında.' şeklinde konuşmuştu." Emir, bu ifadeleri şöyle yorumluyor: *"Batman'da JİTEM'in herhangi bir ofisi yoktu. Hizbullahçılar, biz JİTEM'iz diye emniyet müdürünü kandırması olabilir. Hizbullahçılar JİTEM'in bürolarına gitmiş gelmiş olabilir. Çünkü bunlar, resmi olmayan, kapısında herhangi bir işaret bulundurmeyen binalardı. Girip çıkanlar sivil giyimli, sakallı, pejmürde tipli insanlardı. Sivil plakalı otomobiller kullanırlardı."*

Anımsatmakta fayda var. JİTEM bölgedeki etkin faaliyetlerine 1991 yılında başlıyordu. Hizbullah da 1991 sonunda PKK'nın bu örgütü kendine engel görüp bazı yöneticilerine saldırmasıyla gündeme geldi. Hizbullah da PKK eylemlerine karşılık verdi. Güneydoğu'da, uzun bir süre PKK-Hizbullah çatışması yaşandı.

Cem Ersever, Kuzey Irak'taki aşiret ve şeyhlerden istihbarat ağı kurmuştu. Hizbullah'ın lideri Hüseyin Velioğlu'nun da Kürdistan İslami Hareketi lideri Şeyh Osman ile yakın ilişkileri vardı. Velioğlu, örgütün Diyarbakır'da kuruluş çalışmalarını gerçekleştirdiği 1987-88 yıllarında önemli görüşmeler yapıyordu. Bu kişilerin arasında Cem Ersever'in yakın dostu Şeyh Osman da vardı. Kuzey Irak'ın İran sınırındaki Diana kasabasında yaşayan Şeyh Osman aracılığıyla İran'la bağlantı kuran Hüseyin Velioğlu ve arkadaşları, burada siyasi ve askeri eğitim gördü.

CEM ERSEVER AÇIK ETTİ

Güneydoğu'da hallerin olağanüstüsü vardı. Kimi askerden, kimi polisten, kimi PKK'dan, kimi de Hizbullah'tan aldığı “güvenilir kişi” belgesini cebinde taşıyordu. Bazıları da hepsi için “vatansever”di!

Ceplerinde tasdikli vatanseverlik belgeleri ile dolaşan bu kişilere devlet kurumlarının da mağaraların da kapıları ardına kadar açılıyordu. “Garanti” vesikasına sahip olmak, “iyi hal”den sayılıyordu.

Yeşil, Etibank Ferrokrom Tesisleri'nde puantör olarak çalışıyordu. İşlemleri 20938 sicil numarası üzerinden yapılıyordu. Ama cebinde tapu gibi “vatansever” belgesi vardı.

Güneydoğu'da PKK'ya karşı yürütülen gayrinizami harpte ön saflardaydı. Sahada deneyim kazanmıştı, vuruşa vuruşa PKK'nın

taktiklerini çözmüş, yardım ve yataklık edenleri gözünden tanır olmuştu. Artık Güneydoğu'da özel operasyonlar onun yöntemleriyle yürütölür olmuştu.

Yeşil'in mekânı Elazığ görünse de meskeni dağlar olmuştu. Güneydoğu bu tarihlerde üç bölgeye ayrılıyordu. Her bölgede de değişik seyyar timler görev yapıyordu.

Birinci Bölge: Diyarbakır, Bitlis, Bingöl, Elazığ, Tunceli

İkinci Bölge: Şırnak, Cizre, Uludere, Şenoba

Üçüncü Bölge: Nusaybin, Mardin, Midyat, Kızıltepe.

Yeşil, seyyah ve seyyar silahşorluğunda birinci bölgede çalışıyordu.

Tunceli'de faili meçhul cinayetlerin sayısında patlama yaşanıyordu. Basılan köyler, boşaltılan mezarlar sık sık kamuoyunun gündemine getiriliyordu. Mahmut Yıldırım, bölge insanı tarafından "Sakallı" kod ismiyle tanınıyordu.

Sakallı, kıyıcılığıyla kısa sürede ünleniyordu. SHP Tunceli Milletvekili Kamer Genç de Sakallı'yı Meclis gündemine taşıyor ve "Kim bu?" diye soruyordu.

Tabii ki sorular her zamanki gibi yanıtsız kalıyordu. Devlet, susma hakkını kullanıyordu.

Güneydoğu'daki her faili meçhul cinayetin ardından Sakallı'nın adı konuşuluyordu. Sakallı kod adlı Mahmut Yıldırım, burada Ahmet Demir sahte kimliği ile dolaşıyordu.

Sakallı ya da Mahmut Yıldırım ile ilgili bilgileri JİTEM Binbaşısı Cem Ersever veriyordu.

Aydınlık gazetesinden Soner Yalçın'a konuşan Cem Ersever, nedense tüm faili meçhul cinayetlerde Sakallı'yı adres gösteriyordu:

“Sakallı'yı tüm Tunceli tanır. Kısa zamanda ünlendi. Yüzü fazla tanınınca bölgeyi terk etti. İşte bu birinci gruptaki faili meçhul cinayetlerin sorumlusu, bu Sakallı'dır.

Sakallı'nın gerçek adının ne olduğunu ben de bilmiyorum. Kimse de bilmez zaten. Zaten böyle kod isim kullanan kişilerin isimleri sorulmaz. Sakallı bana adının Ahmet Demir olduğunu söylemiştir.

Sizin basın ve yöre halkı ondan hep Sakallı diye bahsetti. Aslında biz onu 'Yeşil' diye biliriz. Kod adı Yeşil'dir.”

Kamuoyu, “Yeşil” kod ismini de Cem Ersever'den duymuş oldu.

Zaten kamuoyunda da “Sakallı” kod ismi yerine nedense “Yeşil” daha çok tuttu. Mahmut Yıldırım, “Yeşil” olarak anılır oldu, telefon konuşmalarında ise adından “renkli vatandaş” olarak bahsedilmeye başlandı.

CEM ERSEVER ÂŞIK OLUNCA

Namluların ucundaki yaşamlarda aşka da yer vardı. Soğuk namlulardan kaçan yürekler belki de en çok olağanüstü koşullarda ısınacak, samimiyetine inanacakları bir başka yürek arıyorlardı. İnsafsızlığın orta yerinde ayakta duran, arkasını her an kollamak zorunda olan illegal müfrezeler belki vicdansızlıklarını unutmak için bir başka vicdanda huzur arıyorlardı.

Mahmut Yıldırım, Abdullah Öcalan'ı infaz etmek için çokça Suriye'ye geçiyordu. Öcalan, genellikle Suriye istihbarat teşkilatı El-Muhaberat'ın korumasındaydı. Hedefin yumuşak noktası da burasıydı. Mahmut Yıldırım, bu sırada El-Muhaberat'ta görev yapan Hatay doğumlu Neval Boz ile tanıştı.

Neval Boz, Abdullah Öcalan'a ulaşacak önemli bir isimdi. Neval Boz'un işbirliği yapması durumunda Öcalan'ı bir çocuk bile infaz edebilirdi.

Mahmut Yıldırım, Neval Boz'a vaat üstüne vaat verdi. Türkiye'de villa, çok para ve hayallerinin bile erişemeyeceği bir yaşam vadetti.

Neval Boz, bu vaatlere inandı ve JİTEM ile işbirliği yapmaya karar verdi.

Bir gün Yeşil ile birlikte Suriye'den Türkiye'ye girdiler. Mahmut Yıldırım'ın planı basitti.

Neval Boz, Abdullah Öcalan'ın bulunduğu noktayı telsizle infaz timine bildirecek ve bir süreliğine o bölgedeki telsiz frekanslarını susturacaktı. Bu süre de zaten Öcalan'ın infazı için yetip artıyordu bile.

Bu düşünceler içindeki Mahmut Yıldırım, Neval Boz ile JİTEM sorumlusu Binbaşı Ahmet Cem Ersever'i tanıştırdı. Ancak, günler geçiyor, Mahmut Yıldırım, operasyon için hiçbir hazırlık yapılmadığını görüyordu. Operasyon konusunda sık sık Cem Ersever'i sıkıştırıyordu.

Neval Boz'a, bir an evvel Suriye'ye dönmesi için baskı yapıyordu. Cem Ersever ise Mahmut Yıldırım'ı sürekli oyalıyordu. Bugün yarın diyerek Neval Boz'u Suriye'ye göndermeye yanaşmıyordu.

Diyarbakır nüfus olarak kalabalık olsa da JİTEM mensuplarının dünyası bu kalabalık arasında çok küçük kalıyordu. Birkaç ay sonra Cem Ersever ile Neval Boz'un birlikte yaşadıkları konusunda dedikodular önce arkadaş sohbetlerinde sonra da uluorta konuşulur olmuştu.

Cem Ersever, âşık olduğu Neval Boz'un Suriye'ye geçmesine bir türlü yanaşmıyordu. Çıkan dedikodular ve daha başka nedenlerden dolayı Cem Ersever, TSK'dan istifa etmek zorunda kaldı. Sonrası herkesçe malum...

Yeşil'in yakın arkadaşlarının iddiasına göre, Cem Ersever, TSK'dan istifa ettikten sonra para hırsına kapılmıştı. Bu nedenle çalmadık kapı bırakmamıştı. İnfazından önce de yurtdışına çıkmak için hazırlık yapıyordu. İddiaya göre, dünyaca ünlü bir TV kanalı ile anlaşmış ve para karşılığında bölgede yaşananlarla ilgili açıklama yapma kararı almıştı.

YEŞİL'İ EN İYİ TUNCELİLİLER TANIR

Düşük yoğunluklu harp, çeyrek yüzyıla yayılan bir süreci kapsadı. Gayrinizami Harp Stratejisi'nin el kitabında yazılanlar bu kez kentler kadar kırsalda da uygulamaya konuldu. Köyler yandı, binlerce köy, mezra boşaltıldı. Adı konulmamış savaşta, neredeyse her evden cenaze çıktı. Kimine şehit dendi kimine şaki. Kayıplar, faili meçhul cinayetler vaka-yı adiyeden sayılmaya başlandı.

Kimine göre hedef Kürtlerdi kimine göreyse hedef Türkiye Cumhuriyeti'ydi. Yeşil, Kürt asıllı Zaza bir annenin çocuğuydu. Mekân tuttuğu dağlar, tetik düşürdüğü kentlerin tanığı ve tanıdığıydı.

Yeşil'in bir dönem adı Tunceli ile anılır olmuştu. Tuncelili politikacılar Yeşil'i yakından tanıyordu. Ya yolları kesişmişti Yeşil ile ya da Yeşil yollarına çıkmıştı. CHP eski Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya da bu isimlerden biriydi.

Yine CHP'li Kamer Genç de Yeşil'i teşhis edebilecek isimlerin başında geliyordu. Televizyonlarda yayımlanan Yeşil ile ilgili programlarda bu iki ismin tanıklığına başvuruluyordu. İki isim, Yeşil'i yakından gördükleri ya da şöyle veya böyle yolları kesiştiği için adeta Yeşil otoritesi kesilmişlerdi. Yeşil'i teşhis etmek için, ekranlara çıkardıkları ya da görüntülerini yayımladıkları kişilerin Yeşil olduğunu iddia edenler istisnasız ya Kamer Genç'in ya da Sinan Yerlikaya'nın görüşünü alıyorlardı.

Özellikle Sinan Yerlikaya, Yeşil dendiğinde hop oturup hop kalkıyordu. Neredeyse her taşın altında Yeşil'i arıyordu.

Yeşil'in öldüğü ya da öldürüldüğü iddialarına sürekli karşı çıkıyor ve yaşadığı konusunda kendine göre kavi deliller ortaya koyuyordu.

153 NOLU MEZAR

Mahmut Yıldırım; kod adı Yeşil, Terminatör, Sakallı vb. polis, "Aranıyor" ilanlarında da askerin savaş ceridesinde de adı yazılı. Avken avcı, avcıyken av. Müphem şüphelilerin reisi. Herkesin bir Yeşil'i var. Kimi Yeşil'in menşei USA, kimisi ise TM damgalı.

Ödemiş'te 12 Eylül 1998 tarihinde vahşice öldürülen bir ceset bulundu. Dönemin Ödemiş Savcısı Sacit Kayasu, cesedin Mahmut Yıldırım'ın "eşkal ve teşhis bilgileriyle" bire bir uyduğunu öne sürdü. Meçhul cesette 9 kurşun yarası vardı ancak bir tek mermi çekirdeği bile yoktu. Tanınmasın diye el ve ayak parmaklarının derileri yüzülmüş, gözleri çıkarılmıştı.

Kayasu'nun Yeşil'e ait olduğunu ileri sürdüğü ceset, İzmir Karşıyaka Doğançay Kimsesizler Mezarlığı'ndaki 153 numaralı kabre gömüldü. Kayasu, Yeşil'in 153 nolu mezarda yattığında ısrar ediyor. Oysa anti-kahraman da olsa Yeşil, artık bir efsane. Yaşar Kemal'in *Çakırcalı Efe* adlı romanında anlattığı Mehmed Efe'nin çağdaş bir versiyonu.

Polis, DNA testi için Mahmut Yıldırım'ın da kapısını çaldı. Evden Yeşil'in son giydiği gömlek alındı. Yapılan DNA testinde cesedin Yeşil'e ait olmadığı anlaşıldı.

AHMET BEY OPERASYONU MU?

Bu tartışmalar 14 Şubat 2006 tarihinde yeniden alevlendi. Polis, İstanbul Beşiktaş'taki Gül Apartmanı'na "Lacivert" adı verilen bir operasyon düzenledi. Operasyonun hedefi Mahmut Yıldırım'dı. Polis, evde Mahmut Yıldırım'ı bulamadı ama oğlu Murat Yıldırım ve 14 adamını derdest etti.

Fısıltılar gazete manşetlerine taşındı. İddialara göre Yeşil, operasyon düzenlenen evden yarım saat önce ayrılarak sırta kadem basmıştı.

Yine iddialara göre, operasyon MİT ve polisin ortaklaşa gerçekleştirdiği bir çalışmaydı. MİT adresleri polise ulaştırırken, acil operasyon düzenlenmesini istedi. Yüze yakın özel harekâtçının ve polisin katıldığı gece yarısı operasyonunda Mahmut Yıldırım yerine oğlu ve adamları yakalandı.

Yeşil, yine sır olmuştu. MİT ve polisin ortak operasyonunu JİTEM patlatmıştı. Sabah saat 04.00-05.00 sularındaki operasyonun duyumunu alan JİTEM, tam zamanında Yeşil'i meskûn mahalden uzaklaştırmayı başarmıştı.

Yeşil'in söz konusu evde olup olmadığı ve yaşayıp yaşamadığı konusunda polis de ikiye bölünüyordu. Ankara ve İstanbul arasında alttan alta mücadele yaşanıyordu. Ankara, İstanbul'u beceriksizlikle suçluyordu.

Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü İsmail Çalışkan haftalık basın toplantısında kendisine yöneltilen "Yeşil yaşıyor mu?" sorusunu *"Yaşamıyor diyemem. Elimizdeki kayıtlara göre öldüğüne ilişkin bir bilgi yok."* diye yanıtlıyordu.

Aynı saatlerde İstanbul'da Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah da basın toplantısında gazetecilerin karşısında ter döküyordu. Cerrah, Yeşil'in operasyondan yarım saat önce evden ayrıldığı iddialarına tepki gösteriyor ve *"Eğer evde olsaydı mutlaka yakalanırdı. Ayrıca Yeşil'in yaşadığına ilişkin bir bilgi yok."* diyordu.

Yeşil üzerine süren tartışmalara *Tempo* dergisi de katılıyordu. *Tempo*'nun iddiasına göre Yeşil yaşıyordu ve kendileri ile mail yolu ile iletişime geçmişti. Film senaryolarını aratmayan haberde Yeşil ile muhabir Tutkun Akbaş arasında adeta bir köşe kapmaca yaşanmıştı. Yeşil'in dili şişmişti, konuşacaktı, ama ne olduysa olmuş ve operasyon yapılmıştı. Haberde Yeşil ile görüşmenin ya da görüşmemenin öyküsü uzun uzun anlatılıyordu.

Tempo'nun iddiasına göre Yeşil “*Ben artık susmayacağım.*” diyordu:

“Şu anda kirli bir siyaset ve kirli oyunların döndüğü bir Bermuda üçgeninin içinde demir perdenin aktörleri gizli planlarını yürütmektedirler. Bu kirli oyunun aktörleri siyasiler, paşalar, iş adamları ve bazı gizli servisin de içinde bulunduğu gruplar bulunmaktadır.

Ben bugünden itibaren daha önceden de söylediğim gibi susmayacağım. Beni bu saatten sonra kimse susturamaz.”

Tempo dergisinin haberi iddialıydı. Dergiye göre Yeşil yaşıyordu ve konuşmak için kendilerini seçmişti. Ancak medya ile bu tür ilişki Yeşil tarafından ilk kez kullanılıyordu. Bu yöntem medya ile dolaylı iletişim kurmada uzmanlaşmış bir kişinin olabilir miydi? Özellikle muhalif yayın organları ve gazeteciler ile telefon ya da endirekt yollarla ilişkiye geçen “Ahmet Bey” olabilir miydi?

İstihbarat örgütlerinin çalışma tarzlarını yakından izleyenlere ve Ahmet Bey'in medya ile iletişim kurma yöntemini bilenlere göre ise bu tam da “onluk” bir kontrespiyonaj operasyonuydu.

Yeşil tartışılırken, bu kez *Tempo* dergisi 08/951 sayılı ve 23 Şubat 2006 tarihli nüshasında Mahmut Yıldırım'ın abisi Bahattin Yıldırım'ı sayfalarına konuk ediyordu. Abi Bahattin Yıldırım, kardeşi Mahmut Yıldırım'ın öldürüldüğünü savunuyordu ve

MİT-Kontr-Terör Dairesi eski Başkanı Mehmet Eymür'ü tehdit ediyordu.

“10 yıldır ne ses var ne seda. Yer yarıldı sanki içine girdi. Ben kardeşimin öldüğünü iddia ediyorum. Birileri 'yaşıyor' diyor. O yüzden silahımı alıp Eymür'ün peşine düşeceğim.”

Lacivert operasyonunun ardından başlayan tartışmalara CHP'li Sinan Yerlikaya da katılıyordu. *Radikal* gazetesinden Neşe Düzel, mutad olduğu üzere Yeşil otoritelerinden Sinan Yerlikaya ile söyleşi yapıyordu. Söz konusu söyleşi gazetenin 25 Şubat 2006 tarihli nüshasında yayımlanıyordu. Sinan Yerlikaya da Yeşil'in yaşadığına inananlardandı. Yerlikaya *“Yeşil yaşıyor.”* diyordu da başka bir şey demiyordu.

Neşe Düzel ve bu konuda kafa yoranlara göre Türkiye'nin yumuşak karnı 'derin devlet'ti. Yeşil de bu yumuşak karınların en yumuşak noktasıydı. Derin devletin adı en çok bilinen tetikçilerinden biri de Yeşil. Güneydoğu'da JİTEM adına birçok cinayet işlediği öne sürülen Yeşil'in öldüğü söylenmesine rağmen, bu son çete olayıyla yaşadığına dair kuvvetli bir ihtimal ortaya çıkmıştı.

Neşe Düzel, Yeşil'i yakından tanıdığına inandığı ve kim olduğunu kamuoyuna ilk duyuran kişi olan CHP Merkez Karar Yürütme Kurulu üyesi Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya'yı konuşturuyordu.

“- Gene Yeşil ortaya çıktı. JİTEM'in adamı olarak çok cinayetler işlediği söylenen bir isim bu. Önce Yeşil'in kim olduğunu sormak istiyorum. Yeşil itirafçı mı, yoksa doğrudan doğruya JİTEM'de mi çalışmaya başlamış?”

Yeşil itirafçı değil. PKK veya TİKKO sempatizanı olup dağa çıkmış, sonra da dağdan inmiş biri değil o. Yeşil, devletin yetiştirdiği bir operasyon adamı. Direkt halkın içinden alınmış bir

adam o. Yeşil, Bingöl Solhanlı bir vatandaşı. Ailesi Elazığ'a yerleşmiş. Yeşil de, Elazığ'da doğmuş büyümüş. Elazığ'da devlete ait Ferrokrom işletmelerinde işçilik de yapmış. Bu vatandaşın asıl adı Mahmut Yıldırım. 'Yeşil', onun kod adı. Bir kod adı daha var: 'Sakallı'. Yeşil, adını ilk Tunceli'de duyurdu. O zaman 'Sakallı' kod adıyla ünlüydü.

- Yeşil'i kim bulup devlet görevlisi yapmış?

Olağanüstü Hal döneminde devlet, Yeşil türü bir sürü insanla çalıştı. Abdullah Çatlı gibilerine kimlikler, paralar, silah izin belgeleri, yeşil ve kırmızı pasaportlar verildi. Yeşil de bu insanlardan biri işte. Yeşil, önce MİT'e çalıştırıldı. Sonra JİTEM'e kaydırıldı. Emniyet'te ise hiç çalışmadı.

- Siz Yeşil'i tanıyorsunuz. Sizinle bu konuda dokuz yıl önce de bir konuşma yapmıştım. Siz Yeşil'le yüz yüze konuşmuş-tunuz değil mi?

Evet. Ben 90'da Tunceli'nin Ovacık ilçesinde avukatlık yapı-yordum. Yeşil'i o zaman tanıdım. Emrinde 20-30 kişilik bir özel tim vardı. Bunların arasında İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal'ı vuran Haydar kod adlı zat da vardı. Bu adamlar asker elbisesine benzer elbiseler giiyorlardı. Yeşil bazen de sivil dolaşıyordu. Bunlar köylerde operasyonlar yapıyor, insanlara iş-kence ediyorlardı. Dağa gidip PKK'yla çatışmıyordu bunlar. Normal vatandaşla uğraşıyorlardı. Yeşil ve adamlarının yaptıkları çok korkulu bir hal almıştı. Yeşil, Ovacık'ta bir kahveye veya lo-kantaya girdiğinde orası hemen boşalırdı. Yeşil, Ovacık Emniyet Amirliği'nin üst katında kalıyordu. Benim bürom da emniyetin yanındaydı. Yeşil'i sık sık görüyordum. Zaten bizim karşılıklı konuşmamız da dağ başında olmadı. Bir lokantada, kahvede de olmadı. Emniyet Amirliği'nde oldu.

- Buluşmanıza kim aracılık etti?

Yeşil ve adamlarının işkencelerini vatandaş yetkililere şikâyet ediyordu ama çare bulunamıyordu. O, köylüleri dövüyor, suya batırıyor, onları çırılçıplak soyup karın içine sokuyor, bazılarını da karısının önünde çırılçıplak soyuyordu. Elinde hep iki defterle dolaşırdı. Size isminizi ve köyünüzü sorardı. Sonra o defterlere bakıp sizinle ilgili bütün bilgileri söylerdi. O defterler, ona verilmişti. Yeşil, terörle mücadele kapsamında görevlendirilmiş biriydi. Onun gözünde herkes PKK'lıydı, her Kürt potansiyel suçluydu. Zaman zaman Abdullah Çatlı'nın da bölgeye geldiği, bunlarla hareket ettiği söyleniyordu. İşte ben o dönemde, Ovacık'ın tek avukatıyım. Vatandaş bana geldi. Ben de durumu savcıya, kaymakama söyledim. 'Biz karışamayız.' dediler. Hatta jandarma komutanı yüzbaşı çok iyi biriydi. 'Bizim bu adamla uğraşmamız mümkün değil. Bu adam direkt yukarıya, Genelkurmay'a bağlı. Gidin, derdinizi oraya anlatın. Yoksa burada daha çok pislikler yapacak bu. Benim yapabileceğim bir şey yok.' dedi.

- Yeşil'le sizi kim buluşturdu?

Ovacık'ta Yavuz Bey (Bayram) diye bir savcı vardı. Ondan, beni Yeşil'le görüştürmesini rica ettim. Çünkü bu Savcı Bey, Yeşil'le çok samimiydi. Onunla Emniyet'in bahçesinde sık sık tavla oynuyordu, lokantaya gidip rakı içiyordu.

- Savcı, Yeşil'in vatandaşlara neler yaptığını bilmiyor muydu?

Bilmez olur mu? Ben size olayları tüm çıplaklığıyla anlatıyorum. Yorumu da artık size bırakıyorum. Savcı bir akşam beni aradı ve 'Yeşil seni Emniyet Amirliğinde bekliyor.' dedi. Yanıma üç kişi alıp gittim. Bir polis bizi emniyet amirinin odasına aldı. Az sonra Yeşil geldi ve emniyet amirinin makamına oturdu. Kendisine bu insanların terörist olmadığını, devletine bağlı in-

sanlar olduklarını anlattım. Bana, 'Sen ne karışyorsun?' dedi. 'Avukatım.' dediğimde de, defterini açtı. 'Senin dosyan da çok kabarmış. Yakında senin hesabın da görülecek. Milletvekili olmak istiyorsun, unut.' dedi. Düşünün ben o zaman Sosyal Demokrat Halkçı Parti'nin ilçe başkanıydım. PKK'lı değilim, DEP'li değilim.

- Yeşil'in birçok cinayet işlemesine rağmen bir dokunulmazlığı vardı anlaşılan. Kim sağlıyordu ona bu dokunulmazlığı?

Düşünün. Bir savcı, bir yüzbaşı, kendilerinin görev alanında türlü olaylara karışan Yeşil'le ilgili 'Biz onunla uğraşamayız. Ona bir telkinde bulunamayız.' diyorlardı. Yeşil'e bu dokunulmazlığı tabii ki devlet sağlıyordu. Derin devlet dediğimiz yapı koruyordu onu. Devletin içinde ona bu dokunulmazlığı sağlayan kimdi dersiniz... Bu, ya JİTEM'dir ya da MİT'tir. Yeşil, o dönemde JİTEM'e çalışıyordu. Sonsuz yetkileri vardı. Ne kaymakam ne de yüzbaşı, ona kimse karışamıyordu.

- Yeşil'in kimlerle ilişkisi vardı? Onu kimler tanıyordu?

Onu, Olağanüstü Hal Valiliği tanıyordu. Gittiği ilin valisi ve emniyet müdürü de tanıyordu. Elinde resmi bir belge olmalı ki, gittiği yerlerde resmi binalarda kalıyordu. Gittiği ilçelerin kaymakamı, emniyet amiri ve yüzbaşısı da onu tanıyordu. Eski OHAL Valisi Ünal Erkan, Hayri Kozakçıoğlu, Yeşil'i çok iyi tanırlar. Emniyet Genel Müdürlüğü yapan Mehmet Ağar da onu çok iyi tanır, üstelik o da Elazığlı. MİT'in eski önde gelenlerinden Mehmet Eymür zaten tanıdığını söyledi. Yeşil, MİT'te Eymür'ün adamıydı. Hatta Eymür, Yeşil için 'Öldü.' dedi.

- Sizce Yeşil öldü mü?

Hayır ölmedi, yaşıyor. Ama kamuoyuna öldüğü söyleniyor. Gündemden çıkarılmak istendiği için ölmüş gösteriliyor. Çünkü

bu adam onlarca faili meçhul cinayet işledi. Savaş Buldan'lar, Musa Anter'ler, Behçet Cantürk'ler...

- *Bunların katili Yeşil midir?*

Evet. Bütün bu cinayetlerin içinde Yeşil var. Elazığ'da bir doktorla avukat infaz edilmişti. Tunceli'de genç bir kız kaçırılıp öldürülmüştü. O olaylarda da Yeşil vardı. Ama bu cinayetlerle ilgili Yeşil hakkında hiçbir dava açılmadı. Yeşil'in hakkında, askeri mahkemede itirafçılarla birlikte yargılandığı tek bir dava var. O davanın da ne olduğu belli değil. Ciddi bir dava değil o. Oysa Yeşil'le ilgili binlerce dosya olması gerekirdi. Ben Yeşil'in yaşadığını biliyorum. Daha geçen baharda, Yeşil'i eskiden beri bölgeden tanıyan bazı insanlar bana onunla görüştüklerini söylediler. Birkaç müteahhit bana, 'Yeşil'le oturduk Ankara'da lokantada yemek yedik.' dedi. Bunlar benim tanıdığım kişiler. Bu müteahhitler, Elazığlı, Diyarbakırlı ve Bingöllü.

- *Peki insanların Yeşil'den bu kadar korkmalarının asıl sebebi ne? Onun çok vahşi olması mı yoksa desteğinin çok kuvvetli olması mı?*

İnsanlar Yeşil'in arkasındaki desteğin çok kuvvetli olmasından korkuyorlar. Bunu yaşadılar çünkü. İnsanlar öldürülmekten korkuyor. Yeşil'in kim olduğunu kamuoyuna ilk açıklayan benim. Kumarhaneci Topal öldürüldükten sonra, Topal'ın Kızılay'da bir bankanın hesabına Mahmut Yıldırım adına 10 milyon dolar yatırdığı haberi gazetelerde çıktı. Bu adamın kim olduğunu kimse anlamadı. Mahmut Yıldırım'ın 'Yeşil' olduğunu basın benden öğrendi. Onun robot resmini de ben çizdim basına. Zaten Yeşil, Topal cinayetinden sonra konuşulmaya başlandı. 97'nin Şubat'ıydı. CHP Genel Merkez'den Yeşil beni telefonla aradı.

- Sizden ne istiyordu?

Konuşmaya küfürle, hakaretle, tehditle girdi. 'Benden ne istiyorsun? Her şeyi devlet adına yaptım ben.' dedi. Ben de, 'Büyük pislikler yaptın. Gel bunların hesabını ver. Bunlar kayıt dışı kal-sın diye devlet seni zaten bir gün öldürtür. Konuşmaman için seni öldürürler.' dedim. 'Kimse bana dokunamaz. Ben tedbirimi aldım. Yaptığım bütün işleri kasetlere aldım. Kim bana emir vermiş, kim bana ne demiş, hepsini, yaptığım her şeyi kasetlere anlattım. Adam öldürüyorsam, devletim için yapıyorum. Bu ka-setleri ilgili yerlere verdim. Eğer bana bir şey olursa kasetler ve ilişkiler ortaya çıkacak.' dedi. Sonra da, benimle buluşmak istedi. Ankara'da Gölbaşı'ndaki parkta randevu verdi. 'Yalnız gel.' dedi. Odamda arkadaşlarım vardı. Onlara, 'Arkamdan gelmeyin. Bu adam istese beni zaten istediği yerde vurur.' dedim. Parka yalnız gittim. Ama Yeşil gelmedi. Baktım arkadaşlar üç arabayla gelmiş-ler. Yeşil sonra beni aradı, 'Sözünde durmadın. Niye onları ge-tirdin?' dedi. Bir süre sonra da Akın Birdal'ı vuran Haydar kod adlı kişi aradı. 'Bizimle uğraşmaktan vazgeç, bu işlerin peşini bı-rak.' dedi.

- Peki bu kadar çok arandığı söylenen bir adam nasıl olu-yor da hâlâ haraç toplamaya çalışıyor?

Yeşil, Güneydoğu'da daha çok devletin talimatlarıyla iş yapı-yordu. Ama zamanla kimliği ortaya çıkınca, devletin bazı kesim-leri ona Güneydoğu'dan el çektirdi. Onu Batı'ya aldılar. O da Batı'da işin kuralına göre görevini yapıyor. Haraç alıyor. Yeşil, Doğu'dan Ankara'ya ve İstanbul'a geldikten sonra lüks yaşamın içine girdi ve para toplamaya koyuldu. Kumarhaneci Topal'ın onun adına bankaya yatırdığı 10 milyon doların akıbeti hiç so-rulmadı. Bu para ne için yatırıldı, devlet bunu ortaya çıkarmadı. Bu da dahil, Yeşil'in her türlü olayı kapatıldı. Yeşil de yakalan-madı. Bir ara Antalya'da Yeşil'in yazlığına operasyon yapıldı. Yok yarım saat önce, yok on dakika önce kaçtı açıklamaları oldu.

Polisten yarım saat önce kaçan adam yakalanmaz mı? Çok kolay yakalanır. Devlet, Yeşil konusunda ciddi değil, üstelik Yeşil öldü gibisinden de kamufajlar yapıyor.

- Niye ölü gösterilmek isteniyor?

Mesela Yeşil, Mehmet Eymür'ün MİT'te adamıydı. Eymür, Yeşil'in neler yaptığını biliyor. Yeşil bir gün çözüldüğünde, ucunun kendisine dokunacağını biliyor. Eymür, öldü, bir dönem bitti gibisinden Yeşil işini kapatmaya çalışıyor. On beş gün önce televizyonda yine Yeşil'in öldüğünü söyledi. Eğer öldüğünü biliyorsa, nerede, ne zaman, hangi olayda, nasıl öldüğünü de bilmesi lazım. Eymür bunları da açıklamak zorunda. Bakınız... Devlet, Yeşil'i ne öldürür ne de yargılar. Yeşil mahkeme önüne çıkarılırsa her şeyi anlatır. Öldürülürse de bana söylediği kasetler ortaya çıkar. Bu yüzden Yeşil'i yakalamak da ortadan kaldırmak da istemiyorlar. Yeşil hâlâ kuvvetli biri. Devlet, Yeşil konusunda samimi değil. Her şeyi bilen ve bulan Emniyet Yeşil'i nasıl bulamaz? İnsanlar onun Ankara'da Mercedes'le dolaştığını, Sakarya çevresindeki barlara gittiğini, lokantalarda yemek yediğini görüyorlar.

- Yeşil'in oğlu İstanbul'un göbeğinde adamlarıyla yakalandı geçen hafta. Yeşil'in de aynı evi kullandığı söyleniyor. Yeşil destek almasa İstanbul'da çete kurabilir mi?

Hayır kuramaz. Yeşil'in maddi ve manevi desteği olmadan oğlunun silahlı çeteye sahip olması, haraç toplaması mümkün değil. Ama ben Yeşil'in o evde olduğunu tahmin etmiyorum. Yeşil işi olgunlaştırır, adamlara emir verir ve sonrasını tepeden takip eder. Üstelik Türkiye'de sadece Yeşil'inki değil bir sürü çete var. Devletimiz maalesef bu konuda çürümüşlük içinde. Ama bakıyoruz, Yeşil'in oğlunu yakalayan, Yeşil'i deşifre edenler de devlet görevlileri.

- Devlet görevlileri acaba kendi içlerinde bir güç çekişmesi mi yaşıyorlar?

Olabilir. Devletin içinde, kurumlarında bu işlere karşı çıkan, dürüst, namuslu, iyi niyetli görevliler de var.

- Yeşil, JİTEM'in yani Jandarma İstihbarat'ın adamı olarak tanınıyor. Ama son zamanlarda Silahlı Kuvvetlerin dürüst ve şeffaf bir yapıya kavuşmak için çok ciddi çalışmalar yaptığını görüyoruz. Bu çelişki nasıl mümkün oluyor? Ordunun zirvesi temiz bir yapı isterken, ordunun içinde birileri eski ilişkileri mi sürdürmeye çalışıyor?

Mutlaka vardır. Terörle mücadelede sap ve saman karıştırıldı. Gerçek suçludan ziyade, potansiyel suçlular arandı. Askeriyede, JİTEM'de bu tür yanlışlıklar çok oldu. Mesela Veli Küçük. Onun da kendine göre çetesi vardı. Ama doğru dürüst yargılanmadı. Bunları yargılamaktan ziyade, dışlayarak yavaş yavaş temizleme yoluna gidildi. Şu anda düzgün olmayan işlere bulaşmış kişileri temizleme gayretleri var. Ama bu kişiler yargıda cezalandırılırsalar, sonuç daha etkin olur. Tabii bir de hükümetler devletin içindeki çetelere, askeriye'nin, JİTEM'in, MİT'in işine fazla giremediler ya da girmek istemediler. Biz 91-95'te DYP'yle koalisyon kurduk ama İçişleri ve Savunma gibi bakanlıklara hep OHAL valilerini getirdiler. Susurluk'ta adı geçenler bürokrasiye getirildi, bakan yapıldı. Bu işleri çözmek bu nedenle mümkün olmadı.

- Biz ne zaman içindeki suçluları tümüyle ayıklandığına inandığımız bir devlete sahip olacağız?

Herkesin yargılanabildiği, kimsenin dokunulmaz olmadığı, şeffaf, demokratik bir devlet olmadıkça, söylediğiniz olmaz. Bakın... Susurluk sırasında Mersin Cezaevi'nden biri bana telefon etti. 'Ben bunlarla bir dönem çalıştım. Susurluk'taki kazada arabaya sayısı iki değil, üç.' dedi. 'Birinci arabada Çatlılar vardı. İkinci-

cide korumalar, üçüncüde eroin. Bursa'da Çelik Palas'a gidiyorlardı. Yeşil malı almak için onları otelde bekliyordu. Zaten Yeşil zaman zaman Berlin'e gider. Orada Türkiyemspor diye bir kulüp var. Orada malı dağıtırlar.' dedi. Ben bunu açıkladım. Konu Alman parlamentosuna da gelmiş, operasyon yapılmış, olayın doğru olduğu çıkmış. Telefondaki adam benimle daha çok şeyler paylaşacaktı ama bağlantı koptu, ailesini aradığımda, 'Öldü.' dediler. Bütün bu yaşananlar, bir gün bir iktidar gelecek, yargılacaktır.”

Sinan Yerlikaya, bir başka söyleşide de “Yeşil'in cesedini görmeden öldüğüne inanmam.” diyordu. Haklıydı; çünkü Yeşil, her taşın altında, her köşe başında olabilirdi. Tunceli'de yaşadığı deneyimler Yerlikaya'nın her adımını dikkatli atmasına, ağzından çıkacak bir sözün ucunun nerelere kadar dokunabileceğini acı da olsa kendisine öğretmişti.

AŞIK'IN İDDİASI

Sinan Yerlikaya kadar Devlet eski Bakanı Eyüp Aşık da Yeşil'in ölmediğine inanlardan. Eyüp Aşık, bir anlamda Yeşilzede.

Eyüp Aşık hakkında, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın yerini bildiği halde ilgili makamları uyarmadığı gerekçesiyle genso-ru önergesi verilmişti.

Yeşil yaşadı-yaşamadı tartışmalarına uzun süre ortalarda görünmeyen Eyüp Aşık da katılıyordu. Sessizliğini *Zaman* gazetesine bozan Eyüp Aşık, 6 Mart 2006 tarihinde yaptığı açıklamayla bir iddia daha ortaya atıyordu:

“Yeşil, 1998'de başka bir isimle başka bir suçtan yakalanıp cezaevine konuldu. Bu bilgi bana Emniyet'ten ulaştı. Yeşil, İs-

tanbul'da bir eve yapılan baskın sonucu yakalandı, hatta kaçmaya çalışırken ayağını sakatladı.

Dönemin Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral'dan konunun araştırılmasını istedim. Saral, bana iki farklı parmak izi getirdi. Birinin Mahmut Yıldırım, diğerinin hapisteki kişi olduğunu söyledi. 'İzler farklı, cezaevindeki şahıs Yeşil değil.' dedi. Fakat bu açıklama beni tatmin etmedi. Hâlâ yakalanan şahsın Yeşil olduğunu düşünüyorum. Saral bana doğruları mı söyledi, bilmiyorum. Yeşil'in olduğu iddia edilen evde ele geçen silahlar daha önceki bir operasyonda yakalanmış; ama ne hikmetse birileri tarafından Yeşil'e geri verilmiş. Yeşil kimlik değiştirdi, estetik operasyon geçirdi ve hayatına devam ediyor."

NIÇİN YEŞİL?

Mahmut Yıldırım, namı diğer Yeşil, 1991 yılından sonra farklı bir göreve soyunup, farklı bir isimle anılmaya başlandı. Bir rivayete göre, yeni adını Amerikalıların bordo berelilerinden esinlenerek aldı. Başka bir rivayete göre ise Elazığ yöresinde jandarmanın giydiği haki üniformadan dolayı "yeşil" deniyordu. Mahmut Yıldırım da kod isim seçerken, bilinçaltındaki jandarma imajından etkilendi.

Bir başka rivayetin ucu ise Seferberlik Kanunu'na dayanıyordu. Seferberlik Kanunu'nda Yeşil ve Kırmızı birliklerden söz ediliyordu. Harp veya istila dönemlerinde işbaşına çağrılan sivil unsurlar Yeşil birliklere nefer kaydediliyordu. İşte Mahmut Yıldırım da bu Yeşil birliklerde kaydı olan bir isimdi.

Susurluk kazasının ardından başlayan "derin devlet" tartışmalarında, çok sayıda cinayetin tetikçisi olduğu iddia edildi.

Bu iddialar devletin resmi raporlarına da geçti. Herkes Yeşil'den söz etti ancak o bulunamadı. Dönem dönem de Yeşil'in öldürüldüğü öne sürüldü.

Mahmut Yıldırım'ın kod isimleri ile perdelemeye çalıştığı geçmiş, sırları çözüldü. Bir dönem MİT'te, bir dönem JİTEM'de görev yaptığı anlaşıldı.

Yeşil efsanesi doğduğu bölgeden önce Türkiye'ye sonra da dünyaya yayıldı. İstihbarat birimleri ise kontrollü olarak sızdırılan bilgilerde delil karartmak için harekete geçti. Yeşil'in tek bir kişinin değil, birden fazla görevlinin kullandığı ortak kod adı olduğu sufle edildi.

Kafalar daha da çok karıştı.

MEHMET EYMÜR SAHNEDE

MİT Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür de yıllar sonra gerek kurduğu ATİN adlı internet sitesinde gerekse de bazı medya kuruluşlarına yaptığı açıklamalarda ilginç bilgiler verdi.

Mehmet Eymür, 2000 ve 2004 yıllarında olmak üzere *Aksiyon* dergisinden Faruk Mercan'ın sorularını yanıtladı.

Aksiyon dergisinin 6 Eylül 2004 tarihli 509'uncu sayısında Eymür'ün açıklamaları "Mehmet Eymür'den olay açıklamalar" anonsuyla duyuruldu ve kendisinden MİT'in Abdullah Öcalan'a yönelik iki suikast girişimini yöneten kıdemli istihbaratçı olarak bahsedildi.

Mehmet Eymür, *Aksiyon*'a yaptığı açıklamalarda, 1991-1993 yılları arasında birçok emekli üst düzey askerin tetikçiliğini üstlenen Dev-Sol'u da değerlendirdi. Eymür'e göre; "Özdemir Sabancı suikastında Dev-Sol taşerondur." ve "Yeşil gibi 100 tane daha adam var." dı.

Haberde Mehmet Eymür'ün kısa künyesi sayılıyordu: "İstihbarat hayatına 1965'te İstanbul sokaklarında Rusları takiple başlayan Mehmet Eymür, 1998'e gelindiğinde Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) en önemli birimlerinden biri olan Kontr-Terör Dairesi'nin başkanıydı.

İstihbaratçılık görevinde sayısız olayın içinde yer almasıyla Türk istihbarat tarihinin en ilginç isimlerinden biri olan Eymür, MİT'in 1995 sonu ve 1996 başlarında Suriye ve Lübnan'da PKK lideri Abdullah Ocalan'ı ortadan kaldırmak için yaptığı iki suikast girişimini yöneten kişiydi.

1998'de önce MİT'in Washington temsilciliğine atanan, ardından merkeze çağrılarak emekliye sevk edilen Eymür, eşi ve kızı ile birlikte Washington'a yerleşti. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye gelip bir süre kalan Eymür, ABD'ye dönüşü öncesinde *Ak-siyon*'a konuştu ve bugüne kadar bilinmeyen pek çok olayı ilk defa anlattı. Eski MİT Müsteşar Yardımcısı Mikdat Alpay'ın bazı MİT belgelerini yok ettiğini ve bu belgeleri MİT'in kayıtlarından sildirdiğini öne süren Eymür, Ermeni terör örgütü ASALA'ya karşı Abdullah Çatlı ve diğer kişilerin görev aldığı Avrupa'daki operasyonları Ankara'dan yöneten kişinin; o tarihte MİT'te Avrupa işlerine bakan (Kenan Evren'in kızı) Şenay Gürvit olduğunu söyledi.

Özel Harp kökenli MİT yöneticilerinden olan emekli Yarbay Yavuz Ataç'ın, 'Gladyo denen yapıyı yönettim.' sözlerine değinen Eymür, 'Yavuz Ataç, Mesut Yılmaz'a, 'Ben Gladyo'nun kurucusuyum.' demiş. Bunu bana Mesut Yılmaz söyledi.' diyor. 1980 öncesinde Cumhuriyet Halk Partisi Erzincan Milletvekili Nurettin Karsu'nun MİT'e bilgi verdiğini açıklayan Eymür, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın Yunanistan'da katıldığı gizli operasyon konusundaki sorularımıza da cevap verdi."

Mehmet Eymür söyleşide; Uğur Mumcu'dan Hiram Abas suikastına, Abdullah Öcalan'dan Mahmut Yıldırım'a kadar birçok konuda açıklamalarda bulundu:

- 1987'de *Özel Harp Dairesi'nden ayrılarak MİT'e giren ve teşkilatta bir ara sizin yardımcınız olarak da görev yapan emekli Yarbay Yavuz Ataç, 'Gladyo denen yapıyı ben yönettim.'* diyor.

Yönettim demekle az söylemiş. Ben 1996 Aralık ayında Mesut Yılmaz'la görüştüğümde Yılmaz, Gladyo'yu kuran adam diye ondan bahsetti. Yavuz Ataç, Mesut Bey'le görüşürken, Gladyo'yu ben kurdum diye kendini takdim etmiş. Bunu başka yerlerde de söylediğini biliyorum.

- *Yavuz Ataç, 26 Eylül 1990'da bir suikasta kurban giden eski MİT Müsteşar Yardımcısı Hiram Abas olayı için, 'Onu Dev-Sol'un öldürdüğüne inanmıyorum.'* diyor. *Hiram Bey daha iyi korunabilir miydi, sizin olaya bakışınız nedir?*

Şüphesiz daha iyi korunabilirdi, ama bu benim görevim değildi. Hiram Bey, takip edildiğini MİT İstanbul Bölge Başkan'ına söylemiş, tedbir almamışlar. Plaka veriyor, şu plakalı arabadan şüpheleniyorum diyor. Hiçbir tedbir almamışlar. Daha sonra bu plakanın araştırması yapıldı, bir öğretmenin üzerine kayıtlı çıkmış. Sonradan tahkikat dosyasına da baktım. Maalesef Hiram Bey'in ölümü hakkında doğru dürüst bir çalışma yapılmamış. 1991'de George Bush Türkiye'ye geldiğinde öldürülen bir Dev-Sol elemanı vardı. Hiram Bey olayı onlara bağlandı, gitti. Tabii, Dev-Sol enteresan bir teşkilat. Özdemir Sabancı olayındaki gibi, bazen sanki taşeronluk yapıyor görünümü var. Ama kimin taşeronluğunu yapıyor, onu kestirmek biraz zor. Yalnız, Yavuz Ataç, suikastın solcular tarafından yapıldığına inanmıyorum diyor. O zaman ağzında bir şey geveliyor. Bildiği bir şey varsa onu açıklasa iyi olurdu.

MUMCU SUİKASTI KİMİN İŞİ?

- Yavuz Ataç, 'MİT, uğur Mumcu cinayeti ile pek ilgilenmedi.' diyor.

Orada dikkat çeken bir şey var. Yavuz Ataç, Uğur Mumcu olayında görevli olmadığı halde gidip orada araştırma yapmış. Enteresan bir yaklaşım. Hiç görevi olmadığı halde olay yerine gitmiş. Zaten, müsteşar da, keşke bana söyleyip gitseydin demiş. Çünkü bir görevi yok. Yavuz Ataç, bir bomba uzmanıymış gibi gitmiş orada araştırma yapmış. Niye yapmış, ne sebeple yapmış belli değil.

- Siz, Uğur Mumcu ile teşkilatın bilgisi dahilinde sık görüşen bir kişi olarak biliniyorsunuz.

Sık görüşen değil, ama görüşüyorduk. Tabii teşkilata bilgi veriyordum, Uğur Mumcu evime gelirdi, ben de birkaç kere onun evine gittim. Telefon ederdi, sorardı. Uğur Mumcu'yu severdim. Hatta beni niye dinliyorlar derdi. Siz iyi bir kaynaksınız, onun için dinliyorlar. Size gelen bilgi maşallah, derdim.

- Dinleniyor muydu?

Dinlendiğini söylüyordu. Herhalde dinleniyordu.

- MİT mi dinliyordu?

Herhalde. Dinlendiğini söylediğine göre herhalde bir yerlerden kulağına bir şeyler geliyordu.

- Uğur Mumcu ölümünden önce PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenci iken MİT'le ilişkisi olup olmadığını araştırıyordu. Öcalan'ın MİT'le yolunun kesişip kesişmediğine dair size bir sorusu oldu mu?

Ben kesiştiğine dair hiçbir şey bilmiyorum. Yalnız yakın çevresinden bazı insanların kullanıldığını, ta Ankara'dan itibaren

bazı dinlemeler filan yapıldığını, fakat gittikçe hareketin genişlediğini biliyorum. Esasında faaliyet (Öcalan ve PKK) uzun bir müddet kontrol altında tutulmuş. Bunun bir kısmının Öcalan da farkına varmış. Sonra, iş büyümüş, büyümüş ve kontrolden çıkmış. Ama bunları teferruat olarak bilmiyorum. Çünkü üzerinde çalıştığım bir konu değil. O tarihlerde bu iş Mikdat Alpayların yürüttüğü bir faaliyetti. Yıkıcı faaliyetler ve komünizm Mikdat Alpayların mesuliyetindeydi.

- Siz Uğur Mumcu cinayeti için, 'Bu işin arkasında bir Batı ülkesi, Türkiye'nin laiklikten ayrılıp sağa kaymasını istemeyen ülkelerin gizli servisleri olabilir.' diyorsunuz.

Bu bir yaklaşım şekli, Uğur Mumcu gibi bir adamın Türkiye'de öldürülmesi, genel olarak istikrarı bozmak için olabilir, ikinci olarak böyle önemli bir ismi öldürüp halk üzerinde infial meydana getirmek için olabilir. Yani sağa kaymaya karşı bir baskı unsuru oluşturmak için böyle bir suikast yapılabilir.

- Mumcu cinayetleri ve benzerleri devlet desteklidir diyorsunuz.

Devlet dediğim, arkasında bir devlet var anlamında. Türk devleti manasında demedim. Türk devleti de dahil, bu olayın arkasında bir devlet olduğunu söylüyorum.

- Türk devletinin içindeki bazı unsurlar dahil...

Dahil, olabilir. İhtimaller içinde. Göz ardı etmemek lazım.

- Uğur Mumcu ile Bahriye Üçok cinayetlerinin aynı, Muammer Aksoy ve Turan Dursun suikastlarının ise ayrı nitelikte olduğunu belirtiyorsunuz...

Yapılış şekilleri, teknikleri gibi genel bilgilerden hareketle söylüyorum. İlk ikisi bombayla, diğer ikisi silahla yapıldı.

MİT'İN ÇEÇEN MAFYASINA VERDİĞİ GÖREV

- Abdi İpekçi cinayeti için ise şöyle diyorsunuz: "Sovyetler ve Bulgarlar bazı mafya babaları vasıtasıyla MHP ve ülkücülere hulul etti, Türkiye'de Abdi İpekçi cinayeti, Bahçelievler katliamı, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul cinayeti gibi provokatif ve güvenlik güçlerini sağ mihraklar üzerine yönlendiren operasyonları planladı."

Tabii... Bu Bulgaristan bağlantıları, Papa olayı, Bekir Çelenk filan, hepsini ben Rus-Bulgar faaliyeti olarak düşünüyordum. İpekçi cinayetinin arkasında Abuzer mabuzer olduğuna göre, benim yaklaşımım buradan. Abuzer'in Bulgarlara çalıştığını biliyorduk zaten.

- Ama Abuzer Uğurlu'yu MİT de kullanmış...

- Eh işte, ne kadar kullanmış, ne kadar kullanılmış. Kaçarken yakalanmış, biraz da mecbur kaldığı için, tamam bilgi vereceğim demiş, ama ne kadar vermiş?

- 1988-94 arasında MİT'te değildiniz. Abdullah Öcalan'a yönelik suikast operasyonlarını yönetmek üzere 1994'te geri döndünüz.

Bana dönüş teklifini getiren kişi Şenkal Atasagun. Böyle bir şey düşünüyoruz, ben seni teklif ettim, çünkü Kontr-Terör'ün başına gelip bu faaliyetleri yürütecek olan tek kişi sensin dedi. Düşünülebilir dedim. Bir ara Ankara'ya geldim. MİT Müsteşarı Sönmez Bey'le tanıştım, yemek yedim. Bu arada bir başka arkadaşım beni Tansu Çiller'e tavsiye etmiş. Bir de Çiller çağırdı, onlarla görüştük. Sonra, gel göreve başla dediler, başladık.

- Size Öcalan ortadan kaldırılacak diye somut bir teklif mi yapıldı?

Kontr-Terör'ün başına gelecek, bu işi yapacak kişi sensin dendi. Zaten Öcalan belası o zaman vardı. Şunu söyleyeyim; ben

geldiğim zaman, PKK'nın kamplarının yeri dahi bilinmiyordu. Öcalan'ın nerede olduğu bilinmiyordu. Daha önce bazı eski Avrupalı gruplara, eski bir İngiliz özel harpçisine, bazı Hollandalı özel harpçilere, Çeçen mafyası gibi gruplara Öcalan'ın ortadan kaldırılması ihale edilmiş. Hep paralar gitmiş, hiçbir iş de yapılmamış. Bu işler için büyük paralar sarf edilmiş. Ama Öcalan'ın yerini bile bilen yoktu. Biz gittik, ondan sonra bu faaliyet başladı. Taşeronlara çok büyük paralar gitmiş.

- *Bunlann içinde yerli insanlar da var mı?*

Yerli, yabancı hepsi var. İstihbarat kökenli, asker kökenli birtakım adamlar, bir vesileyle geliyorlar, biz yaparız bu işi diyorlar. Bizimkiler de ihaleyi, paraları vermişler. Hepsi gitmiş.

- *Giden para birkaç milyon dolar kadar var mı?*

Herhalde üst üste konulursa var. O işlerin parasal yönlerini de Yavuz Ataç idare etmiş.

- *Binbaşı Kâşif Kozinoğlu gibi özel harpçi bazı subay ve astsubayları MİT'e almanız bu süreçle başladı değil mi?*

Evet.

- *Peki Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım?*

Yeşil çok sonra...

MİT NEDEN ÖCALAN'I ORTADAN KALDIRAMADI?

- *İşe nasıl başladınız?*

Tabii önce birtakım çalışmalar yaptık. Suriye ve Lübnan'da bazı imkânlar oluşturduk. Devlette o zaman bilgi yoktu. Halve diye Bekaa'da terk edilmiş bir kamp vardı, onun dışında Öcalan'ın nerede olduğu bilinmiyordu. Bir sürü de taşeronlardan alınan ve birbirini tutmayan yalan yanlış bilgi vardı.

- Bütün bu çalışmalardan sonra neden MİT'in Öcalan'a yönelik iki suikast girişimi başarısızlıkla sonuçlandı?

Çok başarısız oldu diyemem. Büyük bir merhale aldık. Ama Abdullah Öcalan'a yönelik nihai şeyde, bir başarısızlık oldu. Onun da mesuliyeti tabii ki bize ait. Başarısızlık dediğim, netice alamadık. Yoksa, Suriye'yi ve Öcalan'ı hayli korkutan bir eylem yapıldı. Suriye'nin sonradan Öcalan'ı bırakmasının nedenlerinden biri de Şam'daki o patlamadır. En azından işin ciddiyeti anlaşılmıştır. Beyrut'taki operasyonda ise Öcalan gelmediği için patlama olmadı. O eve gelseydi, halledecektik. Tabii çok mâni olan şeyler oldu. Mesela, Genelkurmay'dan patlayıcı talebinde bulunduk. Gölcük'teki Donanma Komutanlığı'ndan almamız söylendi. Gölcük'ten bir ton patlayıcı almamızdan sonra, nasıl olduysa bu iş Cumhuriyet gazetesine haber olarak sızdı.

- Yani Öcalan'a yönelik suikast girişimleri sabote mi edildi?

Evet. Hem teşkilat (MİT) içinden hem dışından sabote edildik. Ayrıca dış konjonktür de müsait değildi. Nitekim şartlar uygun hale gelince Amerika Öcalan'ı Kenya'da bize teslim etti.

- Şimdi Yeşil'i Yunanistan'daki bu operasyondan sonra, Beyrut'a yur dışı göreve gönderiyorsunuz. Ve Yeşil Beyrut'tan döndükten sonra 1996 sonunda birdenbire ortadan kayboluyor. Sizin kullandığınız bir eleman nasıl bu şekilde ortadan kayboluyor?

Şimdi siz elemanı böyle bir memur gibi her gün gelip giden bir adam gibi düşünmeyin. Eleman ihtiyaç duyuldukça görülen, gerek görüldükçe görüşülen bir adam. Onun için, kaybolduktan sonra bizim bulamamış olmamız gayet doğal. Çünkü Yeşil zaten bizim zaman zaman gördüğümüz, bir işe yolladığımız zaman gelip raporunu yazan, ondan sonra gene ortarlardan kaybolan, gerektiğinde telefonla irtibat kurduğumuz, gerektiğinde gelip yüz

yüze konuştuğumuz bir adam. Ama gerekçe de yoksa, yeni bir şey olana kadar, ona bir görev vermeyeceğimiz için beklemeye geçecektir.

YEŞİL'İN ANKARA'DAKİ ÖZEL SORGU YERİ

- Ankara'daki özel sorgu yerinde neler yapmış?

Valla kimleri alıyordu, ne yapıyordu bilmiyorum. Biliyorsunuz Cem Ersever olayında da adı geçer. Ama ben onun arka planı hakkında bilgi sahibi değilim. Yalnız elindeki malzemeyi aldık. Bütün bildiğim, devletle çalıştığıdır. Resmi makamlarla irtibatlı bir adam olarak biliyorum. Ona ne gibi görevler vermişler? Ne yaptırmışlar? Arada sohbetvari konuşurken bir kısmını öğreniyorduk. Bir kısmını da hiçbir zaman öğrenemedik.

- Ama bir ara esaslı bir sorgudan geçirmişsiniz?

Evet ama o sorgu daha ziyade İstanbul'da iki İranlının öldürülmesi ile ilgiliydi. Ondan şüphelendiğimiz için sorguladık. Ama temiz çıktı.

- Bu sorgunun görüntülü kaydı da var mı?

Zannedersem var. Bende bir kısmı duruyor, kendimi savunmak için. Mahkemeye çıktığımda da söyledim. Kendimi korumak için birtakım şeyleri bulunduruyorum dedim. Yoksa, yok deseler ne olacak? Diyorlar da.

ASALA OPERASYONLARININ PERDE ARKASI

- İlk görüşmemizde, Abdullah Çatl'ıyı sorguya alacaktım, ama alamadım dediniz.

İzin verselerdi alacaktım. Müsteşar izin vermedi.

- Ne zaman almak istediniz?

MİT elemanı Tarık Ümit kaybolduktan sonra.

- Nasıl alacaktınız?

Kolay canım, işimiz o bizim. Ankara'ya geldiğinde Sheraton Otel'i'nde kalıyordu. Kimsenin haberi olmadan alacaktım. Herkes arayacaktı, o adam ne oldu diye.

- Müsteşar neden izin vermedi?

Siyasi irtibatları çok diye. Herkesle görüşüyordu. Birçok parlamenterle görüşüyordu.

- Peki MİT, Çatlı'yı sorguya alsaydı, neler olurdu?

Hiçbir şey olmazdı. Biz sağlam çıktıktan sonra, ifadesini aldıktan sonra, hiçbir şey olmazdı. Çatlı'yı içeri attıracak kadar bilgiyle çıkardık. Devlet içindeki bu yapılanmayı ortaya çıkarırdık, çözerdik, hukuka intikal ettirirdik. Delillendirme çalışmalarını yapardık. Zaten elimizde bir sürü bilgi vardı.

- Yani Çatlı'yı mahkemeye çıkaracaktınız.

Tabii. Zaten yapılması gereken şey oydu. Çünkü artık devletin güvenliği safhasını aşmış, devletin güvenliğine zarar verir hale gelmişti.

- O zaman Mehmet Özbay kimliğini kullanıyordu. Sorgulasaydınız, gerçek kimliğini deşifre edecek miydiniz?

Tabii. Zaten gerçek kimliğini biliyorduk.

- Ama gerçek kimliğini Susurluk kazası olduğu güne kadar açıklamadınız...

Kime açıklayacaksınız? Birisi çıkmış diyor ki, neden ihbar etmedi? Kimi kime ihbar edeceksiniz?

- ASALA operasyonlarına gelirse, 1982'de yurtdışına çıkarılan veya yurtdışında temas kurulan ülkücülerin bu işte görev alması nasıl oldu?

Muhatap alınan kişi Abdullah Çatlı. Onunla konuşuluyor.

- Abdullah Çatlı ile kim temas kuruyor?

Çatlı ve Avrupa'daki ASALA operasyonları tamamen MİT İstanbul Bölge Başkanlığının, o zamanki Bölge Başkanı Nuri Gündeş'in ve Metin Günyol'un yürüttüğü bir şey. Nuri Gündeş üst yönetici olarak işin başındaydı. Sonra Ankara'ya tayin oldu, orada da devam etti. Ankara'da müsteşarlıkta da Şenay Gürvit (dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in kızı) dış operasyonlara bakıyor o zaman. Karargâhta o var. Operasyonun aktif sorumluluğu, alan sorumluluğu Metin Günyol'da. Masa sorumluluğu ise Nuri Gündeş ve karargâhta o tarihte dış istihbarata bakan masada çalışan Şenay Gürvit'te. (Şenay Gürvit'in eşi Erkan Gürvit de bu tarihte Çankaya Köşkü'nde kayınpederi Kenan Evren'in yanında MİT'in Cumhurbaşkanlığı temsilcisi olarak görev yapıyordu. MİT'in ASALA'ya yönelik Lübnan'daki operasyonlarını organize ve icra eden kişi ise, Erkan Gürvit ile yakın arkadaşlığı olan eski MİT Müsteşar Yardımcısı Hiram Abas'tı.)

- MİT Müsteşar Yardımcısı Mikdat Alpay'm, MİT'in bazı belgelerini yok ettiğini iddia ediyorsunuz...

Evet, çok ciddi bir şekilde yok edildi. Yok edilen belge önemli bir belgedir. İkinci MİT raporu diye bir kısmı çıkan belgenin esası, benim başkanı olduğum Kontr-Terör Dairesi'nden ilgili bölgelere dağıtıldı. Müsteşar adına yazdım ve yolladım. Bunları toplattırdılar. Ondan sonra Mikdat onların kayıtlarını da sildirmiş.

- *MIT kayıtlarında şimdi bu belgeler yok.*

Yok. Ama bende var. Ben yolladığım belgeyi biliyorum. Onları toplattırdılar, ama ne oldu? Susurluk kazası oldu. Raporda yazılan her şeyin doğru olduğu da çıktı.”

Türkiye ve bölge ülkeleri 1990’lı yılların ilk yarısında yeni bir sürece giriyordu. Küresellik ve globalizm adıyla yeni bir ivme kazanan emperyalizm ulus devletleri çözmek, parçalamak için adeta yemin etmişti. Bu stratejide çözülme, önce Sovyetler Birliği’nde başlamış ardından Balkanlar’a sıçramış, Kafkaslar’ı dolaştıktan sonra Türkiye’nin sınırlarından içeri girmişti.

Türkiye’yi hallaç pamuğu gibi atan, hudutları güvensiz kılan ve sınır taşlarını değiştirmeye yemin eden sadece emperyalistler değildi. PKK, bu iş için kurdurulmuştu. Gladyo adı verilen örgütün Türkiye uzantısı sözde solu parçalamak adına Abdullah Öcalan’ı ülkenin başına bela etmişti.

Kontrol altında olduğu sanılan Abdullah Öcalan’ın, kumanda mekanizması uluslararası güçlerin eline geçmişti. Ya da başından beri hep öyleydi zaten. Almanya’dan Amerika’ya, İsrail’den Suriye’ye kadar Abdullah Öcalan realitesi kabul ediliyordu.

1993 yılı, devlet kadar PKK için de milat sayılabilir. PKK terörünü yükseltirken devlet içinde de illegaliteden söz edilmeye başlanmıştı. Karargâhta, kışlada herkes aynı konuya kafa yoruyordu. PKK ile mücadelede illegalite esas alınmalıydı. Legal olan devlet, yükselen PKK eylemliliği karşısında gece kentleri terk ediyor, kışlaların, karakolların ardına çekiliyordu.

Devlet illegalleşmek zorundaydı. Meşru olmak, legal hareket etmeye, PKK ile mücadeleye yetmiyordu.

Turgut Özal’ın siyasi diyaloga açık çıkışları, PKK’yı daha da pervasızlaştırıyor, hatta Abdullah Öcalan’ı cesaretlendiriyordu. Öcalan daha çok kan döktükçe, Türkiye Cumhuriyeti’nin kendisi ile pazarlık masasına oturacağını düşünmeye başlamıştı.

Öcalan, bunu düşünmekle kalmamış, şiddeti abarttığı ve kör şiddet uyguladığı, özellikle korucuları hedef alan saldırılar nedeniyle bölge insanının PKK'ya tepki gösterdiği eleştirilerine karşılık, *"TC. pazarlık masasına oturmak için mesaj üstüne mesaj gönderiyor. İşte mektuplar cebimde."* diyerek, eleştirileri duymazdan geliyordu. Ancak, Abdullah Öcalan, bu mektupları bir türlü muhataplarına göstermiyordu...

Herkes, kendi yaşamını öldürüyordu, ötekilerinkini eskiterek. Tenhadaki insan, aslında idam mahkûmu. Yaftasını bir ömür boynunda taşıyor. Bazen öteki yaşamları infaz ettikçe, faili meçhul cinayetlerin cürümünü üstleniyor. Allah'ın yirmi dört saati, tam tamına üç yüz altmış beş gün altı saati, karanlıktan ürken ve yalnızlıktan titreyen yüreği şafağın şavkında, sahi bir ezanda efkârlanıyor. Ahir ömrün infaz emrini verenlerin, katliam ve faili meçhullerde tetikçilik yapanların da bir faili vardı.

Yakılan yıkılan ve boşaltılan köylerin, mezraların bir sorumlusu vardı. PKK'ya göre bu dönemde Hizbullah maskeli cinayetler artmış, düzenlenen operasyonlar imha seferine dönüşmüştü.

Kolluk kuvvetlerine göre ise, sorumluluk PKK'nındı. Boşaltılan köy ve mezralar şakileri besleyip yardım ve yataklık yapıyorlardı. PKK akıllı olmayan taktiklerle kayıp üstüne kayıp veriyordu.

PKK çoluk çocuk katlettikçe devlet de şuursuz şiddete başvuruabiliyordu. İki taraf da cinnet geçiriyordu.

BİR BARDAK BİRA İLE SABAHLADI

Mahmut Yıldırım, Ankara'da bulunduğu Asker Mustafa ile sık sık bir araya geliyordu. İki kafadar, felekten çalabildikleri kadar gece çalışıyorlardı. Efkar dağıttıkları, anıları sarhoş ettikleri mekânlar da genellikle bar veya pavyonlar oluyordu.

MİT, 1996 yılında Abdullah Öcalan ile yatıp, onunla kalkıyordu. Özellikle Kontr-Terör Dairesi'nde görev yapan yönetici ve elemanlar mesailerinin çoğunda bu mesele ile meşgul oluyordu. 1996 yılında Yunanistan-PKK ilişkisi de en üst noktaya ulaşıyordu. MİT, Yeşil'in de görev aldığı 1996'daki bu operasyonda, Bekaa Vadisi'ne gidip Abdullah Öcalan ile görüşen Yunanistan Deniz Kuvvetleri'nde görevli istihbaratçı Amiral Adonis Naksakis'i öldürmeyi hedefledi.

Ekip, Yunanistan'a hareket etmek için hazırlıklarını tamamlamıştı. Yeşil, seyahate çıkmadan bir gün önce arkadaşı Asker Mustafa ile bir araya geliyordu. Yanlarında bulunan MİT görevlisi ayrılmadan önce Yeşil'e sıkı sıkı tembih ediyordu, "Yarın saat 09.00'da mutlaka gel, âleme takılıp kalma." diye.

Mahmut Yıldırım, tembihe rağmen, Ankara'nın pavyonları ile ünlü Maltepe semtinin yolunu tutuyordu. Asker Mustafa'nın itirazlarına aldırmadan gördüğü ilk pavyonun kapısından içeri giriyordu. Ancak Asker Mustafa aşırı alkol alınmaması konusunda ısrarlarını sürdürüyor ve sonunda Yeşil'i sadece bir bardak bira içmesi konusunda ikna ediyordu!

Yeşil, ilk mekânda bir bardak bira istiyor ve bir süre oturduktan sonra içeceğinden bir yudum alıp kalkıyordu. Asker Mustafa, Yeşil'in bu tavrına bir anlam veremiyordu. Ancak Asker Mustafa'nın merakı uzun sürmüyordu. Yeşil, arkadaşını bu kez bir başka pavyona adeta sürükleyerek kapıdan içeri sokuyordu. İkisinin arasında yine alkol konusu tartışılıyordu. Asker Mustafa, bir bardak bira hakkını kullandığını savunuyor, Yeşil ise kotayı doldurmadığını söylüyordu.

Yeşil, sonunda Asker Mustafa'yı ikna etmeyi başarıyor ve ikisinin gece âlemi sabah saat 05.00'te noktalanıyordu. Yeşil, sözünü tutuyordu, çünkü her girdiği pavyonda bir bardak bira sipariş ediyor, uzun süre oturduktan sonra da bir yudum alıp kalkıyordu.

Yunanlı general şansını sayesinde suikast girişiminden kurtuluyordu. Suikast girişiminde görev alan Yeşil ve diğer kişiler, trafikte ters yola girince Yunan polisine yakalanıyordu. Birkaç gün sorgulanan ekip, suikast planını deşifre etmeden serbest kalıp Türkiye'ye dönüyorlardı. MİT'in hedefindeki Amiral Naksakis, 1998'de Suriye'yi terk eden Abdullah Öcalan'ı, Rusya'dan Yunanistan'a, oradan da Kenya'daki Yunanistan Büyükelçiliği'ne götüren kişi olarak sahneye çıktı. Hatta Öcalan, Atina'da bir gece Naksakis'in evinde kaldı.

Mehmet Eymür, *Aksiyon* dergisine Yunanlı generale düzenlenen başarısız suikast girişiminin perde arkasını şöyle anlatıyordu:

“- Yeşil, sizin Öcalan'a yönelik bu iki operasyonunuzda kullanıldı. Ama Yeşil'i üç operasyonda kullanmışsınız. Yeşil'in kullanıldığı üçüncü operasyon Yunanistan'da mı oldu?”

Ben yer olarak söylemeyeyim, ama böyle bir şey çıktıysa, herhalde doğrudur.

- Peki Yeşil Yunanistan'daki bu operasyon sırasında Yunan polisinin eline düştü mü?”

Öyle bir olay olması lazım, evet.

- Oradaki faaliyet neydi?”

Yine PKK ile bağlantılı hedefler. (Yunan Amiral Adonis Maksakis)

- Yeşil yalnız mı gitmişti?”

Yok, yine bir ekip vardı. Hem kendi personelimizden arkadaşlar vardı hem de Yeşil ve diğerleri.”

"İNŞALLAH DİYARBAKIR'A GİTMEM"

Tenhalarda adı tetik-tetikçiye çıksa da bazen yaşamak ağrısı müsademede taraf olanları da kahırlandırıyor. Yıldırımların yalandığı Diyarbakır'da şiddete teslim olanların da şiddeti teslim alanların da gangster canları bazen bir serum hortumuna bağlı olabiliyordu. Tetiği mucit mi icat etmişti, yoksa tetik mi mucidi bulmuştu?

Kuşkusuz ki Yeşil, Antalya Lara'daki evinde gıda zehirlenmesi nedeniyle istirahat ederken, koluna bağlanan seruma baktığında bunları mı düşünüyordu, bunu bilmek mümkün değil. Ama aldığı bir telefon emri üzerine Ankara'ya doğru yola çıkarken, başka havalarda olduğu kesin. Çünkü arabasında yolculuk ettiği arkadaşına sık sık Diyarbakır'ı, kırsalı ve şehitleri anlatıyordu, içinden hiç mi hiç Diyarbakır'ı bir kez daha görmek gelmiyordu.

"Merdi kadar, namerdi de boldur Diyarbakır'ın. Dost kim, düşman kim, bunu artık ben bile ayırt edemiyorum. Sokakları, varoşları kadar, kışlaları da alayları da güvenli değil Diyarbakır'ın. Bir bakıyorsun ki alayın içinde bir patlama oluyor ve daha akşam sohbet ettiğin Mehmet'in canı zayi oluyor." diyordu. Ve ekliyordu: "İnşallah görev için Diyarbakır'a gitmem."

Sohbet dağlara ve eşkiya peşine düşmeye devrettiğinde Ankara'ya yakın olsalar da Yeşil, Tunceli'yi ve TSK'dan firar eden bir üsteğmenin öyküsünü yarı rivayet yarı gerçek yanındakine anlatıyordu:

"Adam ordunun yemeğini yemiş, milletin parası ile okumuş. Ama kanında ihanet varmış. Teçhizatı ile bir gece PKK saflarına katılmış. Ve ardından da Tunceli'nin dağlarında gerillacılığa başlamıştı. Bir süre sonra köy ve mezradaki muhbirlerim birer birer ortadan kaldırılmaya başladı. Ben de bunun üzerine üsteğmenin peşine düştüm ve 45 gün takip ettim. Takip Kuzey

Irak'ta da sürdü. Yeniden Tunceli'ye döndüğünü öğrendim ve bir gece mağarada uyurken 70-80 kişilik PKK grubunun arasından yağdan kül çeker gibi kendisini çıkardım.”

Yeşil'in öyküsüydü bu, anlatan inanıyordu, dinleyen inanıyordu!

PKK ATEŞKES İLAN ETTİ

PKK 1993 yılında tek taraflı olarak ateşkes ilan etti. Devletin çelik çekirdeği içinde görüş ayrılıkları da bu sırada had safhaya ulaşıyordu. Cumhurbaşkanı Turgut Özal ve dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in ateşkese sıcak bakışları söylentileri Ankara kulislerinde açık açık dillendiriliyordu.

İddialara göre, 8'inci Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Kürt sorunu konusunda demokratik açılımları içeren bir paket hazırlıyordu.

Özal başkanlığında 30 Mart 1993 tarihinde toplanan zirveye dönemin Başbakanı Süleyman Demirel, Başbakan Yardımcısı İrfal İnönü ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş katılıyorlardı. Zirvede PKK'nın ilan ettiği ateşkes değerlendirildi ve PKK'ya karşı düzenlenmesi planlanan Bahar Operasyonu'nun ertelenmesi kararı çıktı.

Oysa Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis, operasyon için uzun süren hazırlıklar yapmıştı. Ancak Eşref Bitlis, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı operasyonun ne ertelenmediğini ne de uygulandığını görebilmişti. Çünkü Eşref Bitlis'i taşıyan uçak 7 Şubat 1993'te Ankara'dan Güneydoğu'ya hareket etmiş ancak kısa bir süre sonra yere çakılmıştı. ABD'de imal edilen ve teknik arıza olasılığının bulunmadığı belirtilen B-200 tipi askeri uçak Güneydoğu'ya gitmek üzere havalandıktan hemen

sonra motorundaki bir arıza sebebiyle düşmüştü, uçakta Bitlis ile birlikte bulunan dört subay şehit olmuştu.

Kaza dosyası sabotaj ihtimali bulunmadığı belirtilerek kapatılıyordu. Sonrasında tartışmalar da sürüyordu.

ERSEVER, KÖŞK'E ÇIKTI

Devletin çelik çekirdeğindeki görüş ayrılıkları sürerken, JİTEM'de de yaprak dökümü başlıyordu. Kamuoyu ilk kez, devletin PKK politikasını eleştiren ve ateşkesin uzatılmasına karşı çıkan JİTEM'in kurucusu Cem Ersever'in protesto için 15 Nisan'da arkadaşlarıyla birlikte istifa ettiğini duyuyordu.

Kesinleşmeyen bir başka iddia daha vardı; Cem Ersever, Orgeneral Eşref Bitlis aracılığıyla Çankaya Köşkü'ne çıkmıştı. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'a Talabani ve Barzani ile ilgili ayrıntılı rapor sunmuş, PKK'nın ateşkesi taktik olarak ilan ettiğini anlatmıştı. Ancak Özal görüşmesi olumlu geçmemişti. Özal ile Ersever arasında yaşanan görüş ayrılığı sözlü tartışmaya dönüşmüştü. Özal, tartışma sırasında kaba bir şekilde Ersever'e kapıyı göstermişti.

Türkiye'de, esrarengiz ölümler, faili meçhul cinayetler ivme kazanıyordu. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ani vefatı da bu ölümlerden sadece birisiydi. Özal, Orta Asya gezisi dönüşü 17 Nisan'da kalp krizinden vefat ediyordu. Demokratikleşme tartışmaları da cumhurbaşkanlığı ve başbakanlık seçimleri nedeniyle rafa kaldırılıyordu.

Süleyman Demirel Çankaya Köşkü'ne çıkarken, Tansu Çiller de DYP genel başkanlığının yanı sıra başbakanlık görevini üstleniyordu.

Devletin PKK politikasında da ciddi bir değişikliğe gidiliyordu.

Tansu Çiller, bu olaydan yaklaşık 6 ay sonra 4 Kasım 1993 tarihinde İstanbul'daki Holiday Inn Oteli'nde strateji değişikliğini ilan ediyordu. Çiller, "PKK'nın haraç aldığı işadamları ve sanatçıların isimlerini biliyoruz, hesap soracağız." diyordu.

Bölgede de hareketlilik artmıştı. PKK'ya karşı topyekün mücadeleye stratejisinin izlendiği bu yılda örgütle sadece dağlarda değil, kentlerde de mücadele edilmeye başlanmıştı. İddialara göre PKK'ya yardım ve yataklık yaptığından şüphe edilenler, birer birer faili meçhul cinayete kurban gitmeye başlamıştı.

ZULASINDA İHANETİ TAŞIYOR

Mahmut Yıldırım, kaçaktı; saklanması, gizlenmesi gerekiyordu. Yakalanmak, çözülmek hatta ve hatta ölmek demekti. Enikonu infazdı; en iyi o biliyordu infazları, yargısızını ya da karanlıklarda verilen yargıların boş bir anında vakitsiz bir vakitte arkadan başa sıkılan bir, birkaç kurşun olduğunu.

Bu nedenle kaçmalı, saklanmalı, evvelden korunaklı olan mekânlardan uzak durmalıydı. Artık en yakın dostunun, kendisini infaza, ölüme götüren hain olması muhtemeldi. Çokça tanımıştı, ihanetle arkadaşlık, dostlukla düşmanlık arasındaki çizginin derin ve sağlam olmadığını.

Ne Sıhhiye'deki Nail Emmi'nin çay ocağına gidiyor, ne Bahçelievler'e uğruyor, ne adı Uğur Mumcu suikastı ile gündeme gelen Rüzgar Güvenlik Şirketi'nin kapısını çalıyordu. Oysa çok değil kısa süre önce dostları, arkadaşları, ülküdaşları vardı; üstelik hepsi de derin mi derindi!

Kiminin Milli İstihbarat Teşkilatı ile kiminin JİTEM ile kiminin yeraltı dünyası ile bağları, bağlantıları vardı. Saygı duyuyordu, saygı görüyordu gittiği yerlerde.

Acımasızlığıyla nam salınıştı Doğu'da, Güneydoğu'da; aynı nam peşinden Ankara'ya gelmişti; sonrasında İstanbul'da ünlenmişti.

Yeşil'di o, Diyarbakır'da Hakkari'de, Van'da Tunceli'de eşkıya peşine düşmüştü; sağlamcıydı, tuttuğunu koparıyor, sıktığını düşürüyordu.

İşinde iyiydi; can almayı, aldırınmayı tuzağa düşürmeyi, karanlıklarda PKK'lı olmayı... Örgüte yardım ve yataklık yapan hanelerde öcü masallarının kahramanıydı.

Kaçığı terinden kokusundan, gölgesinden kokusundan tanıyordu. Uzmandı; yıpranmış bir parkanın omzundan, kemerdeki aşınmadan sokakta adım atışından kimin dağda kimin bağda gezdiğini biliyordu.

Efsanesine efsane katan da zaten bu sezgisiydi. Bir kez JİTEM sorgusunda cevval çıkan bir PKK'lıyı konuşturmak için bilinen her türlü ikna yöntemi denenmişti. Adam Nuh diyor, Peygamber demiyordu. PKK'lı olduğunu bir türlü itiraf etmiyordu.

Tabii ki Yeşil ortaya çıkana kadar.

“Ben Yeşil” diyordu PKK'lıya...

PKK'lının sırtındaki parkanın omzundaki yıpranan yere parmağını uzatıyor, “Bu iz su taşıırken mi oldu. Avratinın yaptığı işini sen mi yapıyorsun. Su mu taşıyorsun? Bu iz silah kayışının izi” diyordu...

Yeşil adından mı yoksa onun söylediklerinden mi bilinmez ama PKK'lı bülbül olup şakıyor, bildiği kadar bilmediklerini, olsa olsa deyip itiraf ediyordu.

Onunki haklı bir zaferdi, sezgiyse sezgi, bilgiyse bilgi, namsa nam...

O nam gün geliyor başına bela oluyordu. Susurluk kazası, ardından derin ilişkiler, gelip gelip Yeşil'e dayanıyordu.

Kolay değildi; her ne kadar Abdullah Çatlı ile hısımlık değil, hısımlık olsalar da birileri buldukları her fırsatta Yeşil adını ortaya atıyor, gün geçmiyordu ki, adı ile ilgili bir cinayet, yargısız infaz, haraç alma haberi medyada yer almasın.

Zulasında ihanet taşıyor, Ankara sokakları Yeşil'e dar geliyor-du.

MİT'İN GÜVENLİ EVİ

Zora düştüklerinde yeraltında yaşayanların, adres değiştirmeleri kolay oluyordu. Bir anlık can korkusu, tuzağa düşme- düşürülme kaygısı, satılma, arkadan vurulma düşüncesi beynini ruhunu sardığında düşman olan adresler dost, dost adresler birden düşman oluyordu.

Yeşil de daraldığında adres değiştirmiş, JİTEM adına tetik düşürmekten vazgeçmiş ve MİT'in elemanı oluvermişti.

Dönemin MİT Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür, Yeşil'e sahip çıkmıştı. Yeşil gençliğinde çalıştığı MİT'e yıllar sonra dönmüştü. O MİT'i özellikle de Mehmet Eymür'ü çok sevmişti. Gerçi sevmese de sığınacağı, itimat edeceği, canını koruyacağı bir başka adres de kalmamıştı.

Kendince doğrusunu yapmış, namus bildiği yolda yürümüş, dönemin güçlü adamı Mehmet Eymür'e biat etmişti.

Mehmet Eymür de onu itimat ettiği astsubaya emanet ediyordu. Hemşehrisi olan astsubay Yeşil'in amiri olmuştu.

Eymür, sözünde duruyor, Yeşil'i o kötü günlerinde yalnız bırakmıyordu. Onu MİT'in korunaklı evlerinden birine yerleştiriyordu.

Gaziosmanpaşa'daki bu daire ünlü bir meyhanenin üst katındaydı. Kendisi gibi derin devletin elemanı olan, ancak devletten kaçan bir isimle yaklaşık bir ay bu evi paylaşıyordu.

Biri polisten kaçan bir polis, diğeri herkesten kaçan bir isim olarak burada yatıp kalkıyor, barınıyorlardı.

1 MİLYON MARK

Yeşil, rüsva olmuş kimliğiyle, manşetlerde, yalan haberlerle yaşıyordu. Akşamüstü katil, olağanüstü soğukkanlı tetikçi oluyordu. Gündüzleri dost dediğini alıp götürüyordu infaza. Kör bir sokakta soğuk bir namluydu o. Seriveriyordu yere ense kökünden dostunu!

Manşetlerde adı okunduğunda terliyordu; soğuk, sevgisiz; yasak bölgede yaşamının dost bir mayına basmanın kallesliğiyle bölünüyordu “derin” uykuları.

Şahdamarı zulmediyordu, alıp götürüyordu ümide dair olanı...

Ayakları kanıyordu belindeki emanete rağmen.

Sığındığı adres kadar emanetli olan bir başka eşyası daha vardı Yeşil'in. Uykusunda bayramlık bir çift kırmızı ayakkabı alınan çocuk gibi onu yastığının altına koyuyordu. Yanına da silahını yerleştiriyor, bir gözü açık, eli tetikte yatıyordu gecenin koynuna.

Sık sık bölünüyordu uykuları, o silahı kadar James Bond çantasını da yokluyordu yerli yersiz. Çünkü o çantaydı hayatta kalmasını sağlayacak olan. Dostu o çantaydı, daha doğrusu o çantanın içindekiler. Tam 1 milyon Mark vardı o çantada...

Aynı daireyi paylaşan kaçaklar neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Bu konuşmalarda nezaket ve selamlaşma dışına çıkmıyorlardı. Kaçaktılar, birbirlerine verecekleri bir sır, ağızlarından kaçıracakları bir cümle sonları olabilirdi. İşin aslı itimat göstermiyorlardı birbirlerine...

Kimin dost, kimin düşman olduğu belli olmayan bu adreslerde yaşamak enikonu zordu.

İSRAİL'E YOLCULUK

Yeşil, adlarına haraç saldıklarından utanıyordu, hatta korkuyordu. Ele güne karşı kaçak yaşamaktan bıkıyordu.

Böyle çırpıntılı geçen bir günün akşamında kapkara bir uykuya yatmak yerine nihai kararını veriyordu.

Sabahın erken vakti kalkıyor, kaçaklığını paylaştığı arkadaşına günaydın dedikten sonra çantasıyla adsız, usul usul yeni bir güne başlıyordu.

Nedense ilk kez ev arkadaşına gideceği adresi, düştüğü yolu söylüyordu.

“Yolculuk İsrail’e” diyordu.

Adsız, kuytuda kayıp olmaktan mı söylüyordu bunu, yoksa bir şaşırtmaca olarak mı bırakıyordu bu adresi.

Kaçak arkadaşının anlattıklarına göre Yeşil’in yok oluşuna giden zorlu ve bir belalı yolculuktu bu:

“Yeşil bir sabah vakti Koza Sokak’taki evden ayrıldı. Birlikte yaklaşık bir ay aynı daireyi paylaştık. Birbirimizle pek konuşmadık. Ben, onun kadar ünlü değildim. O İsrail’e gittiğini söyledi. Yanında sürekli taşıdığı bir James Bond çanta vardı. Yataarken yastığının altına koyuyordu. Bu çantada 1 milyon Mark vardı. Sanırım önce Lübnan’a gitti. Sonrasında da İsrail’e geçti.”

Zoraki arkadaşı Yeşil’in öldüğüne inanıyor, onun İsrail’de infaz edildiğini düşünüyordu.

Künyesinde Mahmut Yıldırım yazsa da kod adını alıp gidiyordu Yeşil. Bir daha Yeşil’den haber alınamıyor, spekülasyonlar sürüyor, zaman zaman Yeşil’in şurada veya burada görüldüğü anlatılıyor, polis baskın düzenlediği adreslerde onu her defasında son anda elinden kaçırıyordu.

Yeşil efsanesi giderek büyüyor, karanlık derin bir hal alıyor; omzu sırmalı paşaların, eli kalem tutan gazetecilerin bir sabah erkenden Ergenekon Balyoz operasyonu adı altında tutuklanıp cezaevlerine konulmasına rağmen Yeşil'e bir türlü ulaşamıyordu.

APO'NUN KORUMASI MİT'Çİ Mİ?

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın çevresinde hep hemşehri-leri vardı. Elazığlı olan bu isimlerle zaman zaman görüşüyor, birlikte oturup kalkıyor, dertlerini dert ediniyor sorunlarına çare oluyordu.

Mehmet Eymür ile tanışıp MİT ile birlikte çalışmaya başladıktan sonra da tesadüf bu ya amiri olan astsubay da Zaza kökenli ve Elazığlıydı.

Abdullah Öcalan'ın Şam'da ikamet ettiği yıllarda devlet onu ortadan kaldırmak için plan üzerine plan yapıyordu.

Genelkurmay, MİT, Emniyet adeta birbirleri ile rekabet halinde çalışıyordu. Her bağlantı bir umut oluyor, bazen bir umut için kucak dolusu paralar hiç çekinmeden harcanıyordu. Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, dönemin Başbakanı Tansu Çiller'den aldığı destekle ayrı bir ekip kuruyor, MİT Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür de TSK ile dirsek temasına geçiyor ayrı bir çalışma yürütüyordu.

Hazırlıklar sürüyor, Eğitim ve Doktrin Komutanlığı ile Mehmet Eymür'ün hazırladığı plan uygulamaya konuluyor, başarıdan kimse kuşku duymuyordu.

Mehmet Eymür'ün Öcalan'a düzenlenecek suikastın başarısından kuşku duymamasının önemli bir nedeni vardı. Çok güvendiği bir isim Öcalan'ın Şam'da korumalığına kadar yükselmeyi başarmıştı. MİT mensubu fırsat kolluyor, Öcalan'ı öldürmek için canı cebinde yaşıyordu.

Öcalan'ı öldürmek, o kadar kolay değildi. Çünkü Öcalan, Suriye İstihbarat Örgütü El-Muhaberat'ın başındaki isim ve dönemin Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad'ın kardeşi Cemil Esad'ın koruması altında yaşıyordu.

Hatta Cemil Esad kırmızı renkli Mercedes marka aracını Öcalan ve PKK'lılara tahsis ediyordu.

KIRMIZI MERCEDES

Abdullah Öcalan, Şam'da bir eli yağda bir eli balda yaşıyordu. Altında makam aracı olarak kırmızı Mercedes marka bir araç vardı. Öcalan başta olmak üzere üst düzey kadrolar bu araçla dolaşıyor, hatta silah taşıyorlardı.

PKK'nın iki numaralı ismi Murat Karayılan, "Bir Savaşın Anatomisi-Kürdistan'da Askeri Çizgi" adlı bir kitap yazıyor, Şam günlerini anlatıyordu:

"O zaman (1989) Şam'da legal kalıyorduk ama sınırda ve Kürdistan tarafında gizli çalışmak zorundaydık. Şam'da gerekli olduğunda Önderliğin de (Abdullah Öcalan) bindiği yabancı plakalı kırmızı Mercedes bir arabamız vardı. Plakası sarı renkliydi ve Suriye güvenlik güçleri plakasından dolayı elçilik veya yabancı resmi bir kurumun arabası sandıkları için bu arabayı yollarda durdurmuyordu.

Biz de resmîyet kazandırmak ve sorumlu bir kişiye aitmiş görüntüsünü verdirmek için genellikle bürokrat kıyafetli bir arkadaş giydirip arka koltuğa oturturduk. Bir arkadaş da öne binerek, bir keleş silahını elinde tutarak koruma imajı veriyordu.

Böylece, arama noktalarına geldiğinde, polisler yabancı plakalı, korumalı aracı görünce, kimlik sormadan geçiriyorlardı. Biz bu biçimde arabadan çok yararlandık. Üç yıl boyunca arkadaşlarımızı sınıra kadar götürüp, sınırda çok gizli bir biçimde üslendirerek, Türkiye'ye takviye gönderiyorduk."

Karayılan, arabanın öyküsüne şöyle devam ediyordu:

“Lübnan’dan temin ettiğimiz silahlar, arabanın koltukları açılarak içine yerleştirmek suretiyle ulaştırılıyordu. Ama BKC’yi (Ağır makineli silah) yerleştirmek zor oldu, koltuğa sığmıyordu. Bunun üzerine parçalara ayırarak yerleştirildi ve bu şekilde getirildi.

Bu Mercedes, aslında Avrupa’dan getirilmiş, bir yıllığına Suriye’de kullanma izni alınmıştı. Kullanma süresi geçtiği için, tamamen kaçak hale gelmişti. Böylece, üç yıl boyunca bu arabadan çok yararlandık. Sonra bir gün Şam’da tesadüfen bir trafik polisi arabayı durdurdu. Ama ne arabanın belgeleri ne de şoförün ehliyeti vardı. Polis de bu duruma çok şaşırды. Bunun üzerine arabaya tamamen el konuldu.”

BAMBAŞKA BİR ÖYKÜ

Aslında Murat Karayılan, o arabanın öyküsünü çok iyi biliyor, ancak gerçekleri anlatmıyordu. Diplomatik plaka olarak anlattığı, Avrupa’dan ithal edilen Mercedes, Cemil Esad’ın hediye siydi.

PKK’lıların kimlikleri yoktu, ama o arabanın kimliği vardı. Muhaberat başta olmak üzere Suriye polisi bu otomobili iyi tanıyordu. Esad aracı hediye ederken PKK’lılara *“Bu kimliği alın, polis bunu tanır. Size sıkıntı çıkarmaz. Ayrıca çıkarsa da üç-beş kuruş verin”* demişti.

Murat Karayılan, sanırım kırmızı otomobilin bu öyküsünü unutmuştu ya da otomobilden öylesine etkilenmişti ki Güneş’in Sofrası’nda da aynı otomobili anlatmıştı:

“Bizim kimliklerimiz yoktu; zaman zaman polis ile başımız derde giriyordu. Ama Cemil Esad o otomobili verdikten sonra

bir de kimlik verdi. Kontrol noktalarında o kimliği gösteriyor, rahatlıkla geçiyorduk: Artık bize kimse karışmıyordu...”

İşte böyle...

MAVİ RENKLİ BMW

Muhaberat'ın korumasındaki Apo için Şam; korunaklı bir kaleydi, ama orada yaşamın da bir bedeli vardı. O bedellerden biri de Cemil Esad'a haraç vermektir, evler alınmıştı Muhaberat'ın başındaki Cemil Esad'a...

Avrupa'dan toplanan paralarla alınan yiyecek giyecek Bekaa kampındaki PKK'lılara verilmek yerine Apo'nun emriyle anlaşmalı dükkânlarda satılıyordu. Hatta dağda yaralı bulunan iki koyunun butları açlıktan geberen PKK'lılara inat Apo'nun evine götürülüyordu.

Cemil Esad'ın 17 yaşındaki oğlunun gönlünü de hoş etmek gerekiyordu. Oğul Esad'ın gönlü BMW'ye düşmüştü. Apo için bir BMW neydi ki? Hemen Avrupa'ya talimat veriyor, 170 bin Mark değerinde mavi bir BMW alınıp karayolu ile Yunanistan'a getiriliyor oradan da gemiyle Lazkiye'ye geçiriliyordu... PKK'lılara en çok koyan ise arabanın anahtarını alan Oğul Esad'ın bir teşekkür bile etmemesi oluyordu...

Kurdistan Aktuel adlı sitede 01 / 03/2009 tarihli yazısında Salih Aras, mavi BMV'nin sonunu ve diğer yaşananları şöyle anlatıyordu:

“...Hatta Serok(Abdullah Öcalan) bir şifre de söylemişti. 'gümrükte sorun çıkarsa. Üstad Cemil'in arabasıdır' denilecekti. Gümrükte hiçbir sorun çıkmadı. Çünkü Üstad Cemil'in 17 yaşındaki oğlu iki arkadaşıyla birlikte geminin içine kadar gelip arabasının anahtarlarını, F ve Murat'tan alıyor, bir teşekkür bile etmeden, arkadaşlarıyla arabaya binip ayrılıyorlar. Her iki

arkadaş da şaşkın bir şekilde gemiden inerken, Serok'un yanından gelenler onları karşılıyor. Şam'a hareket ediyorlar. BMW Şam caddelerinde fazla uzun ömürlü olmuyor, birkaç hafta geçmeden genç Esat'ın hız denemeleri sonucu çarpmalar oluyor, tamirhanelere düşüyor. Bu bilgiler de Serok'un yakın çevresinden yayılıyordu.

87 sonlarında Bekaa'daki arkadaşlar kamp için bir JİP istemişlerdi. 67 bin DM'ye alındı. Hamburg üzeri gemiyle Lazkiye'ye gönderildi. O zaman Üstat Cemil'in adamları JİP'e el koyup vermemişlerdi.

Gece dürbünü ve su botları Serok'un istemi üzerine Şam'a gönderildi. Dürbün bir Muhaberat subayına hediye ediliyor ve botlarda ülkeye gönderilmiyor”

30 MİLYON DOLAR UÇTU

Ha bir de örgütün kara para aklamakta usta olan bir banka tarafından da dolandırılması vardı; o para az buz değil 30 milyon dolardı... Örgütün parasını yedikleri gerekçesiyle adamlarını öldürmekten kaçınmayan Apo, söz konusu ABD menşeli bir banka olunca da ses çıkaramıyordu... Ne de olsa babasının parası değildi ya, alt tarafı 30 milyon dolardı...

PKK'nın ilk kadrolarından Mehmet Şener'i infaza götüren yol, kongrede Öcalan'a “Artık harcadığın paraların bir kaydını tut, para Merkez Komite'nin denetiminde olsun” demesiydi...

KENYA'NIN RÜYASINI GÖRDÜ

Öcalan, her diktatör gibi rüyalara da düşküncü. Suriye istihbarat örgütü Muhaberat'ın korumasında olsa da yakalanma korkusunu ilğiyle kemiğiyle yaşıyordu. Gördüğü rüyaları yanındaki falcıbaşılara yorumlatıyordu:

“Dün gece çok ilginç bir rüya gördüm. Rüyamda düşman, kaldığım yere yarım saat uzaklıktaydı... Beni yakalamak istiyorlardı... Ama ben rüyamda bile bu benim tarzım değildir. Apo’nun tarzı böyle değildir; ben, bu kadar ucuz yakalanmam diyordum. Kendimle çok güçlü bir savaş halindeydim. Kendimle bu benim tarzım değil diyerek, çok güçlü bir boğuşmayı yaşadım. Düşman evi sarıp, abluka altına aldı. Kaldığım evin kapısını tam çalacakları sırada, kendi kendime ‘uyan Apo, bu olsa olsa bir rüya olabilir, gerçek olamaz’ diyerek uyandım.”

Apo’nun rüyası çok değil birkaç yıl sonra gerçek oluyor ve Kenya’da paketlenip Türkiye’ye teslim ediliyordu...

CANLI BOMBALAR

Yoğunlaşma evleri konusunda yazılıp çizildi, burada eğitimden geçirdiği genç kızların soluğu intihar eylemlerinde almaları uzun uzun anlatıldı. Yaşadıkları travma, bunalım ve nihayetinde sonu intiharla biten eylemler...

PKK’nın şehit ilan ettiği ve 1996 yılında Tunceli’deki canlı bomba Zilan kod adlı Zeynep Kınacı o yoğunlaşma evlerinde yaşadığı rezillğe tahammül etmek yerine ölümü seçiyor...

Nejdet Buldan’ın kaleme aldığı *PKK’da Kadın Olmak* adlı kitapta çok sayıda kurbanın anlatımları yer alıyor.

Kadınları özgürleştirmek için ayaklarını yıkatıyor Abdullah Öcalan... Hakaret ediyor, yeri geldiğinde sövüp sayıyor, hatta özgürleştirmek adına kadınları dövüyor... Aryen Kod adlı PKK’lı kadın yıllar sonra yaşadıklarını anlatıyor:

“Şam’a gelip Öcalan’ı görüp bu sistemin kimin elinde olduğunun farkına varınca büyük bir umutsuzluğa kapılıyor... Bu

umutsuzlukla gerillaya gidip ölümcül çarpışmalarda, intiharvari eylemlerde ölüyorlardı. Zilan (Zeynep Kınacı) Sema Yüce (21 Mart 1998'de Çanakkale Cezaevi'nde kendini yaktı) hep böyle öldüler..."

Aryen kod adlı PKK'lı kadın yıllar sonra Yoğunlaşma evlerinde yaşadıklarını anlatıyordu... APO'nun "Kadın önce kadını sevmeli" sloganı ile yapılan özgürleştirme çalışmalarının da örgüt içinde lezbiyenliğin hızla artmasına yol açtığını söylüyordu eski PKK'lı...

SPOR AYAKKABI HIRSIZI

Abdullah Öcalan'ın Şam'da dediği dedik, astığı astık, kestiği kestikti. Aynı sitede Bekaa Vahşeti adlı dizi yazıyı yazan Salih Aras, Öcalan'ın Şam yaşamından ilginç bilgiler aktarıyordu.

Öcalan'ın Suriye ile derin ilişkilerinden, paraya olan düşkünlüğüne ve ayakkabı hırsızlığına kadar uzanan bir öyküydü yazdıkları:

"PKK- Suriye ilişkilerinin ne denli derin olduğunu, Şam'a gidene kadar bilmiyordum. Taktik bir ilişki olarak düşünüyordum. Daha çok Filistin ve Lübnan örgütleriyle ilişki içerisinde, oralarda üstlendikleri söyleniyordu.

Kasım 1986'da Şam havaalanına indiğimde, Beni A. Öcalan'ın şoförü Sabri karşıladı. A. Öcalan'ın evine varmadan yol üzeri bir yerde (sonradan öğrendim) Numan Uçar'ı da alarak devam ettik.

Numan Uçar yolda bana, Başkan'ın yanında sigara içmememi söyledi. Doğrusu söylemeseydi de içmezdim. Bu fazla önemli değildi. Ancak devamla konuşmasında;

'Eğer Suriye Polisi yakalarsa her şeyi doğru söyle' dediğinde şaşırmıştım. Hemen sorarak, 'benim pasaportum var, orada kimlik bilgilerim mevcut' dedim.

O da; 'Hayır onlar sahte olduğunu biliyor, sen gerçek kimliğini ve Türkiye'de neler yaptığını açık açık söyleyeceksin' dediğinde ilk şokumu yaşamıştım.

Cevap vermedim.

Ama şaşkındım.

Bu da ne demek?

Eve vardığımızda akşamüzeriydi. A. Öcalan, evin giriş bölümünde bizi gülerek karşıladı.

Kısa bir süre sonra ayrı bir odaya geçtik. Yanımda iki valiz ve kendime ait bir çantam vardı.

Valizlerde bulunan eşyalar; aylık olarak tutulan örgüt arşivi, istenen kitaplar, Öcalan'ın özel siparişleri ve çeşitli ilaçlar (bu ilaçlar her zaman gönderiliyordu, kaşıntı, burun akıntısı vb. İmralı'da belirtilen hastalıkların hepsi o zamanda mevcuttu) Valizleri açarak kontrol etti. Sonra çantama bakarak 'orada ne var?' diye sordu. Özel eşyalarımın olduğunu söyledim. Bir şey demedi. Aradan kısa bir an geçmişti tekrar sordu. 'Bu çantada ne var' Bu kez gülerek cevap verdim, bana ait özel eşyalarım. Konu kapanmış gibiydi. Almanya'da görevli arkadaş bana 20 bin DM vermişti. Parayı kime vereceğim konusunda bilgim yoktu.

Havaalanında indiğimde görevliler bana 500 DM ya da 300 Doları Suriye Lirasına çevirmemin zorunlu olduğunu söylediler. Mucburen 500 DM'yi Suriye lirasına çevirmiştim.

Bana, 'emaneti verir misin' dediğinde, O'na bakarak 'ne emaneti' dedim. Öcalan 'para' dedi.

Parayı hemen çıkardım, 19.500 DM ve 500 DM karşılığı Suriye lirası. Paraları saydı. 500 DM eksik! Suriye lirasını gör-

mek istemiyor. '500 DM'ye ne oldu?' Ona 'bozdurmak zorunda kaldım, havaalanı görevlileri böyle istedi. Karşılığı Suriye lirası olarak işte burada.' Suriye liralarını saymadan aldı. *'Vah vah, keşke bozduymasaydın'* dediyse de artık cevap vermedim.

Öcalan'ın benden para istemesi çok tuhafıma gitti. Bu normal birşey değildi. Ben bir başkasının isteyeceğini düşünmüştüm. Bir Parti liderinin parayla uğraşması basitliktir.

Hele parayı zevkle sayması, açgözlülük ve düşkünlükten başka ne olabilir? Yakından tanıdığım bazı örgütler aklıma geldi, hiçbirinin, Lider ve Lider durumunda olanların parayla uğraştıklarını görmedim.

Konuşmalarına devam ederken, ben bütün dikkatimi, O'na veriyorum. O ise; bir yandan orada da bulunan radyoyu dinliyor, kapı açık salonda bulunan televizyon açık, bir kulağı da orada, önünde ülkeden gelmiş raporları bana göstererek okuyor ve benle de sohbet ediyor. Yani dört işi bir arada yapıyor. Ne kadar yoğun ve çok yönlü bir insan olduğunu bana gösteriyor. Yutmadım, bir kez ülke raporlarını çarşaf gibi açması -ki daha beni yeterince tanımıyor- gizlilik ilkelerine tersti ve ben yeni bir kadroydum.

Yemek vakti gelmişti, salona geçtik. Tanıdık birini görüyorum. Bu Ali Çetiner, ama çok perişan, buna da ne olmuş? Diye düşünüyorum. 1983'ten beri tanıyorum, bekliyorum gelip bana sarılacak. Bakıyorum, O da bakıyor bir yabancı gibi. Soğuk bir merhabalaşma ve çekilme. Hadi öyle olsun, başka ne yapabilirim?

Öcalan'la salona döndüğümüzde, Fuat (Ali Haydar Kaytan), Abbas, (Duran Kalkan) Numan (Uçar) ve Ali Çetiner hızlı bir şekilde ayağa kalkarak ellerini birleştirerek, kafalarını da öne doğru eğerek hazır ol vaziyetine geçmişlerdi. Bu da ne? Düşünüyorum, anlam veremiyorum. Öcalan hiç önemsemedi. Başka

odaya geçti. Herkes tekrar oturdu, ben de oturdum. Ama hiç kimse konuşmuyor, bir sessizlik var. Öcalan döndüğünde tekrar aynı manzara. Öcalan, hazırlanmış yemek masasını göstererek oraya geçmemizi istedi ve hemen masadaki yerini aldı. Diğerleri de yavaş yavaş yerlerini aldılar.

Öcalan masada habire tabakları önüne çekiyordu, yemek yeme şekli insanın midesini bulandırıyor. Bir yandan da konuşuyor. Daha çok bana bakarak Avrupa faaliyetlerinden bahsediyor ve sorular soruyordu. Ben de sorulan sorulara cevap vermeye çalışıyordum. Ama O sorusunun cevabını almadan başka şeyler konuşuyor ve sorduğu soruların cevabını da kendisi veriyordu. Kafam karmakarışık olmuş. Ne Yapmalıyım? Soru soruyor, bana bakıyor bu; cevap ver demektir. Ben cevap verdiğimde, konuşmamı istemiyor, kendisi cevaplıyor.

Tekrar sorular, **'bilmiyorum'** cevap vermek gerekiyor mu? Yoksa vermemek? Buralarda adet nasıldır? Zor durumdayım, çok yabancı olduğum ve hiç düşünemeyeceğim türden insan ilişkileri. Tam da Abbas'la göz göze gelmiştik ki, kaşlarını kaldırarak cevap vermememi işaret etti. Buralarda adet böyle, biraz anlamıştım. Masadan da en ilk Öcalan kalktı, başka odaya geçti. Bu kez Abbas konuşmaya başladı. Konu yine Avrupa faaliyetleri. O da bana bakıyor ve sorular soruyor. Cevap vereceğim anlarda da sesini yükselterek konuşmasına devam ediyor. Bu kez dayanamadım; **'Bana soru soruyorsunuz ama fırsat vermiyorsunuz size cevap vereyim. O halde neden bana soru soruyorsunuz?'** Dediğimde masada bulunanların hepsi pür dikkat bana bakmaya başladılar. Kısa bir sessizlikten sonra Abbas;

'Biz III. kongre'de her şeyi konuştuk Avrupa faaliyetleri Parti çizgisinden çok uzak, müdahale edeceğiz.'

Cevap vermedim O konuşmasına devam etti ve sorularına da artık cevap vermiyordum.

Abbas'ı, Fuat'ı ilk kez orada görüyordum. 'Abbas ve Fuat diyorlar.' Acaba diyorum!!! Bu iki pejmürde kılıklı mı? Abbas ile Fuat? Olamaz!!! Olsa olsa, onların ismini alan kadrolar olabilir. Gerçeği fark ettim. Evet Fuat, Ali Haydar Kaytan ve Abbas, Duran Kalkan'dır. Öcalan, Suriye lirasına çevirmek zorunda kaldığım 500 DM için nasıl 'vah vah' dediyse, ben de Abbas ve Fuat'ı tanıyınca, içimde 'vah vah... Koskoca PKK'yı bunlar mı yönetiyor? Biz b... yedik...' dedim.

Burada biraz geriye gitmek zorundayım. Gelmeden önce bulunduğum bölgede, görevimi devrettikten sonra iki ay Köln'de bekledim. Somut bir görevim yoktu. Bütün Avrupa merkez üyeleri III. Kongre'ye gitmişti. Geçici olarak görev alan arkadaş, beni bazen değişik bölgelere gönderiyor ve oradaki arkadaşlara yardımcı olmamı istiyordu. Köln'e yakın bir bölgede sorun çıkarılan birinin olduğunu ve gidip bölgedeki arkadaşla birlikte onunla konuşmamı istedi. Hemen gittim ve arkadaşla buluştum. Sorun çıkarmanın eski bir kadro ve Batmanlı olduğunu söyledi. Batmanlı'nın evine giderken yolda karşılaştık.

Önce ayaküstü konuştuk. O zaman orta yaşlı göbekli biriydi. Sürekli gözlerime bakıyordu.

Yürüyerek konuşmamıza devam ediyoruz, bir ara fırsattan faydalanarak, arkadaş duymayacak şekilde sessizce, 'ya biz yalnız konuşsak olmaz mı?' sorunca, 'Olur' dedim. Hemen arkadaş'a 'sen git, ben arkadaşla konuşacağım, akşam gelmem de bekleme' dedim.

Batmanlı'nın evine gittik. Başladı hayatını anlatmaya, ben dinliyorum. 1980 öncesi Batman'ı anlatıyor. 12 Eylül sonrası Filistin ve Lübnan alanına çekilişi ve oralarda olup biten sorunları anlattıktan sonra, konu Semir'e (Çetin Güngör) geldi. Kendisi konuşmak istiyordu. Semir'i konuşmak tartışmak PKK içinde suçtu. Ona 'Tanıyor muydun?'

'Evet, iyi tanıyordum, güçlü özellikleri olan, büyük bir devrimciydi.' dedi. Odada ikimiz yalnızız.

Eşi içeri girdiğinde ses tonunu düşürüyor. Bana neden bu kadar güvendiğini sordum.

'Ben insanları tanırım' dedi. Çok merak ettiğim bir konu olduğu için, dinlemeye karar verdim. Merakla dinlediğimi fark edince, Batmanlı açıldıkça açılıyor. 1981-82'li yıllarda Be-kaa'da olup bitenleri anlatıyor.

'Apo beni dağ faaliyetlerine göndermek istedi. Kabul etmedim. Yaşım ve fiziğim uygun değil, 1980 öncesi sendikal faaliyet çalışması içindeydim. Onlara; Beni gönderecekseniz şehir faaliyetlerine gönderin. Ben bu göbeğimle dağda yapamam dedim. Beni tutukladılar. Şansım varmış, tesadüf Mahsun Korkmaz geldi.

Tutuklu olduğumu duymuş, hemen yanıma gelerek beni serbest bıraktı. Sonra gidip Apo'yla konuşuyor ve beni Avrupa'ya göndermeye karar veriyorlar.

Kısa bir süre faaliyetlere katıldıktan sonra, Semir olayı çıktı, Semir haklıydı ama yeterince anlaşılmadı.' deyince sordum. *'İlişkin var mıydı?'* Cevap vermek istemedi. Ben de ısrar etmedim.

Batmanlı'ya yakında gideceğimi söyledim.

'Gidince görürsün her şeyi. PKK artık sadece Apo'dur. O'nun karşısında duracak iki- üç arkadaş (Semir, Mahsun, Karasungur) onlar da komplolarla gittiler. PKK'nın geleceği belirsiz' dedi. *'Gidip göreceksin, kalanların hepsi önünde el pençe duruyorlar. Oysa Semir ve Karasungur ellerini ceplerine koyarak onunla konuşup tartışıyorlardı. Diğerleri hazırola geçiyor. Orada sadece Apo özgür ve istediğini yapar ve istediği gibi giyinir. Diğerlerinin temiz giyinme hakkı bile yok. Ama Semir ve Karasungur Apo'yu takmazlardı ve şık giyinirlerdi. Apo da onlara karşı dikkatliydi'* dedi.

Gece Batman'ının evinde kaldım, geç saatlere kadar konuştuk. Ertesi gün öğlen sonrası arkadaşına dönmeden, Batmanlı'ya, 'faaliyetlere katılmak ister misin?' dedim, o da 'hayır hele Semir vurulduktan sonra asla, seninle konuştuklarımı hiç kimseyle konuşmadım, bilmiyorum, hakkımda ne düşünüyorlar önemli de değil. Sık sık yanıma geliyorlar faaliyetlere katıl diyorlar ama içimden gelmiyor, bahaneler uyduruyorum, özel sorunlarım var diyorum.'

Ben de ona; 'tamam bir dost olarak kal, ben de ailevi sorunlarının olduğunu belirtip şimdilik faaliyetlere katılmaya hazır olmadığını söyleyeceğim.' Bu şekilde anlaştık ve arkadaşına gittim.

Bölgedeki arkadaşına ve beni gönderen sorumlu arkadaşına Batmanlı'nın, sorunlarının olduğunu ama ileride faaliyetlere katılabileceğini belirttim.

Batmanlı kafamı doldurmuştu. Daha ilk akşamdan söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu görmeye başlamıştım.

Öcalan'ın evindeyim. Daha ilk saatler, ama beynim ve yüreğim Semir'den yana. Devrimci ilişkiler bir yana sıradan insan ilişkileri bile yok. Acaba Kamp nasıl? Merak ediyorum. İkinci gün Duran Kalkan, Ali Çetiner ve Numan Uçar'ın ayrı bir odada çalıştıkları fark ettim. Öcalan'ın konuşmalarından onların Avrupa'ya gidecek müdahale grubu olduklarını anladım. Üçüncü gün şöforü Sabri'yle Bekaa'ya hareket ettik. Valizimi aldığımda hafıfladığını fark ettim ama burası 'önderliğin' evi ne olabilir ki?

Şam'dan fazla uzak değildi, Kampa varmıştık. Çantamı açıp, dağ için hediye alınan özel spor ayakkabılarımı giymek istedim. Ayakkabılarım yok. Bana hediye alınmıştı çok da pahalıydı. Ne oldu? Kim aldı? Köln'de mi arkadaşlar unuttu? Ama önderliğin evinde kaybolduğu aklıma gelmiyor. Diğer eşyalarım da bazıları eksik. Ama ayakkabı kafama takılmış. Artık olan olmuş. Gittiğimizde pek kimse görünmüyordu. Gruplar ha-

linde eğitim yapılmıyordu. Yemek saati geldiğinde artık arkadaşları görmeye başladım.

İlk dikkatimi çeken Avrupa Merkezi'ndeki arkadaşlardı. Hepsi tükenmiş, perişan bir durumdaydılar. Burası Şam'dan da beter. Ne oluyor bu insanlara? 'Merhaba' bile demek istemiyorlar. Ben yanlarına gidiyorum. 'Merhaba' diyerek öpüyorum. Onlar soğuk davranıyor.

Bu nasıl bir şey? Nasıl da herkes değişmiş. Oysa kamp yaşamına yabancı değildim. Ama bir tuhaflık var. En samimi olduklarını bildiğim arkadaşlar bile birbirlerinden uzak duruyorlar. Daha ilk akşam. 70-80 arkadaş var, en az yirmisini tanıyorum, ama konuşmak için birini bulamıyorum. Yaklaştıklarım da uzaklaşıyor."

KESİRE'DEN SUİKAST GİRİŞİMİ

Abdullah Öcalan'ın peşinde sadece Türk devleti yoktu. En yakınlarını harcamaktan çekinmeyen Öcalan, git gide parano-yaklaşıyor, her taşın altında suikastçı arıyordu.

Öyle ki bazen oğlunu aramak için Şam'a gelen bir baba, bazen Şam'da çalışan ve PKK'ya aidat ödeyen bir işçi ajan diye tutuklanıp sorgulanıyor, suçunu itiraf edene kadar işkenceden geçiriliyordu. Suçunu işkence ile itiraf ettiğinde de Öcalan'ın onayı ile bu kişi kurşuna diziliyordu.

Öcalan'ın suikast korkusu yüzünden çok sayıda PKK'lı taş altı olarak adlandırılan yöntemle ortadan kaldırılıyordu. Kimler yoktu ki taş altı edilenler arasında, cesedi asit kuyularında eritilenler *Kürdistan Aktüel* adlı sitede yazılıyordu. Taş altı edilmek infaz, işkence, ölüm anlamına geliyordu PKK'da. Kadın-erkek, çocuk fark etmiyordu, bir emirle yıllardır cezaevlerinde direniş destanı yazan isimler önce özeleştirme vermeye zorlanıyor, sonra da bir şekilde ortadan kaldırılıyordu.

Elif Orhan, ihtimal ki müstear isimle yazıyor aynı sitede PKK'nın ilk kadın kadrolarından Ayten Yıldırım'ın infazını, kardeşinin delirmesini şöyle anlatıyordu:

“Dersimin Yıldızlarından, bir ‘masal kahramanımız’ daha..! Ne çoktular... Saime, Bircan, Güler, Ayten...ve niceleri... Daha niceleri...

...Dersim’ in yürekli asi yıldızları...

Evet abartı yok... Sizler Öylesiniz... Başınız dik ve onurluca yola çıktığınız... önce Romlara karşı, sonra şiddetin ve cehaletin yarattığı Apocu tarikatın vahşetine karşı da baş eğmediniz, el ayak öpmediniz, yaranmak için yoldaşlarınızın kanına girmediniz...

Dersimli inanmış delikanlıların, çocuklarınızın katili ve bazıları gibi itirafçı olmadınız...

İspiyonlamadınız, eliniz pisliğe-kana bulaşmadı... Onurlu duruşunuzla Dersim’in diğer kadınları gibi bir kez daha masalların kahramanları olmayı sürdürdünüz.

DERSİMİN YILDIZLARI...

Benim güzel masal prensesim, Ayten'im, seni o güzelliğin mi yedi?..

Seni anlatmak, yarına, geleceğe, unutulmaman gerekir değil mi, Dersimli güzel kız..?

Ayten'i tanıyan eski yoldaşları, tanıdıkları, görenler hep bir ağızdan;

‘Herkesin aşık olacağı biriydi, masmavi kocaman gözleri, kıvrıcık saçlarıyla ay parçası gibiydi, her gören aşık oluyordu, tablolardeki asil güzellikte biriydi’ diyorlar...

Evet Ayten çok güzel olduğu kadar çok da zeki, mantıklı, akılla hareket etmesini bilen, asi duruşuyla o'da Xızır'ın ülkesinde büyüyen özgür kadınlarımızdan biriydi...

Bekaa cehenneminin Efsaneleşmiş Masal kahramanımın bilmem kaçınıcı Yıldızı..!

İlk başta... En ilkin O'da diğer Dersimli gençler gibi Türkiye devrimine inanıyordu... O çevreden siyasi örgütlere sempati duuyordu.

...Sonra "Tunceli Öğretmen Okulu" na girdi... Ve ne ol-duysa ondan sonra oldu. PKK'nın çekirdek kadrosunun yetiştiği bu okulda Ayten Yıldırım da onlara sempati duymaya başlar... ...Kürdistan devrimi artık Ayten için de kaçınılmaz bir ilgi odağı olmuştu...

PKK örgütünün yüzde doksan önder-çekirdek kadrosunun çıktığı bu ortamda Ayten önceleri, Kürdistan Devrimcileri sonra bazılarınca "UKO'cular" diye çağrılan gruba dahil olur... Güçlü kişiliğiyle ilklerin içinde sıyrılır ve giderek söz sahibi kadrolu bir millitan olur. Bu okulda mezun oluncaya kadar sözkonusu örgütün aktif faaliyetlerinin tümüne katılır... Diğer sevgili Dersimli masal kahramanlarım gibi O'da ilklerin arasında yerini alır...

Ayten Tunceli Öğretmen Okulu'ndan mezun olunca sevdiği ve onun kişiliğiyle bütünleşen eğitimci mesleğini yapmak için Bingöl Eğitim Enstitüsü'ne gider...

Bingöl Eğitim Enstitüsü'nün gözdelerinden, Dersimli entelektüel bir kız !..

...Güzel mi güzeldi... Bugün onu tanıyan yoldaşları hüznle ilk akıllarına gelenin onun kocaman masmavi gözleri olduğunu söylüyorlar... O da tıpkı Saime, Bircan, Güler ve diğer Jar û Diyarın devrimci kadınları gibi mangal yürek taşırdı..!

Ayten de Saime, Bircan, Güler ve diğerleri gibi Dersim katliamlarının çiroklarıyla, Romların alavere-dalavere-tuzaklarına ta-

kılmış, oralardan gelen yaşanmış öyküleri duyup, yakılan ağıtları dinleyerek büyüdü.

Diyorlar ya; ‘Sanki Dersimlilerin kaderidir devletle karşı karşıya gelmek, merkezi otoriteyle çatışmak ve devrimci olmak...’ Nihayet birçoğu da oldu. Her şey de ondan sonra başladı...

Onlar Munzur suyu kadar pir u paktılar...

Sıra sıra özgürlük bilip yola düzüldüler...

Güneşe yolculuğa çıktılar...

İstediler ki yarınılardaki güneş daha parlak doğsun Jar û Diyar üzerine... Öyle inanmışlardı, doğruyu öyle biliyorlardı.

Onlar da istediler ki Seyidleri gibi düşmana yalvarmayan, can derdine düşmeyen bir temiz sayfa açılsın... O karanlığın hüküm sürdüğü topraklarda...

...Buna inanıyorlardı masallarımın kahramanları ..!

Bekaa cehenneminin Dehak’ı hep kendine göre kararlar yasalar çıkarır ve kimselere danışmadan onu uygulardı da... Bir gün... Bir karar çıkardı... ‘grup kararıyla evlenmek’, ‘bu ne iş’ diye soranlara söz hakkı tanımadığı gibi daha kavramayan temiz yürekliye bunun mücadele için olduğunu söyledi...

...Ve o masalları yeniden yazmak için yola dizilenler inandılar bu yalana..!

Her şey mücadele için-miş sandılar..!

Kürtlerin son Dehak’ı bu kararı önce kendisi için kullandı... Dersim’in gözde entelektüel kadınlarından olan Kesire Yıldırım ile evlenmek için çıkarılan bu yasa, daha sonra örgütte başkaları için de kullanıldı...

Ve Sevgili Ayten’e de uygulanarak yoldaş bildiği biriyle evlendirildi...

Ayten Dersim, Bingöl ve Elazığ da inandığı devrimci mücadele için yüreğini avuçlarına alarak illegal-örgüt ideolojisi doğ-

rultusunda, devrimci mücadelenin büyümesi için çalıştı, her işe dört elle sarılan yürekli bir Dersimliydi...

O dönemde Elazığ örgütlenmesi partinin en gözde çekirdek kadrolarını kapsıyordu... Kimler yoktu ki..! Şahin Dönmez, Cemil Bayık, Hamili Yıldırım, Sakine Cansız, Rıza Sarıkaya, Erol Değirmenci... Ve daha niceleri... Niceleri... Çoğunluğu da Jar û Diyarın çocuklarıydı.

Nasıl da heyecanlı ve inanmıştılar...

...79'da sıkıyönetim de vardı... Onlar Düşman'ı Dersim katliam çiroklarından tanıyordular, bilenmiş öfkelerini kuşanmıştı-lar...

Sonra cunta öncesi dönemde yapılan bir ihbar sonucunda 1979'un Mayıs'ında Ayten, eşi ve bir bayan yoldaşıyla yakalandı... Elazığ Binsekizyüz evlerin o işkence hanelerinde onun da çığlıklarını o semtlerde doğan, büyüyen çocuklar duydular... İnandığı davasına Dersimli mavi gözlü güzel kız ihanet etmedi... İtirafçı olmadı... Can derdine düşmedi... Düşman ona baş eğdi-remeyince, elde yeterli delil de olmayınca yaklaşık üç ay sonra tahliye etti...

Ayten tahliye olunca deşifre olduğu Elazığ'dan Antep'e görevli olarak gönderildi... Parti göreviydi... Yine aynı inançla kitlele-re, yoldaşlarına Dersim'i kana bulayan Romların vahşetini ve işkence hanede yaşadığını anlattı...

Cuntanın gelmesiyle deşifre olan ilişkiler de kalmayınca, örgütü onu da yurtdışına-Orta Doğu'ya çağırdı..O da tıpkı Saime, Güler, Bircan ve diğer Jar û Diyarın yıldızları gibi ikirciklik yaşamadan yola koyuldu...

Ayten Yıldırım..!

Gittiği Bekaa Vadisi'nde yola ilk çıkarken taşıdığı yürekliliğiyle, inancıyla yoldaşlarıyla tekrar yeniden ülkeye dönmek için askeri ve siyasi eğitimleri aldı... İlk öndeki sıradan asla vazgeç-miyordu...

Sonra...

Sonrası ise meçhul... Tam karanlık bir sis perdesi sarıyor... Ya da karanlık perdenin gerisindekileri bilenler çok..! Ancak herkes sesiz... Tıpkı Saime, Bircan,Güler ve daha nicelerinin yaşadığı vahşette olduğu gibi..! Ya sesiz kalıyorlar ya da Önderleri-Seyidleri gibi Romların suratına haykırdıkları gibi haykırıyorlar...

Ayten Yıldırım...

Masal kahramanı maviş gözlü ay parçası, Dersimli güzel kız..!

Neler yaşadın?

Nelere şahit oldun?

Neden..? Neden sessizlik kaplıyor ortalığı..?

Aniden Ayten tutuklanıyor..!

Her zamanki gibi başların üzerinde sallanan Demokles'in kılıcı 'Ajan'... Bu akıbet Sevgili Ayten'e de uygulanır...

Aylarca süren tutukluluk... İşkenceler ve daha neler neler..!

Bir fırsatını bulup yakınlardaki Devrimci dost Filistinlilerin kampına gidip sığınır... Örgüt çeşitli nedenler göstererek tekrar geri alır...

...Sonra 'delirdi' diye infaz edilir..!

Her taş altı edilene bir sıfat bulunur..!

Eşi zindan yönetiminin beş kişilik yürütme sorumlularından oluyor... Bir gün yakından tanıdığı bir ziyaretçisi geliyor.. 'Ziyaret günü' olmadığı halde görüşmeye gidiyor... Ziyaretçisi cezaevi müdürünün odasında 'senin eşini öldürmüşler, daha ne güne kadar sessiz kalacaksınız' diyor. Müdür de gence kulak vermesi gerektiğini söylüyor... Hamili hücreye gidince durumu arkadaşlarına anlatıyor... Bir şeylerin döndüğü kesin ama zindan karanlık, doğru haber alınamıyor. Ama merakı Hamili'yi dürtüyor fırsat bulunca içerden dışarıya mektup yolluyor. Ayten' in durumunu öğrenmek istiyor. Dışarıdan kendisine bir not geliyor. Ce-

zaevindeki yürütmede olan arkadaşlarına notu ısrarla göstermeyince tartışma çıkıyor ve yürütme komitesinden çıkarılıyor..!

Ayten'in kardeşi etkileniyor, anlam veremiyor, sorularının cevabını alamayınca tepkiler gösteriyor... Tarikat onu susturacak yöntemleri iyi kullanıyor. Sesini kesmesini istiyor. Kardeşi de inanıyor işte 'her şey mücadele için' onun için de susmalıymış. 'Ancak O' dünya güzeli Ayten'in başına gelenleri kabul etmiyor...

Ve Danimarka'da Kopenhag'da çıldırıyor. Yani açıkça deliriyor.

Çocukken birlikte peşinde koştukları düşlerine takılıp kalıyor...

...Nerede aklına düşüyorsa belki de çocukken kargaların peşinde gün boyu dolaşmasını hatırlıyor ve Kopenhag meydanında Ayten'i karga sanarak onunla konuşuyor... Konuşuyor...

O dünya güzeli maviş gözlü kızı, karga olarak görüyor... Ve her gün o meydana gidip bulduğu bir kargayla sohbete dalıyor, onu Ayten sanıyor. Onunla konuşuyor. Neden-niçinlerin cevabını alamıyor...

...Konuşur konuşur...

Kimse Ayten'i anlamadığı gibi onu da anlamıyor..!

Sevgili Ayten'in kardeşiyle ilgili bir dostumun anısını olduğu gibi alayım.

80'li yılların ortalarına doğruydı. Kopenhag'da yanımda bir Dersimli arkadaşla dolaşırken karşı kaldırımdan volta yürüyüşü yaparcasına heybetli gelen kişi bizim dikkatimizi çekmişti. Yanımdakine 'Bu kesin Dersimlidir' demiştim. Arkadaşım da 'Evet bu Dersimliden başkası olamaz' demişti.

12 Eylül'ün gazabından kaçan Türkiye ve Kürdistanlı devrimcilerin bir kısmı da Kopenhag'a ulaşmış ve bazıları kendi derneklerini açmışlardı. İnsanlar kendilerine yakın derneklerde, kader arkadaşlarının kümelerinde buluşuyordular.

Karşı kaldırımda heybetli genç ile göz göze geldik, selam verdik. Birden durdu bize:

‘Bra siz Dersimlisiniz?’

Biz ‘evet’ dedik. Uzun bir ‘weyyyyy’ çekti sonra bize sarıldı.

‘Ma şıma xızır rüsno’ dedi... İnsan okyanusta bir can simidi görse bu kadar sevinmezdi.

‘Bıra sizi hiç bırakmam’ diyerek bizi öyle bir kucakladı ki artık kaçamazdık !!!

Gidip bir cafeye oturduk. Uzun bir hal hatır sorduktan sonra, ismi ‘Sabahattin’ olan kişi, PKK daha grup döneminde iken aktif faaliyet yürüten tipik bir Dersimliydi... Dalgındı... Sebebi-ni sorduğumuzda irkilerek:

‘Ya bıra benim bacının ismi Ayten’dir, Hamili’nin eşidir... ‘Parti tutuklamış’ diyorlar. Sizin haberiniz var mı?’

O zamanlar bazı Kürt çevrelerince PKK’nın kendi içinde bazı insanları tutukladığını ve bazılarının öldürüldüğü dillendiriliyordu. Ben de duymuştum. Ama Sabahattin’in bacısı kimdir hiç bilmiyordum.

‘Valla Sabahattin ben hiç bilmiyorum’ dediğimde:

‘Ma bra bilmiyoruz ki nereden soralım nereye şikâyet edelim’ diyen o heybetli asi duruşlu Sabahattin’in yüzünü hüznün aldı. Bir şey yapamamanın acizliği yüzünden okunuyordu. Tekrar görüşmek üzere vedalaşarak ayrıldık. Biraz uzaklaşınca arkamızdan tekrar bağırdı:

‘Bra ez qeda, şıma bijir pers kere Ayten kötidero?’

Tamam anlamında başımızı sallayarak uzaklaştık. Bizi görünce sürekli bacısını sorardı.

Bir gün baktım Sabahattin göğsünü öne doğru vermiş, kafasını bir ileri bir geri güvercin gibi yürüyordu... Şaşkın baktığımı görünce:

‘Bra gece anamla Ayten geldiler, kuş olup içime girdiler’ dedi.

‘Yok bira sana öyle gelmiş’ dememin bir anlamının kalmadığını üzülerək gördüm...

Bacısı Ayten’in karşısında çaresiz kalmıştı ve beyin gücü ancak buraya kadardı...

Yine bir gün:

‘Sabahattin seni arıyor’ dediler. Arayıp buldum.. Beni görür görmez ellerime sarılmak istedi, ellerimi çektiğimden:

‘Bıra ver elini öpecem, sen Seyid Rıza’sın’ diyordu.

Olmadığımı anlatmaya çalıştıysam nafile.

‘Sabahattin beni aramasın’ dedim.

‘Seyidemin, anamla Ayten yarın sabah erkenden gelecekler, gidip birlikte karşılıyalım’ dedi.

‘Sabahattin sen diyordun Ayten’i parti öldürmüş.’

‘Yok Seyidemin, Ayten’i partinin elinden anam kaçırmış, yarın sabah erkenden gelecekler’ diyordu...

İnandırıcı bulmadım, ancak ‘ya doğruysa’ diye düşündüm. O gece Sabahattin’in çöplüğe dönmüş odasında kaldık.. Sabah da erkenden kalkıp yola düştük... Havaalanına gideceğimizi sanıyordum... Baktım, Sabahattin direkt belediye meydanına yöneldi.

Sessizce izledim onu...

Genişçe olan meydanda yüzlerce karga-güvercin ekmek kırıntılarını kapmak için birbirleriyle adeta kavga ediyorlardı..!

Sonra... Sabahattin telaşla etrafına bakındı... Bakındı... Ortalarda sakın duran iki kargayı gösterdi:

‘Bak bra bak, gelmişler oradalar..!’

‘Nerede?’ dedim.

‘Orada...’ diyerek kargalara doğru hızla yürüdü...

...Ayten ve annesi de onları çembere alan zalimler de uçup gittiler.

· Sabahattin gözlerinde yaşlarla bağıırıyordu:

‘Bıra tam yakalayacaktım... Heydo gene kaçardı onları’ dedi...!
Kuşlar uçup gittiler... Biz gidince, belki gelecekler.
Ayten bir daha gelmeyecek.
Kolu kanadı kırılmıştı..!
Etrafıma baktım.. Ben ve Sabahattin yalnız meydanda kalmış-
tık..!
Kısa zaman sonra duydum ki akıl hastanesine yatırmışlar.

ZİYARETİNE GİTTİM

‘Nasılsın Sabahattin’ dediğimde elini çenesine attı.
‘Bıra seni ben bir yerden görmüşüm, ama nereden?’ dedi...
Ona ‘Benim, tanımadın mı?’ demenin hiçbir anlamı kalma-
mıştı artık...

O maviş gözlü güzeller güzeli Dersimli Ayten’i neden vurdu-
lar ki?

Ayten’lerin ölmeyeceği günler dileğiyle...”

Böyle anlatıyordu bir infazı Elif Orhan...

Dedik ya kimler infaz edilmemişti, işkenceden geçirilenler,
üzerine naylon damlatılanlar canlı canlı derileri yüzülenler...

Her infazın haklı gerekçesi vardı, “Önderliğe yönelmişlerdi,
MİT ajanıydılar vs vs.”

MİT, Genelkurmay, Emniyet; Öcalan’ı öldürmek için çalış-
ırken iddialara göre Kesire Yıldırım Öcalan da başka bir tezgâh
içinde hareket ediyordu. PKK kaçkınlarının iddialarına göre Ke-
sire Yıldırım, Öcalan’ın şoförünü bir yolla ikna ediyor, eşini öl-
dürmesi için kullanmak istiyordu. Ancak şoför vicdana geliyor,
öldürmek yerine her şeyi Öcalan’a itiraf ediyordu. Öcalan da
önce Kesire Yıldırım’dan 300 sayfalık bir özeleştiri alıyor, sonra
da Yunanistan üzerinden İsveç’e yerleşmesine izin veriyordu.

MİT'Çİ HASAN

Abdullah Öcalan'ın korkuları yersiz değildi. MİT, Emniyet'e fark atıyor Öcalan'ın korumaları arasına önemli bir ismi yerleştirmeyi başarıyordu. Öcalan'a suikast an meselesiydi. MİT men-subunun gözükaraydı, gözünü budaktan sakınmıyor bir yolunu bulup Öcalan'ı öldürmek için plan üstüne plan yapıyordu.

Üstelik Öcalan'ın da tam güvenini kazanmıştı. Kürtçe konuşamayan Öcalan, MİT elemanına şiveyle "Hesen" diye hitap ediyordu.

Hasan, Öcalan'ın yaşamı ile ilgili her ayrıntıyı, ilişkilerini, gelip gidenleri Ankara'ya rapor ediyor, Öcalan için geri sayım sürüyordu. Fakat Öcalan, bir şeylerden şüpheleniyor ya da uyarılıyordu. Hasan'ın bulunduğu güvenli eve uzun süre adım atmıyordu.

O sıralarda bir yanında Cemil Esad'ın bir yanında da Suriye Hava Kuvvetleri Komutanı'nın villasının bulunduğu evinden neredeyse dışarı çıkmıyordu.

İşte tam bu sıralarda EDOK'un isteği üzerine Mehmet Ey-mür bir ekip oluşturuyor ve Öcalan'a bomba yüklü araçla suikast yapmak için harekete geçiriliyordu. Suikast timinin içinde Hasan da vardı. Araç yanlış yere park ediliyor, minibüs patlıyor ama Öcalan saldırıdan kurtuluyordu.

Yine iddiaya göre aracı yanlış yere pak ettiren emir Ankara'dan geliyor, Şam'a telefon açan kişi Hasan'ı da deşifre ediyordu.

Minibüsü yanlış yere park eden şoförün akıbeti bilinmezken, Hasan Şam'da canını kaldığı evin penceresinden dışarı atarak kurtarıyor, soluğu Türkiye'de alıyordu.

ANKARA'DA GELEN TELEFON

MİT'in Abdullah Öcalan'ı öldürme planı yarım kalıyordu. Bomba yüklü minibüs patlıyor, o sırada telefonla konuşan Öcalan bir süre susuyor, görevliler birbirlerini kutluyorlardı.

Kısa süre sonra zafer, yerini hezimete bırakıyor; Abdullah Öcalan'ın sesi yeniden duyuluyor ve panik başlıyordu.

Dönemin MİT-Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür, o suikastın başarısızlığının faturasını ihanete bağlıyordu:

“Öcalan operasyonunu deşifre eden Genelkurmay ile Şam Askeri Ataşeliği arasındaki o konuşma devletin resmi kayıtlarında var. O dönem şartlar uygun olmadığından savcı üzerine gidemedi”

Eymür, Genelkurmay'ı suçluyor ve şöyle konuşuyordu:

“Operasyon son anda Genelkurmay'dan Şam Askeri Ataşeliği'ne açılan telefonla deşifre oldu. Genelkurmay İstihbarat Başkanı Korgeneral Çetin Saner, telefonda, Askeri Ateşe'ye 'Oraya timleri yolladık. Öcalan köpeğini sürükleye sürükleye buraya getirecekler' dedi. Suriye gibi bir ülkede telefonların dinlenmediğini varsaymak mümkün değil.”

ACİLCİLER DE SUİKAST YAPACAKTI

Adı çok afili bir örgüt vardı 12 Eylül öncesinde, THKP-C Acilciler... Gün geldi darbe oldu. Her örgüt gibi Acilciler de darmadağın oldu. Uzun yıllar sonra Acilciler arasında hain-polis tartışması yaşanmaya başladı. Örgüt sırları internet sitelerine kadar düştü.

Suriye, sadece PKK'yı Türkiye'nin başına bela etmekle kalmamış, doğrudan kendi güdümünde bir örgüt de kurmuştu. Bu örgütün adı da Acilciler'di.

Örgütün üst düzey yöneticilerinden Engin Erkiner, yazdığı yazılarla derin ve karanlık ilişkilere ışık tutuyordu. Suriye'nin sol-sosyalist adlı, adları afili örgütleri nasıl kullandığını anlatıyordu. Bu yazılardan birinde ise Acilciler'in MİT ile ilişkiye geçtiklerini deşifre ediyor, Öcalan'a düzenlenecek suikast girişimini bir okuyucu yazısıyla açıklıyordu.

"1991 yılı aylardan Mart, güneşli bir gün

Suriye'nin Lazkiye şehrindeyim. Yanımda **Sami (Gökhan Saç)**, **Kaçakçı Raşit** ve bir başka arkadaşla caddede yürümekteyken, başlarında **Mihrac URAL** ve **Şerif (Beşir Kanmaz)** olmak üzere yolumuz bir grup silahlı avane tarafından kesildi.

Grup, yanımda bulunan ve daha önce yıllardır **Mihrac Ural**'la birlikte çalışmış olan **kaçakçı RAŞİT**'i alıkoymak istiyordu. **Kaçakçı RAŞİT**, götürüldüğü takdirde öldürüleceği endişesi içersinde gitmemek için direndi. Götürülmesini biz de onaylamadığımız için karşı çıktık.

Gerek gerginliği yatıştırmak, gerekse yanımdaki insanı korumak için; **Sami kod isimli GÖKHAN SAÇ** (kısa süre önce **THKP-C Acilciler**'den ayrılan **MK yedek üyesi** ve **Libya sorumlusu**) araya girerek 'onun yerine ben geliyorum beni alın' dedi.

Sami, 'Eski arkadaşlarım, bana bir şey yapamazlar' anlayışıyla davranıyordu. Raşit'in alıkonulması durumunda öldürüleceğini anlamış olmalı ki, onun alınmasını engellemek için kendisinin alınmasını istedi. Uyarmamıza rağmen, ısrarında direndi.

Sami ve Yusuf uzun bir süreden beri **Mihrac Ural**'ı örgüte ihanet etmekle suçluyorlardı.

Mihrac URAL ve adamları 'tamam gel seninle konuşalım' diyerek **Sami**'yi de alıp yanımdan ayrıldılar.

Durumdan haberi olmayan **THKP-C Acilciler MK yedek üyesi** ve **Şam sorumlusu Yusuf kod adlı (Zihni Alan)**'ı ve ör-

gütsel görevle Şam'da bulunan **Şahin yoldaşı** da arayarak durumdan haberdar ettim.

Sami'nin götürüldüğünü öğrenir öğrenmez kaldığımız eve gelen YUSUF, kötü şeyler olabileceğinden hareketle, **'mutlaka PKK'lıları, özellikle de Başkan ÖCALAN'ı devreye sokmalıyız, yoksa Sami'yi bırakmazlar, öldürürler, zaman kaybetmeyelim mutlaka Başkan'la ilişki kuralım'** diyordu.

Diyarbakır Cezaevi'nden tanıdığım PKK'lı yoldaş F o sırada Lazkiye'de bulunuyordu ve Başkan'a yakın bir konumdaydı.

Ben, F ile temas kurmaya çalışırken Yusuf, **'hemen geliyorum'** diyerek yanımızdan ayrıldı.

Döndüğünde cebinden çıkardığı **6 sayfalık bir dosyayı** bana uzatarak,

'Kurtarırsa Sami'yi bu BELGE kurtarır, bunu mutlaka Başkan Apo'ya ulaştırmalıyız' dedi ve **'F ile buluşur buluşmaz derhal yola çıkmamızı ve Başkan'ı görüp bu belgeyi kendisine vermemiz'** konusunda ısrar etti.

BU BİR SUİKAST PLANI BELGESİDİR

Belgeyi ilk kez birlikte okuduk. Şok olmuştuk.

Yusuflu, Sami hakkında bilgi edinmesi için Lazikiye'de bıraktık ve hemen Başkan'la buluşmak üzere PKK'lı yoldaş F. ile birlikte Şam'a hareket ettik.

Şam'da, **Şahin yoldaşı** da yanımıza alarak bir kez daha, Ben, **ŞAHİN** ve PKK'lı F. yoldaşla tekrar okuduğumuz BELGE'yi, Başkan'a ulaştırmak üzere kaldığı eve hareket ettik.

PKK Genel Başkanı ABDULLAH ÖCALAN'ı, önceki görüşmelerimizden dolayı zaten tanıyor, tanışıyorduk.

Abdullah Öcalan ile bir araya geldikten hemen sonra, (F) yoldaş belgeyi başkana verdi.

Başkan, dikkatlice ve yer yer gülümseyerek 6 sayfa civarındaki belgeyi okudu ve **'Bu puştlardan her şey beklenir, belgeyi güvenceye alın'** diyerek (F)'ye uzattı.

Kısa bir sessizliğin ardından, bizlere dönerek **'Başkanlık her türlü tertip ve girişimlere karşı tedbirlidir. Her türlü ihanetin üstesinden gelme yeteneğine sahiptir. Telaşlanmanızı anlıyorum, telaşlanmayın. Şu saatten itibaren buralarda durmanız risklidir. Temkinli olun. Özellikle Lazkiye'ye asla gitmeyin, biz bile kurtaramayız kim vurduya gidersiniz. Sami için girişimde bulunacağız. En iyisi hemen ülkeye dönmenizdir.'** dedi.

Sorunlarımızın olduğunu söyledik. Başkan, (F)'ye hitaben; **'arkadaşlar için yapabileceklerinizi değerlendirin, yardımcı olun'** dedi. Vedalaştık ve başkan yanındakilerle birlikte bulunduğumuz evden ayrıldı.

Ülkeye dönüş için yapılacaklar üzerine konuştuk. Tehlikeye rağmen, mecburen Lazikiye'ye gitme zorunluluğu vardı. Evden ayrıldık ve bir süre ŞAM'da kalacağımız başka bir eve geçtik.

SUİKAST BELGESİNDE NELER YAZIYORDU?

Adı geçen ve şu an PKK örgüt arşivinde bulunan hain suikast girişimi belgesinin içeriği şudur:

MİT tarafından görevlendirilen 6 kişilik suikast timi, iki grup halinde Lazkiye'ye intikal edecek. Mihrac Ural tarafından karşılanacak olan tim, eğitim amaçlı gelmiş **acilciler örgüt sempatanları kılığında mevzilendirilecek, Mihrac Ural'ın talimatları doğrultusunda hareket edeceklerdir.**

Tim mevzilendirilir.

Mihrac Ural'ın evi, Öcalan'ın zaman zaman uğradığı bir yerdir. Öcalan'ın gelişi beklenecek ve timler harekete geçecekler.

Suikast iki aşamalı olup, birinci aşama yemekte zehirlenmek suretiyle gerçekleştirilecektir.

Birinci aşama uygulanamazsa, ÖCALAN, Mihrac URAL tarafından gezi amaçlı olarak BASSİT kasabasına davet edilecek ve BASSİT-LAZKİYE arasında yolda, daha evvel Mihrac'ın evinde mevzilendirilmiş olan TİM tarafından Türkiye sınırına yakın uygun bir noktada İNFAZI gerçekleştirilecektir.

Eylem sonrası, suikast timleri Mihrac URAL'ın denetiminde alan dışına çıkarılacaklar ve zaten yakın olan sınırdan Türkiye'ye geçmeleri sağlanacaktır.

Suikastçıların bölgeye intikalinde, LAZKİYE'de Mihrac URAL'ın da dahil olduğu dar bir toplantıda kararlaştırılıp karar altına alınan bu plan 6 sayfalık bir rapor halinde yazılı haldedir.

BU BELGE, Mihrac URAL'ın ARŞİV'inde, bir zamanlar onun sağ kolu olan THKP-C(ACİLCİLER) MERKEZ KOMİTE YEDEK ÜYESİ YUSUF (Zihni ALAN) tarafından, örgütten ayrılmadan kısa zaman önce alınmıştır.

HAIN SUİKAST PLANI NEDEN UYGULANAMADI?

Uygulanamadı çünkü, suikast tim'inde görevli bir kişinin yaptığı **'ölümcül bir hata'** nedeniyle bu plan suya düştü. Rapor-
da 'ölümcül hata'dan bahsediliyor olmasına rağmen bu hatanın ne olduğundan söz edilmiyor.

Altı sayfadan oluşan bu BELGE'yi PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN'a bizzat elden verdik. BELGE, PKK arşivindedir.

THKP-C HDÖ(Halkın Devrimci Öncüleri)"

DERİNLERİN YASAL ÖRGÜTLERİ

Suriye, Türkiye'ye karşı olsun da ne olursa olsun, diyerek irili ufaklı her türlü yasadışı örgütü destekliyordu. İddialı yasadışı örgütler derinlere indiklerinde yasallık kazanıyorlardı. Bir devletin istihbarat örgütünün taşeronu olarak çalışıyorlardı.

Türkiye'de gençleri sokağa döken, ellerine silah verip eyleme gönderen örgüt liderleri derinlerde istihbarat örgütlerinin ücretli elemanları olarak çalışıyorlardı.

Acilciler'in Suriye ile olan ilişkileri de böyleydi. Suriye, rejim muhalifi Müslüman Kardeşler örgütüne karşı Türk sosyalistlerini tetikçi olarak kullanıyordu.

Acilciler'in tartışmalarında bu gerçek çok açık olarak yazılıp çizilmeye başlandı.

İşte Acilciler'in sitelerinde eleştiri-özeleştiri ya da birbirlerini suçlamak amacıyla yazdıklarından bazı örnekler:

- Ahmet COLAK yoldaş Suriye'den Türkiye'ye dönerken sınırı geçer geçmez öldürülmüştür. Bu cinayetin üzerindeki karanlık hala aydınlanmamış ve tüm veriler M.U'yu işaret etmektedir.

-Türkiye'de HATAY ili KIRIKAN ilçesinde örgüt militanlarımız Muhaberat adına **“Müslüman Kardeşler”** örgütüne karşı kullanılmıştır.

- İsviçre ve Paris'te örgüt militanlarımız(Hasan CABİR) **“Müslüman Kardeşler”** örgütü yöneticilerine karşı suikast yapmak için görevlendirilmiş, eylemi yapmak istemeyen yoldaş örgütten ihraç edilmiştir. Hasan Cabir daha sonra İbrahim Yalçın ile birlikte tavrı aldığı gerekçesiyle Paris'te İsa yoldaş la birlikte kaçırılarak işkence edilmiş, İbrahim Yalcın aleyhine yazdıkları yazıya imza atmaları istenmiştir.

İşin tuhaf yanı, **“Müslüman Kardeşler”** yöneticilerine karşı suikast için Muhaberat merkezinde görev için donatılan(!) Ha-

san Cabir yoldaş, bu eylemi yapmayı reddetmesinin ardında, Paris'te kaçırıldığı zaman, M.U'nun evinde, Müslüman Kardeşler üyesi(!)dir diye Suriyeli Muhaberat elamanlarına teslim edilerek işkence ettirilmiştir. (Bir süre sonra bu kişiler Hasan Cabir ve İsa'yı tanıyarak işkence yapmaktan vazgeçmişlerdir)

-Paris'ten Hollanda'ya bir başka istihbarat servisi adına eylem yapmak üzere görevlendirilen iki yoldaş (D ve S) Hollanda'ya hareket ettikleri esnada ihbar edilerek yakalatılmak istenmiştir. Yolda treni durdurarak doğrudan yoldaşların yanına gelen polis, yoldaşların uyanıklığı sayesinde aradığı şeyi bulamamış ve yoldaşlar eylemi yapamadan geri dönmüşlerdir.

TETİKÇİ MÜSLÜMAN KARDEŞLER

Suriye, Türkiye'yi teröre, kana bularken karşılığını da alıyordu. Müslüman Kardeşler örgütünün Türkiye ile yakın ilişkileri vardı. Türkiye'deki kamplarda eğitiliyorlar, eylem için Suriye'ye gönderiliyorlardı. Taşeron örgütün Türkiye adına yaptığı eylemler arasında 12 Aralık 1980'de Kawa adlı örgütün üst düzey yöneticilerinin Kamışlı'da öldürülmeleri vardı.

Raşit Kısacık yazdığı *Kawa* adlı kitapta İhvan-ı Müslümin yani Türkiye'de tanınan adıyla Müslüman Kardeşler'in Kawa'nın üst düzey 7 yöneticisini öldürülmelerini şöyle anlatıyordu:

“KAWA örgütü Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde 1980 öncesi kurulan güçlü Kürtçü örgütlerden biridir. PKK'dan önce, hatta önde gelen bir örgüttür. PKK, yani o dönemdeki adıyla Apocular ile birlikte silahlı eylemlere başlayan Kawa, 12 Eylül darbesine kısa süre kala kendi içinde bölünmüştür. Kürt kaynaklarında, Türk istihbarat örgütü tarafından gerçekleştirildiği vurgulanan ve adı siyasal tarihe 'Kamışlı Operasyonu' olarak geçen,

Suriye'nin Kamışlı ilçesindeki operasyonda, örgütün üst düzey yöneticilerinden biri hariç tümü ölü ele geçirilmiştir. Bu olayla, Türk istihbarat örgütleri ilk kez sınır ötesinde bir operasyon düzenlemiş ve yine ilk kez bu operasyonda, operasyonun yapıldığı ülkede faaliyet gösteren bir örgütü, (İhvan-ı Müslimin) kullanarak Kawa'yı etkisiz hale getirmiştir."

PKK ve JİTEM itirafçısı Abdülkadir Aygan da konu ile ilgili olarak yaptığı açıklamalarda bugün Ergenekon davasının sanıkları arasında bulunan isimleri suçluyordu:

"12 Eylül darbesinden hemen önce yurtdışına çıkarılan PKK yeni yeni büyürken önündeki tek engel yurtdışında yapılanan KAWA'dır. PKK'nın rakibi sayılan KAWA örgütüne yurtdışında operasyon düzenleme kararı alınır. Operasyon timindekiler bugün herkesin yakından tanıdığı isimler: Nusaybin Tabur Komutanı Binbaşı Veli Küçük, Yüzbaşı Cem Ersever, Levent Ersöz, Atilla Uğur, Cemal Temizöz ve 12 Eylül yönetiminin atadığı Mardin Belediye Başkanı ve Binbaşı Aytekin Özen. Operasyon timinde toplam 15 kişi yer alır. 12 Aralık gecesi bu 15 kişilik askeri tim Suriye'nin Kamışlı kentinde KAWA örgütünün 18 kişilik tepe kadrosunu ortadan kaldırır. Böylece PKK Kürt kamuoyunda rakipsiz kalır."

SAĞ KURTULAN TEK İSİM

Kamışlı, Türk istihbaratı adına bir zaferdi. PKK'dan daha örgütlü olan KAWA Müslüman Kardeşler örgütünün tetikçileri aracılığıyla ortadan kaldırılmışlardı. Derin ilişkilerde taşeron almak yasadışı örgütlerin kaçınılmaz sonu oluyordu. Düşmanımın düşmanı benim dostumdur ilkesinin en iyi işlediği yer, yeraltı örgütleri ile istihbarat birimleri arasında kurulan ilişkilerde doğrulanıyordu.

Kamışlı Operasyonundan sağ kurtulan tek isim KAWA'nın seyyar elemanlarından Heybet Açıkgöz oluyordu. Açıkgöz yıllar sonra operasyona ilişkin bildiklerini ve yaşadıklarını şöyle anlatıyordu:

“Kaldığımız ev ve bulunduğumuz oda silahlı çete tarafından kuşatılmıştı. Aniden tüm ev ve kaldığımız oda seri ateşe tutuldu. Baskına uğradığımızı fark etsek de yapabileceğimiz pek fazla bir şey yoktu. Çünkü yanımızda silah yoktu. Ramazan dayının oğlu Avdo elektriği söndürdü. O karanlıkta sadece silahlardan çıkan ateşi görebiliyorduk. Hüseyin ASLAN'ın ilk ateşle şehit düştüğüne inanıyorum, Çünkü karanlıkta duyduğum ilk ses Necla Bak-sı'nın 'ah yavrum' diye bağırmasıydı. Necla sekiz aylık hamile idi. Hüseyin hoca ile karşımda yan yana oturuyorlardı. Yönleri kapıya bakıyordu. Kapıdan sıkılan silahların ilk hedefi onlardı.

Düşmanın pencere ve kapılardan üzerimize ölüm kusan seri ateşine karşılık sadece slogan atabildik. İlk sloganı M. Emin Mutlu hocam attı. M. Emin hocama bir yandan eşlik etmeye, bir yandan da sırtımı duvara dayayarak sol ayağımla kapıyı içerden itelemeye çalışarak katillerin içeri girmelerini engellemeye çalışıyordum. Kapıya dayalı olan ayağımdan seri ateşli silahla ilk darbeyi aldım. Sloganlar çok kısa sürede kesildi.

Sonra bayılmışım. Sersemletici bir baygınlık gibi. Hayal meyal kendimi 'Diyarbakır bahçelerinde bir dut ağacının altında yatıyorum sandım.' Bir anda bir sürü karışık sesler duymaya başladım. Ev yanıyor, vah vah su getirin gibi sözlerle gözlerimi açtım. Gözlerimi açtığımda sırtüstü yatıyordum, gözlerim tavanda idi. Tavanda gerçekten ateş vardı. Bu bir yangındı. Kalkıp arkadaşlara yardım edeyim dedim ama kalkamadım. Sanki tüm vücuduma beton dökmüşlerdi. O ara tekrar baygınlık geçirmişim. Sonra köylüler içeri girmişler. Beni görmüşler. Burada yaşayan biri var demişler.

Köylüler hepimizin öldüğünü sanmışlardı. Yangını söndürürlerken vücudumda bir hareket olmuş ki sağ olduğumu anlamışlar. Beni dışarı çıkardılar. O ara ne olduğunu hatırladım, ama hiçbir arkadaşı görmedim. Kim yaralı, kim ölü olduğunu tahmin edemedim. Korkunç gerçeği iki hafta sonra öğrendim. Zaten hafızam yerinde değildi.

O dönem TC devletinin Dışişleri Bakanlığından biri ile Nusaybin kaymakamı ve bir doktorla beni Türkiye'ye götürmek için geldiklerinde katliamın fotoğraflarlarını göstermişlerdi. Hatırlamaya başladım ve büyük bir şok geçirdim.”

MUSA ANTER CİNAYETİ

Kirli, karanlık ve derin ilişkilerde adı önde bir isim daha var: Abdülkadir Aygan.

Abdülkadir Aygan, Abdullah Öcalan ile akraba. Yaşamına PKK'lı olarak başlıyor, Adana'da okurken atletizm yapıyor, İmparator lakaplı Fatih Terim'in beden eğitimi öğretmeni onu da spora teşvik ediyordu. Ama o yolunu bambaşka bir yöne doğru çiziyor, 12 Eylül öncesinde PKK adına cinayetlere imza atıyor, tutuklanıyor, cezaevine konuluyor. Tahliye olduktan sonra askerlik görevini yapmak için KKTC'ye gönderiliyor, nöbet tutarken silahı ile birlikte Rum kesimine geçiyordu.

Ağabeyi astsubay olan Abdülkadir Aygan, Bekaa'ya gidiyor, PKK'dan da bir yolunu bulup kaçıyor JİTEM elemanı oluyordu...

Yıllar gelip geçiyor eski PKK itirafçısının alışkanlıkları sürüyor, yeniden PKK'ya sığınyor, örgüt aracılığıyla Rusya üzerinden İsveç'e çıkıyordu. Zikzakları durmuyor ününü JİTEM itirafçısı olarak yapıyordu. Aziz Turan kimliği ile İsveç'te ikamet eden Abdülkadir Aygan, Ergenekon davası süresince el üstünde

tutuluyor, medya hemen hemen her söylediğini yayınlıyor, savcılar da açıklamalarını ciddi bulup soruşturma açıyorlardı.

Abdülkadir Aygan, 20 Eylül 1992 tarihinde Diyarbakır'da fa-
ili meçhul bir cinayete kurban giden yazar Musa Anter ile ilgili
de bildiklerini kamuoyu ile paylaşıyordu. Yazar Musa Anter, ye-
ğeni Orhan Miroğlu ile birlikte 20 Eylül 1992'de Diyarbakır'ın
Seyrantepe semtindeki 36. Sokak'ta silahlı saldırıya uğruyordu.
74 yaşındaki Anter olay yerinde hayatını kaybederken, vücuduna
çok sayıda kurşun isabet eden Miroğlu ise ağır yaralanıyordu.

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırılan Orhan Miroğlu,
buradan Ankara'ya sevkediliyor ve aylar süren tedavinin ardın-
dan sağlığına kavuşuyordu.

Anter'in kızı Rahşan Hanım ve saldırıdan ağır yaralı olarak
kurtulan Orhan Miroğlu da Aygan'ı ziyaret edip, Taraf gazetesi
adına söyleşi yapıyordu. Söyleşi gazetenin 12 ve 13 Mayıs 2009
tarihli nüshasında yayınlanıyordu.

Taraf gazetesinde yayınlanan iki günlük söyleşide Yeşil adı ön
plana çıkıyordu:

***“-Şuradan başlamak istiyorum. Musa Anter Diyarbakır'a
gelmeden önce, İstanbul'da öldürülmek istendi. Dragos'ta
kaldığı eve gidildi, ama o gelenlere kapıyı açmadı, bunu bili-
yor muydun?***

İşin o safhasını bilemiyorum.

***-Peki, İstanbul'dan Diyarbakır'a geleceğini nasıl öğrendi-
niz? Kim söyledi Diyarbakır'a geleceğini? Yeşil mi, Cem Erse-
ver mi? Onu öldürme fikrini kim ortaya attı. Şu mu söylendi:
Musa Anter Diyarbakır'a gelecek ve burada infaz edilecek?***

İşin ilk safhasında kimin görev aldığı konusunda malumatım
yok. Ama sizin gibi bazı kanaatlerim var tabii. Bu işin önceden
başladığı şuradan belli oluyor. Ankara'dan kalkıp Cem Ersever'in
Diyarbakır'a gelmesi. Bu gelişin Musa Anter'in geliş safhasına

denk getirilmesi, bir de daha önce Diyarbakır'da görülmeyen Hogır (Cemil Işık) ve Hamit'in -Şırnaklı Hamit olarak tanınıyor- Cem Ersever'le beraber gelmesi. Bu gösteriyor ki, bunlar işi Ankara'dan planlamışlar.

-Yeşil'in cinayetten epey sonra Ankara'da MİT'te ifadesi alınıyor. Bu ifadeyi ilk Mehmet Eymür deşifre etti. Yeşil burada Anter cinayetini kendisinin planladığını ve bu iş için PKK'nın kafa adamlarından birini kullandığını söylüyor. Bu kafa adamın ben Alaattin Kanat olduğunu düşünüyordum. Mardinli olması, Anter'le rahat ilişki kurabileceğini düşünürüyordu bana. Sen Cemil Işık'ı açıklayınca yanıldığımı anladım. Kim bu kafa adam, Cemil Işık mı?

Yeşil'in MİT'te sorgulandığını duymuştum. Kendisi söylemişti. Hatta geldiğinde köprücük kemiği kırılmıştı, ama trafik kazası geçirdim demişti. Cem Ersever olayından dolayı sorgulamışlar onu.

-Ersever 1993'te öldürüldü.

Evet, Yeşil 1994'te sorgulanıyor. Sol köprücük kemiği bu sorgulamada kırılmıştı. JİTEM'de otururken karşılaştık onunla. Hatta Cem Ersever'in kullandığı mobil araç telefonunu da beraberinde getirmişti. Bir beyaz Toros'la gelmişti. Cem Ersever hakkında ileri geri konuştu. Yani kötü şeyler söyledi. Konuyu dağıtmamak için Musa Anter olayına dönelim. Bu işin Ankara'dan planlandığına yüzde yüz kanaatim vardır. Bunlar tesadüf değil. Cem Ersever, Yeşil, Hamit ve Hogır'ın aynı anda Diyarbakır'a gelmeleri... Diğer bir konu Yeşil'in MİT'te verdiği ifade de işte ben, Musa Anter'i PKK'nın kafa adamıyla düşürdüm demesi.

-Bu kafa adam Cemil Işık mı?

Zayıf bir ihtimal. Bu adam hâlâ Parti'de olan biri olabilir. Cemil Işık saklanan birisi. Yani polisten bile, JİTEM tarafından

korunan birisi. PKK'den ayrıldığı belli. Zaten PKK çevreleri biliyor bunu. Kendi başına PKK'ye yakın birisinin yanına gidemez. Kontak kuramaz. Cemil Işık'ın Yeşil'in sözünü ettiği adam olması zayıf, çünkü bu Cemil Işık için büyük bir risk olurdu.

-Cemil Işık PKK'den ne zaman ayrıldı?

90-91 olacak. Gidilip Zaho'dan getirilmesi sırasında ben de oradaydım. Zaho'ya beraber gittik. Ben, Mahzar Başçavuş, Ali Ozansoy ve Silopi JİTEM timinden de ekip vardı. Habur Gümrük Kapısı'nı geçtikten sonra barakalar var, derme çatma bir barakada kalıyordu.

-Hamit sizinle beraber miydi? Yoksa onu dönüşte mi aldınız?

Hamit daha sonra geldi. Gümrük mü onu getirdi, bilemiyorum. Habur Gümrüğü zaten JİTEM'in elindeydi.

-Yani ilk gidişte Hamit sizinle beraber gelmedi?

Yok gelmedi. Cemil Işık geldi. Hatta hanımı da onunla beraber gelmedi. Hogır'ın hanımı ile Hamit daha sonra getirildiler.

-Hogır'a ne teklif edildi?

Bir iş filan yok henüz. Yeşil ortada yok. Zaho'ya Cem Ersever'in komutasında gidildi. Ersever Botaş'ta bekledi. Cemil Işık'ı getirme görevi Mahzar başçavuş, Ali Ozansoy ve bana verildi. Ali Ozansoy PKK'nin üst düzeyindendi. Daha bilinçliydi teorik olarak. İkna etme kabiliyeti vardı. Cemil Işık'ın can güvenliğinden dolayı tereddüdü vardı. Sözler verildi, yeminler edildi. Mesela Ali Ozansoy dedi ki 'Bak biz de eski PKK'liyiz, ama kimse bize bir şey yapmıyor yani.'

-Hogır'a Musa Anter'in öldürülmesinden söz ettiniz mi?

Hayır hayır, o dönemde böyle bir şey yok. Cemil Işık getirildi, sonra Silopi'de görüşme yapıldı kendisiyle ve sonra da Diyar-

bakır JİTEM'e getirildi. JİTEM'in misafir odası vardı, orada kalıyordu.

-Misafir?

Yok yani, artık JİTEM'e girmiş oldu. Orada serbest bir personel gibi kalıyordu. Köy baskınlarında adı çıkmıştı. Onunla bu gibi şeyler konuşuluyordu. O zaman Musa Ağabey'in öldürülmesi filan ortada yok. Cemil Işık'ta hâlâ milliyetçilik duyguları vardı yani. Kürtlerin hakları olması gerektiğini söylüyordu. Barzani'ye saygı duyduğunu, bu saygıyı koruduğunu fakat PKK'yla yollarını ayırdığını söylüyordu. Derken hanımını da getirdiler. Seni Almanya'ya gönderelim diyorlardı. Orada kardeşleri varmış. Daha sonra Hogır'ın hanımı Yeşil'in evine bırakıldı. Elazığ'da. Ben ve Ali Ozansoy'u görevlendirdi. Grup komutanı o zaman Cahit Aydın olmuştu. 1992 olacak sanıyorum. Hogır'ın hanımını Yeşil'in Elazığ'daki evine bıraktık. Daha sonra Hogır da gitti oraya. Yeşil'e soruyorduk arada bir, 'Hogır ne yapıyor' diye. Doğrusu öldürüleceğinden şüphe ediyorduk. Yeşil de 'Hogır iyidir, kendisine ev kiraladık orada kalıyor' diyordu. DYP yardım ediyormuş, kira, kömür gibi. Mehmet Ağar'ın şeyinde yani. Tabii Yeşil, Hogır'ı orada ne işlerde kullandı bilmiyorum. Musa Anter olayına kadar orada kaldı. Fakat Apê Musa olayı sırasında bunlar hepsi beraber geldiler.

-Diyarbakır'a geldiler?

Evet. Olay günü normal mesaideydik. Hatta mesai bitmişti.

-Olay gününe gelmeden önce sormak istiyorum sana. Biliyorsun kaldığı otele bir telefon trafiği var. Amaç onu bir toplantıya ikna etmek. Hamit bize ateş etmeden belki saniyeler önce, bunu bana söyledi Musa Abi. Kürtçe olarak 'bunlar samimi itiraftçı bir gruptur. PKK'yla barışmak istiyorlar' dedi. Konsept bu. Musa Anter böyle ikna edilmiş olmalı. Mahir Kaynak yazdı bunu, İstihbaratçılar buna yemleme diyorlar.

Yani kurbanın reddetmeyeceği, muhtemelen kabulleneceği bir teklifte bulunmak. Elazığ'da İHD Şube Başkanı Doktor Metin Can ve Avukat Hasan Kaya, Yeşil ve grubu tarafından bu usulle öldürüldüler. Apê Musa, Diyarbakır'da kaldığı o beş gün boyunca bir toplantıya ikna edildi ya da inandırıldı. Otele telefonları kim yaptı, Hogır mı, bir başkası mı? JİTEM bu telefonları kime yaptırdı?

Benim en son tespit ettiğim, telefon işini Hamit ve Hogır'a yaptırmışlar.

-Peki, Hogır Muşlu. Hamit Şırnaklı. Hogır'ı tanıyor muydu acaba Musa Abi, böyle bir şey duydun mu? Sonra Hogır kimin adına telefon ediyor?

Bu uydurulmuş bir senaryodur. Musa Anter'e Kürtleri birleştirme teklifi yapılıyor.

-Niçin Cemil Işık? Onu tanıyor muydu acaba, olaydan sonra bu hiç konuşuldu mu JİTEM içinde?

Hayır. Bu benim de kafamı bir ara kurcalıyordu. Sadece Cemil Işık'ın telefonuyla nasıl ikna oldu diye. Acaba arada başka bir halka mı vardı diye. Ama bu soruya cevabı bir türlü bulamıyorum.

-Hamit gidiyor otele, görüşmek için. Dijwar kod adını kullanıyor. Resepsiyona bu adı veriyor. Telefon ederken de kullanıyor bu kod adını. Grup içinde Hamit'in gerçekten bir kod adı var mıydı?

Valla Şırnaklı Hamit diye geçiyordu. Hogır'la birlikte PKK'dan kopan birisi. Onunla hareket eden, onu koruyan birisi. Ama ilişkileri nerede başlamış, nasıl başlamış hiç bilgim yok.

-Hamit'le daha sonra hiç karşılaşmadın mı?

Olaydan hemen sonra geri döndüğünde karşılaştım ve ondan sonra da herkes dağıldı. Olay günü de gündüzden karşılaştık ta-

bii. Otele gönderildiğini biliyorum. Bir sefer gönderildiğinde Musa Anter'le görüşmemiştii. Uyuyor mu ne dedi. İkinci sefer gittiğinde Musa Anter'i getirdi.

-Olay günü grup olarak bir araya geldiniz mi?

Şimdi grup içinde, olay günü, olayın içeriğiyle ilgili herkesle bir şey konuşulmadı. Cem Ersever ve Yeşil'in organize ettiği belli. Yani Ankara'dan organize edildiği belli. Sadece şu. Mesai bitiminde başımızdaki komutan, Ali Ozansoy'a dedi ki 'Çocuklar eve biraz geç gideceksiniz.'

-Kimdi bu komutan?

Savaş Gevrekçi'ydi.

-Görevi neydi Savaş Gevrekçi'nin?

Aslında Diyarbakır JİTEM TİM komutanıydı. O gün grup komutanı Batman'a bir yere gitmişti. Savaş Gevrekçi onun yerine vekalet ediyordu. Dolayısıyla grup komutanını temsil ediyordu, bizim amirimiz oluyordu.

-Ya sonra?

Kaldık orada. Diğer memurlar gittiler. Bize 'Geç gideceksiniz' dedi Savaş Gevrekçi. Daha sonra bana dedi ki,

'Sen Yeşil ve Hogır'la hareket edeceksin. Seyrantepe'ye gideceksiniz sen Hogır'ın yanında olacaksın. Polis molis gelirse JİTEM kimliğini göstereceksin. Hogır'ı teslim etmeyeceksin' dedi. Emniyet'in haberi yoktu Hogır'ın JİTEM'e çalıştığından. Böyle dedikten sonra Yeşil bizi Land-Rover Jiple aldı Seyrantepe'ye götürdü. Seyrantepe'yi geçince Silvan yolu başlıyor, köprüyü geçtikten sonra Yeşil bizi fakülte tarafında indirdi. Yeşil ve Mustafa Deniz, fakülteye daha yakın bir yerde Land-Rover Jipin içinde bekliyorlardı. Bekledik burada ama kimse gelmedi, yani Hamit, gelmedi. Gelmeyince huzursuzlandık. Polis devriyeleri gelir gider, yolun kenarında iki kişi ne geziyor derler, gecenin bu vak-

tinde. Yukarı gidelim dedik. Telsiz Yeşil'de ya. Çıktık Land-Rover'in yanına gittik. Land-Rover'e gittik, baktık siren sesleri gelmeye başladı. Yeşil telsizi polis kanalına almıştı. 'Bir kişi eks olmuş' dedi. 'Muhtemelen Hamit Musa Anter'i vurmuş' dedi. 'Burada durmayalım' dedi. Tabii o da tam bilmiyor Musa Anter olduğunu. 'Başka bir olay da olabilir ama, polis buraya geldiğine göre burada durmak sakıncalıdır, hadi merkeze dönelim' dedi. JİTEM'e geldik. JİTEM'de Ali Ozansoy ana telsizin başındaydı. O anlamış yani olayın olduğunu. Hamit'in otele gönderildiğini de biliyor ya. 'Hamit Musa Anter'i vurmuş' dedi. Bir süre sonra Hamit'in gelmesini bekledik. Hamit geldi. Hogır ve Yeşil kızdılar, 'Sen niye yaptın bu olayı' dediler, 'Bizim yanımıza getirecektin.' O da 'yanlış yola girdik, Ergani yoluna' dedi. 'Tekrar döndük Silvan yoluna, ama şüphelendiler' dedi. 'Ben artık daha fazla götüremeyeceğimi anladım, bir sokakta vurdum' dedi. Hamit o sokakta kaçarken silahı bir çöp tenekesine atmış.

-Bizi vurduğu sokakta mı?

Evet.

-Silahın markası...

Umman marka bir silahtı.

-Hamit Silvan yoluna değil, Ergani yoluna girdiği için bizi götüren taksinin şoförü ve ben o gece ölümden kurtulduk. Taksi şoförü bir kez ama ben iki kez... Hamit endişeliydi, çünkü beni tanı mıyordu. O Musa Anter'i almaya gelmişti. Ben hesapta yoktum. Seyrantepe Dört yol'a geldiğimizde dümdüz gittik, hiçbir yeri tarif etmiyordu... Ergani yoluna girmesek Seyrantepe'ye geldiğimizde Silvan yoluna sapsak, sizinle buluşması muhtemel olacak ve sonra da... Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?

Evet anlıyorum... Yani... Doğrusu bana böyle bir emir verilmemiş. Yani bir buluşma olacak. Yani Hogır'la Musa Anter bu-

luşacaklar. Konuşacaklar. Ama onların niyeti belli yani öldürme niyeti.

-Zaten bu niyet olmasa, Hamit bunu kesin olarak bilmeseydi, tek başına Musa Anter gibi bir insanı öldürmeye cesaret edebilir mi?

Tabii tabii. Cesaret edemez böyle bir şeye. Demek ki bu biliyor ki, neticede Musa Anter öldürülecek. Ama yanlış yapması o gece iki kişinin hayatının kurtulmasına sebep oldu.

-Olaydan sonra Hamit veya Hıncı, onlarla herhangi bir yerde bir araya geldin mi hiç?

Yok hiç olmadı. Yeşil aldı gitti onları.

-Cemil'i ne zaman çıkardılar Avrupa'ya?

Onu da bilmiyorum. Hatta bir ara 'Cemil'i Almanya'ya göndermişiz' dediler. Ben yani, içimden güldüm, dedim bunlar öldürmüşler, böyle diyorlar.

-Abdülkadir ben Hamit'in akıbetini merak ediyorum. Onu ilk açıklayan sensin. Ve sen bu açıklamayı yaptığın zaman, İstanbul'da bir grup arkadaşımınla birlikte aydınlardan 350 imza topladık. Basın toplantısı yaptık, suç duyurusunda bulunduk... Dedik ki, Aygün'ün ifadesine göre, Hamit şu anda Şırnak'ta ve Aygün onun koruculuk yaptığını söylüyor. Sence Hamit hâlâ Şırnak'ta mı?

1999'a kadar orada olduğunu duydum. Yani ben Burdur'a tayin olmadan önceydi.

-Musa Anter'i öldürüyor ve Şırnak'ta yaşamaya devam ediyor.

Türkiye şartlarında bu çok normal. Görüyorsunuz işte adam bir defasında sadece, üç Kürt gencini altı kişinin gözleri önünde enselerinden kurşunluyor, bir TSK subayı bu, buna rağmen ona devlet övünç madalyası veriliyor. Timler işlerine gelince korunu-

yorlar, ama bir süre sonra işlerine yaramayınca kullanıp bir tarafa atıyorlar.

-Hamit evli miydi o zamanlar?

Sanıyorum evli değildi, genç biriydi. Zaho'daki evde, Hogır'ın hanımını gördük. Jiyan... Hamit Hogır'ın yanına gelen bir adam olarak biliniyordu.

-Ergenekon ikinci iddianamesinde Ünal Erkan'la ilgili bir samimi itirafçının söyledikleri var. Emirlerin ondan alındığı şeklinde. Ünal Erkan OHAL Valisi olarak, Musa Anter suikastını önceden öğrenmiş olabilir mi?

Şimdi bu eski JİTEM komutanı Abdülkerim Kırca'nın intihar olayından sonra, silah arkadaşları televizyonlara çıktılar ve konuştular. Şunu ima ediyorlardı. OHAL Valilerinin uçan sinekten bile haberleri vardı. Bu doğrudur. Bütün bölge onların yetkisi altındadır. Bilmemesi imkânsız. Öğrenmemesi imkânsız. Öğrenince bir yaptırım yapmaması, o zaman kasıtlı olarak, olayın sorumlularını araştırmıyorsa, olayın faillerini meydana çıkarmıyorsa, o zaman suç ortaklığı var demektir. Yani o da işin içindedir... Ünal Erkan döneminde itirafçılardan mesela Alaattin Kanat... Başka da yani... Cezaevinde olması gereken, fakat zaman zaman dışarı çıkarılan operasyonlara götürülen veya Yeşil'le birlikte bazı olaylar yapması için Yeşil'in emrine verilen itirafçılar, sık sık bölge valiliğine girip çıkıyorlardı. Ve Alaattin Kanat'ın bayağı forsu vardı. Ünal Erkan döneminde Alaattin Kanat öteki itirafçılara bir liderlik pozisyonuna girmişti. Hatta Şırnak baskınında beraber gittiler onlar. Alaattin Kanat'ı ve başka itirafçıları götürdüler. Olay olduktan sonra evine döndü. Evi lojmandaydı. Bizim komşumuzdu. Savaş ganimeti gibi sanki, eşyalar getirmişti beraberinde. Elektronik eşya, teyp gibi şeyler.

-Şırnak baskınında ele geçen ganimetler mi bunlar?

Tabii tabii. Şırnak uydurma bir senaryoydu. Bir senaryo yapılar taradılar Şırnak'ı. Yoksa ne bir PKK baskını vardı ne de bir şey. Alaattin artık bilmiyorum nereden toplamıştı, dükkanlardan mı... Savaş ganimeti gibi, elektronik eşya toplamıştı. Ondan sonra bu korucu başları. Mesela Babatlar, Kamil Atağ gibi, Tahir Adıyaman gibi... Bunlar bölge valililiğine rahatlıkla girip çıkıyor ve her türlü işlerini görüyorlardı.

-Bu saydığım insanlar arasında, Şırnak bölgesinde sence en güçlü olanı kim?

Hazım Babat'tır. Hatta onun bir akrabası vardı, Abdurahman Babat'tı galiba, kaçakçılıktan mı ne yakalanma durumu olmuştu. Geldiği zaman özel araçlarıyla, korumalarıyla gelirdi. Hatta Hilal Belediye Başkanı vardı, onu ve onunla beraber olan altı kişiyi öldürmüşlerdi ve arabasıyla beraber yakmışlardı. Tahir Adıyaman daha çok JİTEM üzerinden iş yapıyordu. Şırnak'ta da Tatarlar. Süleyman ve Beşir Tatar... Bunların JİTEM grup komutanlarıyla ilişkileri vardır. Yine Midyat'tan Ramazan Çetin, Remo...

-Musa Anter'in öldürülmesi Türkiye'de büyük bir yankı yarattı. Olaydan sonra kendi aranızda bir durum değerlendirilmesi yaptınız mı? Kutlu Savaş raporuna yazdı. Musa Anter'i öldürenler sonradan pişman oldular diye... Çünkü Anter işin filozofisiyle ilgiliymiş, Kutlu Savaş böyle yazdı raporuna.

Anlıyorum ne demek istediğinizi... Şimdi o gece olayda bizzat tetiği çeken ve diğer yönüyle yer alanlar var. İki itirafçı, üç sivil memur, iki tanesi de resmiyette olmayan itirafçı. Diğer taraftan Yeşil. Yani işte konumu belli. Cem Ersever var, sonra JİTEM grup komutanı var...

-Cem Ersever Ankara'dan mı geldi?

Tabii. Yanında da Nevval (veya Neval) Boz'la birlikte geldi. Daha sonra öldürülen bayan... Mustafa Deniz de onun memu-

ruydu zaten, o da beraber geldi. Mustafa Deniz Diyarbakır'da Yeşil'le beraber kaldı. 'Cem Ersever, yanına Nevval (veya Neval)'i aldı' dedi. 'Ben Adıyaman taraflarına gideceğim, Nemrut'a gideceğim... Bir yeni dinleme cihazı getirmişti' dedi. 'Gidip onu deneyeceğim. PKK'lı grup var mı o bölgede ona bakacağım' dedi. Bunlar benim kanaatimce şöyle planlamışlar bu işi. Şimdi anlıyorum ki, işi resmi olarak Cem Ersever yaptırıyor, OHAL valisinin haberi var. Cem Ersever Gruplar Komutanı, Gruplar Komutanı nereye bağlı? Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Komutanlığı'na bağlı... Diyarbakır JİTEM grup komutanı Batman'da veya izinde... Yerine TİM komutanı vekalet ediyor. Yani esas görevli olmayan biri kalıyor yerine. Yani öyle yapılıyor ki, yarın bu olayda bir terslik olursa, işin içinden sıyrılıyorlar ve devleti de korumaya alıyorlar. Kim ortada kalacak? Hamit, Hogır, Aygan kalacak... Mustafa Deniz kalacak, Yeşil kalacak. Yeşil zaten ortada kalıyor... Yakalanacak olursa bu beş kişi yakalanacak. Bunlar PKK'lıdır, eski PKK'lıdır, işi bunlar yapmış denecek... Yoksa işi bal gibi biliyorlar. Yeşil'deki Land-Rover'i MİT bölge valiliğine hibe etmişti. Bölge valililiği de JİTEM ve asayiş komutanlığı vasıtasıyla Yeşil'in altına vermişti. Yeşil'de bölgede cirit atıyordu.

-Cinayetten sonra bir değerlendirme yaptınız mı diye sormuştum?

Yok. Olaydan sonra zaten onlar gittiler. Bizler memuruz zaten, evlerimize gittik. Ama kendi aralarında, yüksek makamlarda bir değerlendirme mutlaka yapmışlardır yani. Yeşil ve Cem Ersever'in aslında biz aralarının bozuk olduğunu biliyoruz. Buna rağmen ortak eyleme geliyorlar. Bak şimdi!

-Bir başka güç mü var?

Onları mecburen bir araya getiren başka bir güç var. Bir başka irade var, makam var, bunları zorlayan, bir araya gelmeye zor-

layan bir başka güç var yani. Yoksa Yeşil Ersever'i, Cem Ersever de Yeşil'i sevmezdi.

-Ama ikisi de bu suikastta bir araya geldi. Bu sözünü ettiğin gücün hatırına?

Güç şöyle. Cem Ersever'in gelip Adıyaman taraflarına gitmesi de gösteriyor ki, sanki zoraki Yeşil'le beraber git, memurunu ver yanına denmiş oluyor. Çünkü adam JİTEM gruplar komutanıdır. O emredince Diyarbakır grup komutanı emrini yerine getirmek zorundadır. Veya onun istediği yere gitmek zorunda, istediği kişiyle beraber hareket etmek zorunda. Bu yüzden Cem Ersever'i oraya sokuşturmuşlar yani, bu yüzden onu Diyarbakır'a göndertiyorlar. Ve iş, artık Yeşil'in bağlı olduğu grup artık hangisiyse, Veli Küçük müdür, o güç bu işi yaptırıyor...

-Ali Ozansoy ne oldu?

Ali Ozansoy askeri memurluktan istifa etti. Askeriyedeki sivil memurluktan. Zaten görünürde ve resmiyette kimse JİTEM şeyi değil yani, JİTEM diye bir kurum yok yani. Kağıt üzerinde işe giriş anlaşılmamız var mesela. Jandarma Genel Komutanlığı merkez. Ama Diyarbakır'daki İl Jandarma birliğinde diyelim Asayiş Komutanlığı bünyesindeki bir birlikte mi görev yapıyorsun, Jandarma Asayiş Komutanlığı diye geçer... Jandarma Alay Komutanlığı veya Bölge Komutanlığı. Onun için Ali Ozansoy da bizim gibi, Jandarma Asayiş Komutanlığı emrinde sivil memur.

-Ozansoy niçin istifa etti?

Hanefi Avcı'yla olan bir hemşehrilik meselesi var... Maraşlıdır... Maraş ve Antep arasında bir yer olan Karabıyık diye bir yer. Hanefi Avcı'yla yakınlıkları var yani. Hanefi Avcı işinin bilincinde olan bir istihbaratçı. Bu yasadışı şeylere karşıydı. Yargısız infazlara karşı olan birisiydi. JİTEM'in yaptığı şeylere karşı olan birisiydi. Tanıdığı itirafçıları uyarıyordu, çocuklar bu işlere

şey olmayın, bakın başınız belaya girer diyordu. Hanefi Avcı Ali Ozansoy'u Emniyet Müdürlüğü bünyesine aldı ve Ankara'da çalışıyor. Onun kardeşi Hüseyin Tilki vardı.

-Soyadları neden farklı?

Hüseyin, Ali'nin kardeşidir. Soyadını değiştirmişti. Tilki yapmıştı.

-O dönemde mi?

Evet, o dönemde soyadını değiştirmişti. 1990'da Hüseyin asker olarak JİTEM'in bünyesindeydi. Bilmiyorum belki bilinçli yaptı, Cem Ersever'i kızdıracak şeyler yapıyor. Cem Ersever onu Mersin birimine gönderdi. Ailesi de oradaydı. Daha sonra mafyaya karıştı. Sedat Peker'in mafyasına girdiğini duydum. Benim ulaştığım kanaat bu iş OHAL valiliğinde planlanmış, tabii OHAL valiliğinde planlansa bile sonuçta Ankara'nın onayı gerekiyor.

-Bunu ilk defa söylüyorsun.

Cem Ersever'in Diyarbakır'a gönderilmesi. Bu gösteriyor ki, JİTEM'in personelini olayın işine sokmak için. JİTEM resmiyetle yok. Yani bir terslik olursa JİTEM'in üstüne kalacak. JİTEM'de kim görünüyor bu olayda? Beş tane eski PKK'lı. Türkiye savcısının İsveç'e gönderdiği iddianame de bunu gösteriyor. Diyor ki bunlar beş kişi PKK'lı toplanmışlar ve karar almışlar."

LACİVERT OPERASYONU

Yeşil'in iki oğlu vardı, küçük olanın adı Nevzat büyük oğlununki ise Murat'tı. Yeşil'in ortadan kaybolmasının üzerinden yıllar geçiyor, orada burada şurada görüldüğü iddia edilse de izine rastlanmıyordu. Polis belirlenen adresleri basıyor, Yeşil'in bulunması muhtemel hanelere düzenlenen operasyonlardan eli boş

dönüyordu. Yeşil de diğer derin isimler gibi her zaman baskından 5 dakika önce adresini terk ediyordu!

Yeşil'in büyük oğlu Murat Yıldırım, 2006 yılına gelindiğinde Ankara'dan ayrılıp İstanbul'a yerleşiyordu.

Beşiktaş-Dikilitaş-Yeni Gelin Sokak Gül Apartmanı, No:15/10'daki dairede kalmaya başlıyordu. İstanbul'a gelmesinin üzerinden 2 ay gibi kısa bir süre geçiyor ve kaldığı adrese Özel Harekât polislerinin de katıldığı bir operasyon düzenleniyordu. Polis, Yeşil'in oğlu Murat Yıldırım'ı gözaltına almak amacıyla babası Mahmut Yıldırım'ın kod adı olan Yeşil'e nispet yaparcasına "Lacivert" adını veriyordu.

Hiçbir yorum yapmadan 15 Şubat 2006 tarihli gazetelerde yayınlanan ilk haberi okuyalım.

"İstanbul Beşiktaş'ta yapılan 'Lacivert' isimli operasyonda 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın oğlu Murat Yıldırım ve 15 kişi gözaltına alındı. Çetenin haraç, çek-senet ve cinayet olaylarına karıştığı, Mahmut Yıldırım'ın ise operasyondan 15 dakika önce evden ayrıldığı öne sürüldü."

SUSURLUK Skandalı'nın en önemli aktörlerinden 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın oğlu Murat Yıldırım, Özel Hareket Timleri'nin de katıldığı ve 'Lacivert' ismi verilen bir operasyonla dün sabaha karşı Beşiktaş'taki evinde gözaltına alındı. Apartman sakinleri, polise verdikleri ifade, Mahmut Yıldırım'a benzettikleri bir kişinin oğlu Murat Yıldırım ile kaldığı evden operasyondan 15 dakika önce ayrıldığını söylediler. Murat Yıldırım'ın, telefon konuşmalarında babasına ait lakapları sık sık kullandığı da polis tarafından belirtildi. Murat Yıldırım ile birlikte aynı evde 6 kişi yakalandı. Operasyonda, adam kaçıрма,

haraç ve silahlı yaralama olaylarına karıştığı öne sürülen 15 kişi gözaltına alındı.

TEHDİT ETMİŞLER

Delta Sigorta Şirketi'nin ortaklarından **Habib Durmuş**, Mayıs ayında kimliği belirsiz üç kişi tarafından Selamiçeşme'deki işyerinde silahlı saldırıya uğradı.

Bacaklarından yaralanan **Durmuş**, ifadesinde, '**Kefil olduğum 1 milyon 500 bin YTL'den dolayı bir süredir tehdit ediliyordum. Beni 'Yeşil'in oğlu Murat Yıldırım vurdurdu'** dedi. Bunun ardından soruşturmayı Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü ekipleri yürütmeye başladı. Savcılık izniyle 8 ay boyunca telefon trafiği izlenen **Murat Yıldırım** ve çetesine yönelik operasyon dün sabaha karşı başlatıldı. Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü ile aralarında Özel Hareket Timleri'nin de bulunduğu yaklaşık 100 polis, 7 noktaya operasyon düzenledi. Dün sabah 05.30'da Beşiktaş Dikilitaş'taki bir apartman dairesine düzenlenen baskında, **Murat Yıldırım** ile 6 adamı gözaltına alındı, bir Kalaşnikof, iki tabanca ele geçirildi.

BABASININ LAKABINI KULLANIYOR

Baskının yapıldığı apartmanın sakinleri polise, 'Yeşil' kod adlı **Mahmut Yıldırım**'ın gazetelerde çıkan fotoğraflarına çok benzeyen bir kişinin de bu evde yaşadığını, ancak operasyondan 15 dakika önce evden ayrıldığını söylediler. Polis yetkilileri, telefon izlemeleri sırasında **Murat Yıldırım**'ın, babası **Mahmut Yıldırım**'ın geçmişte kullandığı, '**Ağa**' ve '**Hacı**' lakabını telefonda sık sık telaffuz ettiğini kaydetti.

Murat Yıldırım ve çetesinin tehdit, çek senet tahsilatı, haraç, ihaleye fesat karıştırmak, adam yaralama, cinayet ve adam kal-

dırma gibi olaylara karıştığı öne sürüldü. Çetenin, İstanbul dışında da eylemleri olduğu kaydedildi. Olayla ilgili soruşturma sürdürülüyor.

İLK GÖZALTI 1998'DEYDİ

20 Ekim 1998'de Ankara'da genel arama yapan polis ekipleri, bir arabada silah ele geçirdi. Arabada bulunan 18 yaşındaki **Murat Yıldırım** ve **Adem Özbay** gözaltına alındı. **Murat Yıldırım**'ın, Yeşil kod adlı **Mahmut Yıldırım**'ın oğlu olduğu belirlendi. **Yıldırım**, sorgusunda babası ile iki yıldır görüşmediğini öne sürmüştü. Daha sonra 3 kez gözaltına alındığı kaydedilen **Murat Yıldırım**'ın ismi en son **Habib Durmuş**'un Kadıköy'deki işyerine düzenlediği silahlı saldırı olayı nedeniyle gündeme gelmişti.”

TAHLİYE EDİLDİ

Murat Yıldırım, tutuklu yargılandığı dava yüzünden yaklaşık 2 yıl cezaevinde kalıyordu.

28 Kasım 2008'de ise Murat Yıldırım delil yetersizliğinden tahliye ediliyordu. Gazeteler yine Murat Yıldırım ile ilgili haberlere yer veriyorlardı:

“Çıkar amaçlı suç örgütü kurarak yönettiği iddia edilen, kamuoyunda ‘Yeşil’ olarak tanınan Mahmut Yıldırım’ın oğlu Murat Yıldırım’ın da aralarında bulunduğu 23 kişinin yargılandığı davada mahkeme, Murat Yıldırım ile birlikte 3 kişinin tahliyesine karar verdi.”

İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmaya, tutuklu sanıklar Murat Yıldırım, Ekrem Er ve Resul Kaya ile tutuksuz sanıklardan Şemsettin Parılday katıldı.

Duruşmada söz alan Murat Yıldırım, 16 sayfalık yazılı dilekçe sunarak, 'Suçsuz ve mağdurum. Tahliyemi talep ediyorum' dedi.

Yıldırım'ın avukatı Uğur Kızılca, eski savunmalarını tekrar ettiklerini belirterek, 'Dava dosyasında deliller toplanmıştır. Müvekkilimin 34 ay süren tutukluluk süresi, kaçma şüphesinin ortadan kalkmasının ve tahliye olduktan sonra askere gidecek olmasının göz önüne alınarak tahliye edilmesini talep ediyorum' diye konuştu.

Duruşmada söz alan diğer tutuklu sanıklar Ekrem Er ve Resul Kaya ise suçsuz olduklarını ve daha fazla mağdur edilmemeleri için tahliyelerini talep ettiler.

Sanıkların tutukluluk durumları hakkında görüşü sorulan Cumhuriyet Savcısı, sanıkların atılı suçların niteliği, kaçma şüphesinin yoğunluğu ve tutuklu kaldıkları sürenin göz önüne alınarak tutukluluk hallerinin devamına karar verilmesini talep etti.

Duruşmaya verilen aranın ardından Mahkeme heyeti, tutuklu sanıklar Murat Yıldırım, Ekrem Er ve Resul Kaya'nın tutuklu kaldığı süre ve delillerin toplanmış olmasını göz önüne alarak tahliyelerine karar verdi.

Heyet, dava dosyasını savcının esas hakkındaki görüşünü hazırlaması için Cumhuriyet Savcılığı'na gönderdi.

İddianameden...

Davanın iddianamesinde, Murat Yıldırım'ın, 'haksız ekonomik çıkar sağlamak amacıyla silahlı suç örgütü kurup yönetmek', 'Habip Durmuş'u öldürmeye teşebbüse azmettirmek', 'Azmi Yılmaz'a yönelik yağma ve yağmaya teşebbüs etmek', 'İsmet Eroğlu'na yönelik yağma', 'silah ticareti' ve 'sahte nüfus cüzdanı ile pasaport kullanmak' suçlarından 45 ile 75 yıl arasında hapis cezasına çarptırılması isteniyor.

İddianamede, davanın diğer 22 sanığının da 1,5 ile 44,5 yıl arasında değişen hapis cezalarına çarptırılmaları öngörülüyor”

ÇIKAR ÇIKMAZ KİTAP YAZDI

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ile ilgili çok sayıda kitap kaleme alındı, makale yazıldı, devletin gizli raporlarında adına yer verildi.

Oğlu Murat Yıldırım da kitap yazarlar kervanına katılıyor, cezaevinden tahliye olur olmaz TİMAŞ yayınları ile görüşüyor ve 2009 yılının Mayıs ayında “Yeşil- Oğlu Murat Yıldırım’ın Kaleminden” adıyla kitap piyasaya sürülüyordu.

İnce yüz hatlarıyla, sakalıyla tanınan Yeşil’in bazı fotoğrafları da ilk kez gün yüzüne çıktı. Tek fotoğrafı ile bilinen bazı faili meçhul cinayetlerin tetikçisi, muamma adam Yeşil’in fiziksel görünümü ile ilgili spekülasyonlar da yalanlanıyordu. Örneğin Yeşil kod adını gözlerinin renginden aldığı iddiası artık çürüyordu. Çünkü Mahmut Yıldırım’ın gözleri yeşil değil kahverengiydi.

Oğlu Murat Yıldırım, Yeşil kod adını nereden aldığı tartışmalarına yeni bir tez ile katılıyor, babasının operasyonlarda PKK’lılar gibi giyindiği için güvenlik güçleri tarafından tanınması amacıyla Yeşil renkli fular taktığı tezini ileri sürüyor ve kod adını da buradan aldığını açıklıyordu!

Cezaevinden çıktıktan sonra Murat Yıldırım, ailesinin Ankara Etlik Esertepe Mahallesi Yellice Sokak'taki Evyap Sitesi'nin en üst katındaki 41 numaralı dairede 'Yeşil'in eşi Esmâ Yıldırım ile küçük oğlu Nevzat ve büyük oğlu Murat Yıldırım yaşamaya başlıyordu.

34 yaşındaki Murat Yıldırım, tahliye olduktan 4 ay sonra kitap yazıyordu. Kitabında her evlat gibi babasını kahraman olarak anlatıyor, devletine bağlı bir savaşçı portresi çiziyordu.

Malum medya Murat Yıldırım'ın kitabına ilgi gösteriyor, o günlerde sık sık kendisi ile yapılan söyleşilere yer veriyordu. Yeni Şafak gazetesinin 12/5/2009 tarihli nüshasında yayınlanan bir haberde Murat Yıldırım soruları yanıtlıyordu:

“BABAMIN ÖLDÜĞÜNÜ GÖRMEDİM”

Ben babamın öldüğünü görmedim. Birileri gelip yaşadığına veya öldüğüne dair bir bilgi veredi. ‘Yeşil’ yaşıyorsa ve gelmemesi gerekiyorsa onu 10 yıl bir odaya koyun, 10 yıl o odadan çıkmadan hayatını devam ettirir.

DEVŞİRİLDİ

Murat Yıldırım babasının 1974 yılında Kıbrıs Barış Harekâtı’na katıldığı dönemde ‘devlet için çalış’ teklifi aldığını belirterek, askerlikten sonra MİT’te göreve başladığını anlatıyor: ‘O yıllarda sol örgütler ve Akıncılar diye tanımlanan gruplar içerisinde istihbari faaliyetler yaptığı biliniyor.’

Cem Ersever’le de MİT’te istihbarat elemanı olarak görev yaptığı dönemde tanışmışlar. Ona göre, itirafçılar Alaattin Kanat, Hogir kod isimli Cemil Işık ve Mesut Mehmetoğlu, Yeşil tarafından ikna edilerek dağdan indirildi. Sonrasına ilişkin tespiti ise şöyle: ‘Devlet için çalışacak duruma getirir ve birçok faydalı çalışmayı organize ederdi.’

JİTEM tetikçisi ‘Yeşil’ kod adlı Mahmut Yıldırım 1998’deki Susurluk kazasının ardından sırra kıdem bastı. Kimi onun için ‘öldü’ dedi. Kimi ise ‘Yakalanmamak için estetik ameliyatı oldu, yaşıyor’ iddiasını ortaya attı. Yıllarca adı korku ve gizemle anılan tek bir fotoğraf karesiyle tanınan Yeşil’in hikâyesini oğlu Murat Yıldırım yazdı. Timaş Yayınları’ndan yakında piyasaya çıkacak olan kitapta, Yıldırım, babasının MİT eski Kontrterör Başkanı

Mehmet Eymür'le ilişkisine de yer verdi. Yıldırım, 'Yeşil'in Eymür'e büyük saygı duyduğunu belirterek 'Onun yaptığı işlerin içinde olmaktan çok memnundu. Ona 'baba' diye hitap ediyordu. Eymür de babama çok güveniyordu' dedi.

MİT'TEN 89'DA KOPTU, JANDARMA ALDI

Murat Yıldırım, MİT'in, 'Yeşil'in teşkilatta görev aldığını kamuoyuyla paylaştığını hatırlatıyor. Babasının 1973 yılından itibaren teşkilat içerisinde olduğunu bizzat kendisine söylediğini anlatan Yıldırım, 'Yeşil'in MİT ile ilişkisi 1989 Mayıs'ında koptu. Kontrolü güç bir eleman olması, kendi başına hareket etmesi ve talimatlara uymaması, güvenlik güçleri arasında sürtüşmelere neden oluyordu. MİT'in ilişkisini kesmesi üzerine Jandarma onu sahiplendi' diyor.

EYMÜR ONA ÇOK GÜVENİYORDU

Murat Yıldırım'ın kitabında yer verdiği Yeşil-Eymür ilişkisi de oldukça çarpıcı. Babasının, Mehmet Eymür'e çok büyük saygısı olduğunu vurgulayan Yıldırım şöyle diyor: 'Zaten Eymür'e 'baba' diye hitap ediyordu. Ortada manevi bir bağ vardı, biz öyle hissediyorduk. Eymür'ü çok seviyordu, onunla çalışmaktan, onun yaptığı işlerin içinde olmaktan çok memnundu. Mehmet Eymür de babama çok güveniyordu. Güvenmese zaten öyle operasyonları babamın eline teslim etmezdi.'

TARIK ÜMİT'İ SUSURLUK İNFAZ ETTİ

Yıldırım babası tarafından öldürüldüğü ileri sürülen MİT'çi Tarık Ümit'in Susurluk ekibi tarafından ortadan kaldırıldığını ileri sürüyor. Ümit'in MİT adına Susurluk ekibini takip ettiğini

anlatan Murat Yıldırım, 'Tarık Ümit, Susurlukçularla beraber olsaydı bugün hayatta olur muydu? Bu soruların cevapları belli. Tarık Ümit'i Susurluk ekibi ortadan kaldırdı' diyor. Yıldırım, MİT'e çalıştıklarını savunduğu İranlı Asker Smitko ile Lazım Esmaeli'nin de aynı ekip tarafından Tarık Ümit gibi ortadan kaldırıldığını ileri sürüyor.

YAŞASA BİLE ORTAYA ÇIKMAZ

Murat Yıldırım, 'Yeşil'e ait olduğu ileri sürülen İzmir Öde-miş'te bulunan cesetten alınan DNA'nın babasınıninkiyle uyuşmadığını söylüyor. Babasının ölüp ölmediği hakkında bilgisi olmadığını anlatan Yıldırım 'Yeşil, yaşıyorsa ve gelmemesi gerekiyorsa, O'nu on yıl bir odaya koyun, on yıl o odadan çıkmadan orada hayatını devam ettirir' diyor.

TÜRKEŞ'İ 'YEŞİL' KORUDU

'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın büyük oğlu Murat Yıldırım, kitabında ülkücü hareketin lideri Alparslan Türkeş'le ilgili de çarpıcı bir bilgi veriyor: **'Başbuğ, ne zaman bölgeye gelse önceden babama haber ederdi. Başbuğ'un bölgedeki güvenliğini bizzat babam ve ekibi üstlenirdi. O bölgede gezerken, babamlar mutlaka Başbuğ'un etrafında oluyor, kenetleniyorlardı.'**

Terörist başı Abdullah Öcalan'ı Suriye'de öldürmek için yapılan başarısız operasyon da kitapta yer alıyor. Yeşil'in oğlu, 'Türkiye Cumhuriyeti'nin yurt dışında yaptığı, en büyük operasyonu Mercedes Operasyonu'nu devlet babama teslim etmiş' diyor.

CEM ERSEVER AŞIK OLUNCA ÖCALAN OPERASYONU YATTI

Yeşil'e göre 80 milyon dolarlık operasyonun başarısız olması-
na Cem Ersever'in bir kadına aşık olması neden oluyor. Oğlu
Yıldırım olayı şöyle anlatıyor: 'Babam Nevval Boz'u Cem Erse-
ver'in isteği üzerine onun ekibine vermiş. Daha sonra Ersever,
Boz'a gönlünü kaptırıyor. Gün geçtikçe Ersever'in PKK ile mü-
cadelede görüşlerinde değişmeler yaşanıyor. Babam, 'Ersever
gönlünü bu kadına kaptırmasaydı, Öcalan'ın işi o zaman kesin
bitecekti' derdi.'

REHİN Mİ ALINDI?

Murat Yıldırım'ın tutuklanması başka olasılıkları gündeme
getiriyor, özellikle de 2008'de başlayan Ergenekon davası ile ara-
sında bağ kuruluyordu. Babası Mahmut Yıldırım'ın ortaya çık-
ması için oğlunun rehin alındığı iddia ediliyor, iktidarın Kürt
açılımının önemli bir ayağını da faili meçhul cinayetlerin aktörü
Yeşil'in yakalanması olduğu kulislere konuşuluyordu.

İktidar Yeşil'in peşinde olsa da oğlu Murat Yıldırım tahliye
olduktan sonra başka ilişkilere giriyor, belki de yeniden cezaevi-
ne dönmek için saf değiştiriyordu.

Ancak Murat Yıldırım'ın kitap yazması, iktidarın politikala-
rına uygun konuşması, hatta desteklemesi cezaevine yeniden ko-
nulmasına engel olmuyordu.

28 YIL HAPİS CEZASI

27 Haziran 2010 tarihinde Murat Yıldırım, tutuksuz yargı-
landığı davada hüküm giyiyor ve yeniden cezaevine konuluyor-
du. Anadolu Ajansı'nın abonelerine geçtiği haber şöyle:

Faili meçhul cinayetin tetikçisi olduğu ortaya atılan 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın oğlu Murat Yıldırım, çete suçundan 28 yıl 9 ay hapse mahkûm oldu. Daha önce tahliye edilen Yıldırım için yakalama kararı çıkarıldı.

Susurluk kazasından sonra adı sık sık gündeme gelen ve birçok faili meçhul cinayetin tetikçisi olduğu ortaya atılan 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın oğlu Murat Yıldırım, çete suçundan 28 yıl 9 ay hapse mahkûm oldu. İstanbul 11'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 23 sanıklı davanın dünkü karar duruşmasında, öldürüldüğü ya da bazı yerlerde görüldüğü yönünde çıkan çeşitli haberlere karşın akıbeti hala net olmayan Yeşil'in oğlu Murat Yıldırım'a, 'Suç işlemek amacıyla suç örgütü kurmak ve yönetmek'ten 5 yıl, sahte pasaport ve nüfus cüzdanı kullanmaktan 2 yıl 6 ay, işadımı Habib Durmuş'u yaralamaya azmettirmekten 6 yıl 3 ay, Azmi Yılmaz'ın parasını gasp etmekten 10 yıl, gaspa eksik teşebbüsten 5 yıl' olmak üzere toplam 28 yıl 9 ay hapis cezası verildi. 3 yıl tutuklu yargılandıktan sonra tahliye edilen ve duruşmaya gelmeyen Murat Yıldırım hakkında yakalama kararı da çıkarıldı. Mahkeme kararı Yargıtay'da onanırsa Murat Yıldırım'n İnfaz Yasası gereğince 18 yıl hapis yatması gerekiyor

DiĞER SANIKLAR

Aynı davada diğer sanıklar Resul Kaya, Serdar Kılıç, Ekrem Er, Kerem Amal, Bahattin Tanrıyatapan hakkında ise 'Ruhsatsız silah bulundurmak', 'Adam yaralama' ve 'Gasp' suçlarından 3 yıl ile 25 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Ekrem Er, Resul Kaya ve Kerem Amal hakkında da yakalama kararı çıkarıldı.

Haklarında 'çete üyesi olmak' suçundan dava açılan Hasan Şentekin, Maşuk Özger, Yusuf Amal, Şerif Yavuz Akın, İhsan Turgut, Ertuğrul Serin, Tunay Arslan, Fatih Yıldırım, Mahmut

Yarar Töredi, Kemalettin Demirci, Sedat Boduroğlu, Necmetin Fıçı ve Erdal Mutlu ise beraat etti. Erdal Mutlu hakkında sahte muhabir kartı kullanmak suçundan ise 2 yıl 1 ay hapis cezası verildi. Sanıklardan Selahattin Özhan yakalanamadığı için dosyası ayrıldı. Yine sanıklar arasında bulunan ve 24 Aralık 2007'de ölen Mustafa Saruhan hakkındaki kamu davası ise düştü.”

ÇATLI SENİ ÖLDÜRECEK

Söz konusu Yeşil ve ilişkileri olduğunda yeraltının tanınmış yüzleri birer birer ortaya çıkıyordu. Kocaeli Çetesi olarak ünlenen davanın sanığı Mehmet Hadi Özcan'ın da Yeşil'e ve derin ilişkilere ait anlatacakları vardı. Susurluk Kazası'nın deşifre ettiği ilişkiler ve Abdullah Çatlı ile ortaklığı olan Hadi Özcan, yaşamını Yeşil'e borçlu olduğunu söylüyordu.

Taraf gazetesine 3 Kasım 2010'da konuşan Hadi Özcan, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'la olan geçmişte yaşanan diyalogu şöyle anlatıyordu:

“Eski ülkücülerden, o dönemde MİT'e çalıştığını bildiğim Sami adında arkadaş beni aradı ve Ankara'da buluşmamız gerektiğini söyledi. Ankara'da buluştuk Sami'yle. Bir arabaya bindik. Önde iki kişi oturuyordu. Şoförün Duran Fırat olduğunu, yanındakinin ise Yeşil olduğunu söyledi. Bir restorana girdik. Yeşil'in ismini bir kitapta okumuştum. Yeşil'i çok tehlikeli, sadist, askerin adamı, Kürt düşmanı olarak tanıtıyordu. Yeşil, Çatlı ve Bucak'la yaptığım görüşmeyi baştan sona anlattı, bir iki yerde Duran Fırat tamamladı boşlukları. Yeşil, 'İyi delikanlısın, seni uzun zamandır biliyoruz, ölmeni istemiyoruz, yoksa aklına bir şey gelmesin, seni kazanmak gibi bir şeye ihtiyacımız yok'... 'Pekala, öldürecek olan Çatlı mı?' dedim. 'Evet' dediler ve petrole konmak için bu kararın alındığını söylediler.”

PEKER'İN İTİRAFI

Yeraltı dünyasının popüler ismi Sedat Peker'in de Yeşil'e ilişkin bildikleri ve yaşadıkları vardı. Âlemde racon kesenlerin de her zaman bir üstü oluyordu. Birileri çelişkilerden faydalıyor, vurup vurulmaya, ölüp öldürmeye zemin hazırlıyordu.

Ergenekon davası ile birlikte bazı derin sırlar ortaya saçılıyor, Sedat Peker de teknik takip denilen telefon dinlemelerden payına düşeni alıyordu. Ergenekon iddianamesinin 442'nci klasöründe kayda geçenlere göre; Sedat Peker ile Yeşil bir dönem hasım oluyorlardı.

Sedat Peker, telesekretere kendi adıyla Yeşil'in 'ailesi ve şahsına yönelik ağır hakaret ve tehdit içeren' bir mesaj bırakıyordu.

Sedat Peker, Yeşil ile arasının bir dönem açık olduğunu, anlatıyor arabulucu olarak da yine yeraltı dünyasının ünlülerinden Kürşat Yılmaz'ın devreye girdiğini anlatıyordu.

“KÜFRETMEDİM”

Aksiyon dergisinin 30/03/2002 tarihli sayısında da Sedat Peker, Yeşil ile hasım olmaları konusunda şu bilgileri veriyordu:

“Birebir ne telefonla ne yüz yüze görüşmem oldu. Görüşsem söylerim. Yeşil denen insanla şu an düşman değilim. Ama çok eskiden aramızda sorun vardı. Gıyaben tanıştık. Bir aracı vasıtasıyla. Onun söyledikleriyle benim söylediklerimi karşılaştırdık. Böylece aramızdaki sorunu hallettik. Ben sözde kendisi ve ailesi hakkında küfretmişim. ‘Küfretmek tarzım değildir. İnsanlarla düşman olup savaşmayı severim ama asla ailelerine dil uzatmam. Bu şerefsizlik olur’ dedim. Kendisi de benim hakkımda söylediği ileri sürülen şeyleri söylemediğini söyledi. Sonra baktık ki bir oyun oynanıyor. Karşılıklı cepheleşip bizi birbirimize kırdırmak istemişler. Eğer onun suçu varsa, devlet onunla muhatap

olsun. Benim bir suçum varsa benimle. Devletin içinde yetkili gibi görünüp de aslında yetkili olmayan insanlar var. Bunlar bir kişiyi vurduralım, ortalığı karıştıralım diyor. Demokrasilerde böyle şeyler olmaz.”

“PEKER GÖZDEN ÇIKARILDI”

Murat Yıldırım, Sedat Peker husumeti ile ilgili şu bilgileri veriyordu:

“Sedat Peker diyor ki; 'Yeşil beni öldürecek. Allah'tan başka kimseden korkmam' filan demiş. Babama dediler ki, 'Sedat Peker ile bir sorunun var mı?' Babamın söylediği şeydi: 'Bu çocuğu destekleyip bu hale getirdiler, şimdi başlarına bela oldu. Gözden çıkartmışlar. Beni musallat edip vurdurtmak istiyorlar.' Babamın Sedat Peker'le işi olmaz. Çakışacakları bir nokta da yok. Sedat Peker'i babamın aleyhinde donatan kim? Daha önce, Yeşil'in Korkut Eken'e bir suikast planı olup olmadığının cevabını verdim. Bu sorunun cevabı da Eken'le ilgili. Korkut Eken, Yeşil'le baş edemeyeceğini anlayınca bazı kişileri onun üzerine göndermeye çalışıyor. Sedat Peker, Sami Hoştan gibi isimler, Eken'in bu planı sebebiyle Yeşil'e saldırıyor.”

SAVAŞÇI MI TETİKÇİ Mİ?

Murat Yıldırım'ın babası Yeşil'i “Savaşçı” olarak anlatmasına Van'dan itiraz geliyordu. Van Tur'un sahibi Yüksekvali işadamı Senar Keremoğlu, Yeşil'in gazabına uğradığını öne sürdüğü babası Kadir Keremoğlu'nun dirisini değil ama gömüldüğü yeri bulmak istiyordu.

Kadir Keremoğlu'nun ortadan kaybolma öyküsü 10 Temmuz 1994 yılında kendini Ahmet Demir olarak tanıtan bir kişiden oğul Senar Keremoğlu'na gelen bir tehdit telefonu ile başlıyordu.

Arayan kişi Senar Keremoğlu'ndan "can bedeli" olarak 100 bin mark haraç istiyordu.

Ardından devreye Yeşil giriyor ve istenen haracı vermemesi halinde akıbetinin Behçet Cantürk ve Savaş Buldan gibi olacağını söylüyordu.

Senar Keremoğlu, **9 Ağustos 1994** haraç isteme olayını bir dilekçe ile Bakırkőy Cumhuriyet Savcılığı'na bildiriyordu. İstanbul Emniyet Mődőrlőęő, yanına bir polis memuru katıp haraç isteyenlerle buluşmaya gönderiyor buluşma yerini basan polis, haraç almaya gelen "General Zinnar" kod adlı PKK itirafçısı Alaattin Kanat ve Ahmet Cem Ersever'in bir kitabında "kontrgerilla şefi" olduğunu iddia ettiği Mehmet Yazıcıoğulları'nı kısıkıvrak yakalıyordu. İkili tutuklanıp cezaevine gönderiliyor Kanat, 4 yıl 2 ay hapis cezasına arpıtırılıyordu.

4 Eylül 1994

Senar Keremoğlu, hapiste olması gereken Alaattin Kanat'ı, sahibi olduğu benzinliğin yakınında bir otomobilde otururken görüyor, Ankara'da oturan Lokman etin adlı Diyarbakırlı bir işadamından, ailesinden birilerine zarar gelebileceği konusunda uyarı alıyordu.

Gerisini Aktüel dergisinden izleyelim:

"Kısa bir araştırmadan sonra Kanat'ın tehlikeli biri olduğunu öğrenen Keremoğlu, Van'ı terk edip, ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşir. O arada 'Keremoğlu' olan soyadını da 'Er' olarak değiştirir.

Senar Er'in eşi ve çocuklarıyla birlikte yerleştiği İstanbul Koz-yatağı'ndaki dairesinin kapısı, eli telsizli 6-7 kişi tarafından zorlanır. elik kapıyı aamayan meçhul kişiler, Er'in çağırdığı polislerin geldiğini fark edip, üzerinde 'polis' yazısı olan bir minibőle uzaklaşır.

Senar Er'in sahibi olduğu Van Tur'a ait iki otobüs, Tatvan yakınlarında PKK militanları tarafından silahla taranır, sonra da yakılır.

15 Nisan 1995

Senar Er'in babası Kadir Keremoğlu, JİTEM'de görevli oldukları iddia edilen PKK itirafçıları Şehmuz D. ve Lokman tarafından işyerinin önünden station tipi Renault marka siyah bir otomobile bindirilerek kaçırılır.

Görgü tanıklarından babasının Şehmuz D. tarafından kaçırıldığını öğrenen Senar Er, Van Cumhuriyet Savcılığı'na başvurur. Gözaltına alınan Şehmuz D. 'Alakam yok' deyince serbest bırakılır. Şehmuz D. bu olaydan birkaç gün sonra yapılan resmi törende bir panzerin içinde görülür.

22 Nisan 1995

Lokman Çetin, Senar Er'i Ankara Atakule'nin karşısındaki yazıhanesinde kendilerini 'özel harpçi' diye tanıtan Nafiz Karacan ve Murat Akdemir'le görüştürür. 'Yeşil' adına Er'le fidye pazarlığı yapan Karacan, Kadir Keremoğlu'nun canına karşılık 750 bin mark ister ve yedi gün süre tanır. Er, Yeşil'in asıl adının Mahmut Yıldırım olduğunu ve Bingöl Solhan nüfusuna kayıtlı olduğunu ilk kez bu görüşmede öğrenir.

24 Nisan 1995

Hakkari Milletvekili Mustafa Zeydan aracılığıyla dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'a ulaşan Senar Er, babasının fidyecilerin elinden kurtarılmasını ister. Ağar, Kadir Keremoğlu'nu kurtarması için Özel Harekât Daire Başkanvekili İbrahim Şahin'i görevlendirir ve kendisine saat başı bilgi verilmesini ister.

25 Nisan 1995

Şahin, Er'in arkadaşı Nizamettin Kutlu'nun üzerine dinleme cihazı yerleştirir ve onları fidyecilerle görüşmeye gönderir. Çetin'in yazıhanesinde buluşan taraflar, süre pazarlığı yapar. Konuşmalar kaydedilir. Karacan ve Akdemir yazıhaneden ayrılırken polis tarafından görüntülenir.

26 Nisan 1995

Bir hafta sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne giden Senar Er'e 'Şimdi onları almayacağız. Takip ediyoruz' denir. Merdivenlerden inerken cep telefonu çalar. Arayan kişi Senar Er'in 'Ahmet Demir' olarak bildiği ve sesini telefonda tanıdığı Yeşil'dir: 'Bir kez daha şansını denedin mi?' diye sorar. Ardından 'Denedin ve kaybettin. Artık babanı ölmüş bil' der. Er'i bu tarihten sonra bir daha arayan olmaz.

Fidyecilerden uzun süre haber alamayan Senar Er, tam ümidi kestiği bir sırada Ankara aktarmalı İstanbul-Van uçağında Nafiz Karacan, Murat Akdemir, Lokman Çetin ve kardeşi Esat Çetin'e rastlar. Ekip, Çetin'e İran'dan canlı hayvan almaya gitmektedir. Bakanlar Kurulu kararıyla İran'dan canlı hayvan ithali yasaktır, ancak Karacan'ın askeri-şahsiyetlerle iyi ilişkileri sayesinde 35 milyar liralık alım yapılır. Er, Karacan ve arkadaşlarını göl kenarında yemeğe alır, babası için bir umut olup olmadığını sorar. Karacan, hâlâ yapılabilecek şeyler olduğunu söyler ve Er'den kendisine Baretta marka bir tabanca alıp göndermesini ister. Senar Er, Karacan ve yanındakilere, ellerinde rehin olduğunu düşündüğü babasına iyi bakmaları için 80 milyon lira ve 11 bin dolar ödeme yapar. Karacan, Ankara'ya dönünce 200 milyar lira talep eder. Senar Er, istenen parayı 80 ve 120 milyar liralık iki parti halinde Karacan'ın hesabına yollar. Karacan, telefonla arayıp parayı aldığını söyler ve teşekkür eder. Fidyeciler bu olaydan sonra Er'le irtibatı keser.

Yeşil adına Senar Er'le fidye pazarlığı yapan iki kişiden biri olan Murat Akdemir, girdiği bunalım sonucu Ankara Gaziosmanpaşa semtindeki bir yazıhanede tabancayla intihar eder. Senar Er, daha önce Van'da görev yapan Kayseri Jandarma İstihbarat Grup Komutanı Yarbay Nevres Özatlı'ya başvurur ve babasının kurtarılması konusunda yardım talep eder. Özatlı, araştırma yapmak üzere Van'a üç kişi göndereceğini söyler. Masrafları için para gerekmektedir. Er, Özatlı'nın verdiği hesap numarasına kendi isteği üzerine 'Yılmaz Sevimli' adıyla 100 milyon lira gönderir, ancak herhangi bir sonuç alamaz.

13 Ocak 1997

Lokman Çetin, kendisine iftira atmakla suçladığı Senar Er'i vuracağını söyler. Yarbay Özatlı ise, ortak dostlarla 'Ne lüzum vardı basına konuşmaya. Parasını isteseydi gönderirdim' diye sistemde bulunur. Er, çağrıldığı TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na gidip ifade verir. Senar Er, kendisiyle fidye pazarlığı yapan Nafiz Karacan'ın resmini ele geçirir.”

“YEŞİL BABAMI ENSESİNDEN VURDU”

12 yıl sonra Aktüel, Senar Er ile aynı konuda bir söyleşi yapıyordu. Senar Er, babasının Yeşil tarafından bazı tanıkların gözleri önünde ensesinden tek kurşunla vurulduğunu anlatıyordu.

“- Babanızın kaçırılmasında rol almış bazı isimleri neden hâlâ saklıyorsunuz?”

Zayıf da olsa babamı gömdükleri yeri göstermeleri ihtimali var. Onları küstürüp bu ihtimali ortadan kaldırmak istemiyorum.

- Babanızın gömülü olduğu yeri bulmak neden bu kadar önemli?

Çok önemli. En azından nerede olduğunu bileceğiz. Mezarını ziyaret edip ruhuna fatiha okuyacağız.

Yeşil, babamı Şehmuz'un evinde ensesine tek kurşun sıkarak öldürdü. Şehmuz'un eşi ve annesi de cinayete tanıklık etti.

- Murat Yıldırım'ın anlatımıyla Cemalettin Emeç tarafından kaleme alınan 'Savaşçı Yeşil' adlı kitapta, babanızın kaçırılması olayına da yer verilmiş. Orada 'Yeşil'in Kürt işadamı Senar Er'in babasının kaçırılmasıyla bir ilgisi yoktu' deniyor.

Yeşil, benden istediği fidyeyi alamayınca, üstelik onları polise şikâyet ettiğimi öğrenince babamı Şehmuz D.'nin Van'ın Haçok mahallesindeki evinde ensesine tek kurşun sıkarak öldürdü. Suç aleti beyaz renkli bir tabancaydı. Şehmuz'un imam nikâhlı ikinci eşi ve annesi de cinayete tanıklık etti.

- Bunu nasıl öğrendiniz?

Birkaç yıl önce İstanbul Kapalıçarşı'da tefecilik yapan Siirtli Behçet E. beni aradı, 'Babanı kaçıran Şehmuz'u tanıyorum, hemşerimdir. Sizi görüştürebilirim' dedi. Anlaştık, bizi buluşturdu. Şehmuz, babamı gömdükleri yeri göstermenin karşılığında benden 300 milyar lira para istedi. 130 milyon lira nakit para ve biri 25 bin euroluk, diğeri 82 milyar liralık iki senet verdim. Ayrıca biri İstanbul Bahçelievler'de, diğeri Ankara Dikmen'de dubleks iki dairemi yediemin olarak Behçet E.'ye ipotek ettirdim. Şehmuz mezarı gösterince verdiğim parayı 300 milyara tamamlayıp senetlerimi ve dairelerimi geri alacaktım.

- Şehmuz babanızın gömülü olduğu yeri gösterdi mi?

Henüz göstermedi. Bundan önceki muhtarlık seçiminde rakip tarafla kavgalık olduk. Dört yıl firar yaşadım. Sonra barıştık,

beraat ettim. Firarda olduğum sırada Behçet E. dairelerimi kendi adına geçirmiş. İstanbul'dakinde kardeşim oturuyordu. Behçet E. tahliye davası açmış. Hâkime kardeşim için 'Evimde kira ödemededen oturuyor' demiş. Aradım, sitem ettim. 'Ben yapmadım, avukatım benden habersiz dava açmış' dedi.

- Babanızı Yeşil'in öldürdüğünü Şehmuz D. mi söyledi?

İmam nikâhlı ikinci hanımı anlattı. Van'ın Haçok mahallesinde avlu içinde bir evleri vardı. Yeşil, babamı avluda yere çöktürüp ensesine ateş etmiş. Şehmuz'un hanımı 'Cinayet gözlerimizin önünde işlendi' dedi. Annesi 'Neden yaşlı adamı Yeşil'e teslim ettin' diye Şehmuz'a kızmış.

Cinayetin ayrıntılarını Şehmuz'un imam nikâhlı ikinci hanımı anlattı. Sesini kaydettim. Vicdan azabı çektiğini, geceleri rüyasına girdiğini söyledi.

- Neden anlattığını da söyledi mi?

Vicdanını rahatlatmak için. Kadına bir miktar para vermişler. Ayrıca gördüklerini anlatmaması için uyarmışlar. Vicdan azabı çekince dayanamamış. İşyerime geldi ve cinayetin ayrıntılarını anlattı. 'Cinayeti gördükten sonra 15 gün yemek yiyemedim. Baban geceleri rüyalarım giriyordu' dedi. Sesini kaydettim. Olan biteni anlattıktan sonra çok rahatladığını söyledi.

- Babanızı nasıl kaçırdıklarını öğrenebildiniz mi?

Kaçırma işini çok önceden planlamışlar. Şehmuz D. babamla yakınlaşmak için bizim pasajdan dükkân kiralamış. Dükkânı kullanmadığı halde üç ay kira ödemiş. Babamın güvenini kazandıktan sonra birlikte 'camiye' diye çıkıyorlar. Yolda Renault marka station tipi siyah bir otomobil duruyor. Otomobilde Şehmuz'un kendisi gibi JİTEM'de görevli olan itirafçı arkadaşı Lokman varmış. Şehmuz ile Lokman, Haçok mahallesinde karşılıklı evlerde oturuyorlardı. Babamı otomobile bindirip Şeh-

muz'un evine götürüyorlar. O sırada Yeşil, Van Askerlik Şubesi yakınlarındaki bir lojmanda bekliyormuş. İtirafçılar babamın kimliğini götürüp Yeşil'e veriyorlar. Yeşil, onlara teşekkür ediyor.

- Babanızı fide almak için kaçırıyorlar, ama alamadan öldürüyorlar. Nedenini öğrenebildiniz mi?

Yeşil, Mehmet Ağar'a başvurduğumu, Ağar'ın onları yakalaması için İbrahim Şahin'i görevlendirdiğini öğrenmiş. Emniyet Müdürlüğü'nün merdivenlerindeyken aradı, 'Şansını denedin ve kaybettin. Babanı ölmüş bil' dedi. Benimle başedemeyince ihtiyar babamı öldürdü. Hatta babam öldürüleceğini anlayınca 'Neden?' diye sormuş. Yeşil ona 'Senin oğlun rahat durmadı. Hem fide vermedi, hem de polise gitti' demiş.

- Yeşil, Mehmet Ağar'a gittiğini nasıl öğrenmiş olabilir?

Günahı boynuna, ama bütün bu gelişmelerden sonra şimdi İbrahim Şahin'den öğrenmiş olabileceğinden kuşkulaniyorum.

- Cesetten nasıl kurtulmuşlar?

Haçok mahallesinin bitiminde boş bir arazi var. Oradan ötede ev yok. O boş arazide bir dere var. Derenin kenarında bir yere gömmüşler. Hatta Şehmuz'un hanımı 'Ceketi dışarıda kalmıştı. Sonradan üstünü örttüler' dedi. Çukur kazmada kullandıkları kürekleri de Lokman'ın annesi ile iki gelini alıp ekmek tandırında yakmış.

- Şehmuz D.'nin hanımına nasıl ulaştınız?

Ben ulaşmadım. Kendisi geldi. Vicdanını rahatlatmak istemiş. Bu olaydan bir süre sonra memleketi Siirt'e yerleşmiş. Kendisiyle Siirt'te de görüştük.

Kardeşlerim, babamı kaçıran Şehmuz'u bulup sıkıştırmışlar. Görüşmemiz esnasında 'Biraz daha üstüme gelinseydi dayanamayıp her şeyi açıklayacaktım' dedi.

- Şehmuz D.'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?

Ergenekon soruşturması başlamadan evvel Van'daydı. Babamı kaçırdıktan sonra kardeşlerim bir yerde onu yakalayıp sıkıştırmışlar. Görüşmemiz esnasında bir ara 'Biraz daha üzerime gelinseydi, dayanamayıp her şeyi açıklayacaktım' dedi. Ergenekon soruşturması başlamadan önce Van'daydı. Son olarak Diyarbakır'da bir kampta kaldığını duydum.

- Alaattin Kanat'la Mehmet Yazıcıoğulları'nı yakalatınca bir tehdit aldınız mı?

Alaattin Kanat'ı araştırdım. Herkes ağızbirliği etmişçesine 'çok tehlikeli' deyince beladan uzak durmak için ailemi alıp İstanbul'a yerleştim. Kozyatağı'nda site içindeki bir dairede otuyordum. Gece yarısı saat 00:30 gibi dairemin çelik kapısının zorlandığını fark ettim. Dürbünden baktığımda silahlı, telsizli 6-7 kişinin içeri girmeye çalıştığını gördüm. Pencereden dışarıya gözü attım. Sitenin kapısında üzerinde 'polis' yazan bir minibüs bekliyordu. 155 Polis İmdat'ı aradım, adresime ekip yollayıp yollamadıklarını sordum. Yollamamışlar. Kapıda silahlı kişiler olduğunu söyledim. Ekip yolladılar. Kapıdakiler bunu fark edip uzaklaştılar. Çelik kapı açılrsa belki de katliam yapacaklardı. İçerde çoluk-çocuk sekiz kişiydik çünkü.

- Babanızı kaçıran itiraşçı Şehmuz'la görüşmüşsünüz. Babanızı öldürdüğünü öne sürdüğünüz Yeşil'le ve sizden fidye isteyen Alaattin Kanat'la da karışlaştınız mı?

Alaattin Kanat yakalandıktan sonra tutuklanıp cezaevine gönderildi ve yargılandığı mahkeme tarafından 4 yıl 2 ay hapis cezasına çarptırıldı. Fakat yakalanalı daha bir ay bile olmamıştı ki, onu Van'daki benzinliğimizin arkasında bir otomobilin içinde otururken gördüm. Hemen ardından Diyarbakırlı işadama

Lokman Çetin aradı ve 'Dikkatli ol, ailenden birilerine zarar verebilirler' dedi.

- *Kimse zarar gördü mü?*

Babamın kurtarılması için oraya buraya başvuruyordum. Bir gün Ankara'dan adının açıklanmasını istemediğim (adı bizde saklı) bir arkadaşım aradı. Babamın akıbetini öğrenmek üzere Yeşil'le görüştürmeyi teklif etti. Atladım, Ankara'ya gittim. Kimliğimi ele verecek herhangi bir davranışta bulunmamam konusunda uyardıktan sonra beni Yeşil'le bir araya getirdi. Yukarı Ayrancı semtindeki bir restoranda kalıyordu. Büyük bir bahçenin içindeki restoranın adı Bey Konağı'ydı ve Yeşil'in Elazığ'dan arkadaşı Ahmet Özkan ile ortakları tarafından işletiliyordu. Restoranın içinden merdivenle yukarı çıktık. Sekiz kişilik bir masanın sığabileceği küçük bir odada karşıladı bizi. Özel görüşmelerini orada yapıyormuş. Odadan restoranın içi görülüyor, ama restorandakiler bizi göremiyordu.

- *Arkadaşınız sizi Yeşil'e kim diye tanıttı?*

'Bir arkadaşım' dedi. Yeşil bizi çift telsizle karşıladı, yemeğe almak istedi. Arkadaşım o camiada sayılan biriydi. 'Telsizler ortadan kalkmadan oturmam' dedi. Telsizler kapatıldı, bir kasaya kaldırıldı, ondan sonra sofraya oturduk. Ben yemek yemedim, sadece çay içtim. Yanımda emekli polis memuru yakınım Nizamettin Kutlu ile işadamı arkadaşım A.Ö. vardı. Yeşil'in adamları da sürekli odaya girip çıkıyorlar, durmadan kulaklarına bir şeyler fısıldıyorlardı. Arkadaşım kim olduklarını sordu. Yeşil bazılarının astsubay olduğunu söyledi.

Arkadaşım beni Ankara'da Yeşil'le buluşturdu. Babam için 'O meselenin üzerinde durma, iş işten geçmiş' dedi. O anda babamı kaybettiğimi anladım.

- *Sofrada neler konuştunuz?*

Sohbetin ilerleyen bir saatinde arkadaşım babamı neden kacırdıklarını sordu. Yeşil beni ve babamı kast ederek ‘Bunlar yanlış insanlar, PKK’ya yardım ediyorlar’ dedi. Arkadaşım ‘Bildiğim kadarıyla bunlar PKK yanlısı değil. Öyle bile olsa bırak cezalarını devlet versin, sen ne karışıyorsun?’ dedi. Bu sözler üzerine Yeşil gerildi, ‘Bu meselenin üzerinde durma, iş işten geçmiş. Hem öldürüyorum, hem operasyon parası alıyorum. Vurulmasını istediğin biri varsa adını, adresini ver, senin için temizleyeyim’ dedi. Aile dostumuz Nizamettin, babamın akıbeti ile ilgili birkaç şey sordu. Yeşil, ‘Kendi arkadaşını keriz sanan, aslında kendisi kerizdir’ dedi ve parmağıyla beni işaret ederek ‘Belki de bu onun oğludur’ dedi. O anda babamı kaybettiğimi anladım. Yeşil’in yanından ayrılıp dışarı çıktığımızda beni Yeşil’le buluşturan arkadaşım bana ‘Başın sağolsun’ dedi. Daha sonra arkadaşımı arayıp ‘Sen benim öldürdüğüm adamın oğlunu yanıma getirdin’ demiş. Karşılıklı küfürleşmişler, araları bozulmuş.”

ERSEVER’İ YEŞİL Mİ ÖLDÜRDÜ?

Hazır söz Cem Ersever-Yeşil ilişkisine gelmişken, Hanefi Avcı’nın kaleme aldığı *Haliç’te Yaşayan Simonlar! Dün Devlet Bugün Cemaat* isimli kitabında yazdıklarına da göz atmakta fayda var.

Hanefi Avcı, bu kitabı yazdıktan sonra tam anlamıyla Orhan Pamuk’un kaleme aldığı “Yeni Hayat” adlı romanında kullandığı “Bir kitap okudum hayatım değişti” sözünü doğrulayan bir yaşama sivrulüyordu.

Kitabı kısa sürede baskı üstüne baskı yapıyor, Avcı ciddi para kazanıyordu. Ancak para ve ün ona mutluluk getirmiyordu. Yasadışı Devrimci Karargâh Örgütü ile bağlantılı olduğu gerekçeyle o da Silivri Cezaevi’ni boyluyordu.

Dün bürolarından çıkmadığı malum medya, birden tersine dönüyor aleyhinde çarşaf çarşaf haberler yayınlanıyordu. Yazılmadık, ne yasak aşkı kalıyordu, ne Ergenekon bağlantısı ne de faili meçhul cinayetlerle ilişkisi.

Hanefi Avcı, 4 Kasım 1993'te öldürülen JİTEM kurucularından Ahmet Cem Ersever ile ilgili bildiklerini kitabında şöyle anlatıyordu:

“CEM GÖZÜ KARA BİRİYDİ”

1984 yılının son günlerinde bir grup arkadaşımla tayinim Diyarbakır'a çıktı. Siirt İl Jandarma Alay Komutanlığı bölgesinde çalışan Cem yüzbaşı (Ersever) tüm bölgeyi dolaşan, olup biten her şeyi kontrol eden gözü kara biriydi. Kabına sığmayan sürekli koşturan biriydi. JİTEM'in kurulmasıyla birlikte Cem'in ve bazı subayların kurucular arasında olduklarını duydum...

'HER YOL MUBAH' DERDİ

Bir müddet sonra Cem, JİTEM Grup Komutanı olarak atandı ve bir yıla yakın burada görev yaptı. Bir gün bana illegal örgüt mensuplarının bazılarını gizli yakaladıklarını, sorguladıklarını söyleyerek, onlardan aldığı silah ve malzemeleri gösterdi. Sorgulanan bu insanların akıbetlerinin ne olduğu konusuna açıklık getirilemiyordu, fakat dolaylı olarak sonucunun ne olduğu tahmin edilebiliyordu. Cem, PKK ile mücadele etmek için kanun dışı her türlü yöntemin kullanılması gerektiğini, normal yol ve yöntemlerle bu işin başarılamayacağını ima etmeye, anlatmaya çalışıyordu... Ben anlattığı yöntemlerin doğru yollar olmadığını söyledim.

BURAMA KADAR BATTIM

‘Burada suçlu kim? PKK’ya ekmek veren, onlara yardım eden köylü mü, yoksa burada rüşvet mekanizmasını çalıştırmak suretiyle yanlış uygulamalar yaparak toprak ağalarına ya da nüfuzlu insanlara karşı köylüleri yalnız bırakıp PKK’nın kucağına atanlar mı?’ diye sordum. Cem, ‘Evet sen haklısın’ dedi. Ama sonra elini boynuna götürerek, ‘Ben burama kadar bu işe battım, bana anlatma. Bu işte var mısın, yok musun?’ dedi. Bir süre sonra HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın evinden polis görünümündeki kişiler tarafından Emniyet’e götürüleceği söylenerek kaçırılmıştı. O zamanlar Cem’in yanındaki bazı kişilere uyan bir eşkâl tarif ediliyordu. Soruşturmanın başına o tarihte Emniyet Müdür Yardımcısı olan Hüseyin Kocadağ verilmişti.

CEM TEHDİT EDİYORDU

Vedat Aydın, kısa bir süre sonra Diyarbakır’dan 70-80 km. uzaklıkta kalaşnikofla öldürülmüş olarak bulundu... Asayiş Kolordu Kurmay Başkanı ile görüşmek için yanına gittiğimde Cem binbaşı oradaydı ve Kurmay Başkanı ile konuşuyorlardı. Cem, ‘Darda kalırsam ben de Güneydoğu’da Asayiş Kolordu Komutanı bölgesinde şu, şu, şu olaylar oldu, bu olaylardan şu, şu kişilerin bilgisi vardı derim’ diyerek dolaylı yollu karşısındakini tehdit ediyordu... Göründüğü kadarıyla Cem binbaşı son dönemde kendi üstleriyle veya kendi teşkilatıyla çatışma içindeydi.

KOMUTANLAR RAHATSIZDI

Jandarma yetkilileri, Cem’in Aydınlık gazetesinden Soner Yalçın’a Güneydoğu’daki infaz olayları ve başka kanunsuz işler dahil olmak üzere birçok gizli bilgileri vermesinden dolayı son derece rahatsızdı. Cem daha çok kuzeyde 8. Kolordu bölgesin-

deki Bingöl ve Tunceli bölgesinde Yeşil'in karıştığı olayları anlatıyordu. Fakat sıra Diyarbakır bölgesine gelirse diğer jandarma komutanlarının isimlerini de verebileceği korkusu vardı. Bu yüzden Cem'i ortadan kaldırmayı düşünüyorlardı.

CİNAYET PLANLARI

Daha sonra öğrendiğimiz kadarıyla Cem'i öldürmek için aslında daha önce de epey plan yapılmış... İşte tam JİTEM'de Cem'i ortadan kaldırmanın yolları aranırken, Mustafa Deniz gelip Cem'e ait malzemelerin Kemal Sadık Uzuner'de olduğunu söyleyince, planlarını uygulayabilecekleri bir fırsat yakaladıklarını düşünüyorlar. JİTEM yöneticileri hemen Ali Balkan Metel'le görüşüyorlar, onun vasıtasıyla Kemal Sadık Uzuner'e ulaşıyorlar. Uzuner onlara Cem'in ne zaman geleceği hakkında bilgi veriyor... Kemal'in evine pusu kuruyorlar. Cem gelince hemen yakalıyorlar.

ŞİMDİ İNKÂR EDERLER

Ankara Emniyeti Cem'in kaybolmasıyla ilgili olarak Kemal'i Emniyete çağırdığında olay ortaya çıkacağı için hemen Emniyete bizim elemanımızdır dokunmayın diye baskı yapıyorlar... O zaman polis Kemal'in evine baskın yapmış olsa Cem kesinlikle kurtarılabilirdi, ama maalesef yapılmadı... Bugün bu olay yeniden konuşulsa adı geçen insanların hiçbiri şahitlik yapmaz. O tarihte JİTEM'i ve Yeşil'i bilen Emniyet görevlileri, Genel Komutanlığı'na gittiklerinde Yeşil ile karşılaşıyorlar. Yeşil elindeki Smith Wesson marka tabancayı göstererek, 'Bununla ateş ettim, gerekirse size de ateş ederim' diyecek kadar rahatlıkla cinayeti kabul ediyordu. Bu olay bana o tarihte buna şahit olanlar tarafından anlatılmıştı. Ama bugün sorsanız hepsi gördüklerini kesinlikle inkâr edeceklerdir.

CESEDİ 11 GÜN SONRA BULUNDU

‘Efsane Binbaşı’ olarak ün yapan ve JİTEM’in kurucusu olarak anılan Jandarma Binbaşı Cem Ersever, 80’lerin sonu ve 90’ların başında Güneydoğu’da PKK ile ilgili tüm istihbari çalışmaları yönetmişti. Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis’in kuşkulu bir uçak kazasında ölümünden bir ay kadar sonra, binbaşı rütbesindeyken, 17 Mart 1993’de 30 arkadaşı ile birlikte görevinden istifa etmiş, kendisine bir şey olursa Hanefi Avcı’ya haber vermesini istemişti. Ersever, Aydınlık gazetesine anlattıklarıyla ilgili olarak mahkemeye ifade vermek için 24 Ekim 1993’te Ankara’ya gitti ve bir daha kendisinden haber alınamadı. 1 Kasım’da Ankara Çamlıdere’de sevgilisi Neval Boz’un, 2 Kasım’da Ankara Polatlı’da itirafçı Murat Demir’in ve 4 Kasım 1993’de Ankara Elmadağ’da Ahmet Cem Ersever’in cesetleri jandarma tarafından bulundu. Birbirlerini tanıyan bu üç kişiyi kimlerin öldürdüğü bir sır olarak kaldı.”

HANEFİ AVCI TELEFONLARA ÇIKMADI

Dönemin Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş’ın hazırladığı ünlü rapora geçmeden önce Cem Ersever’in Ankara’ya doğru yola çıkmadan önce İstanbul’daki yaşamına dair bilinmeyenleri işadama Cemal Alpaslan Ertuğ iyi biliyordu. Çünkü Neval Boz ile birlikte kaldıkları evi tutan oydu.

Tutkun Akbaş’ın “Cem Ersever’in Son 90 Günü ve Kayıp Kitabı Şam’daki Kemancı” adlı kitabında Ertuğ’un Cem Ersever ile tanışmasını ve Ankara’da Gümrük Müdürü Ali Balkan Metel’in şoförü Kemal Uzuner’in evinden kayboluşuna ilişkin ayrıntılı bilgiler veriyordu:

“Cem Ersever, bir süre sonra çevresine Ankara’dan ayrılıp İzmir’e yerleşeceğini söylemeye başladı. Birden ortadan kaybol-

du. Tüm çevresiyle ilişkilerini kesti. İstanbul'a taşındı. Ersever'in son 90 gününde en önemli isim işadamı Cemal Alparslan Ertuğ. 1993'te kurulan TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu, JİTEM'in kurucularından emekli Binbaşı Cem Ersever'in de dinlenilmesine karar vermişti. Cemal Alparslan Ertuğ, komisyon üyelerinden biri olan eski Turizm Bakanı Bahattin Yücel'in de eski bir arkadaşıydı. Ertuğ da Ersever'le ilk kez bu sayede tanıştı. Tanışıklığının üzerinden üç ay geçmişti ki Ersever öldürüldü. Ertuğ'un, Ersever'le yakın ilişki kurmasında asıl etkili olan kişi, özel güvenlik işi ile uğraşan eski bir askerdir. (Adının açıklanmasını istemiyor.) Ersever, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda uzun süre görev yapmış eski asker sayesinde İstanbul'da kendine yeni dostlar edinmişti. Emekliliğinden sonra girdiği ekonomik darboğazda, Ersever'in imdadına Cemal Alparslan Ertuğ yetişmişti. Ertuğ, Ersever'e, 'Sana bir güvenlik şirketi kurulum' önerisinde bulunmuştu.

Türkiye, Cemal Alparslan Ertuğ adına Eskişehir eski Emniyet Müdürü olan Hanefi Avcı'dan aşına. TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na verdiği ifadede Avcı, Ersever'in öldürülmeden önce gittiği Ankara'ya Ertuğ'un sağladığı bir minibüs ve şoförle gittiğini söylemiş, Ersever'den haber alınamadığı dönemde kendisini Ertuğ'un aradığından söz etmişti.

Cemal Alparslan Ertuğ, öncelikle Ersever'e İstanbul'da yaşayacağı güvenli bir ev bulunmasını sağlamış. Sevgilisi Neval Boz ile birlikte Harbiye'de, Çayır Sokağı 63 numaradaki Çayır Apartmanı'nın teras katında bir ev kiralamış. Vatikan İstanbul Konsoloslugu'nun hemen arkasındaki sokakta yer alan evde Neval Boz dışında bir kadın daha yaşıyor. Boz'un Suriye'den arkadaşı olan üniversite öğrencisi kadın da vardı.

Ersever sevgilisi Neval Boz'u arkadaşlarının arasına da pek sokmuyor. Zaten evli olan Ersever, gözlerden ırak Harbiye'de yepyeni çevresiyle yeni bir hayata adım atmaya çalışıyor.

Ertuğ, Ersever'e 'Sana özel güvenlik şirketi kuralım' teklifi üzerine bu alana yoğunlaşıyor. Bir de Avrasya adında think-tank gibi çalışacak bir organizasyon gerçekleştiriyor. İlk faaliyeti de 29 Ekim 1993 günü bir 'Cumhuriyet Yemeği' düzenlemek oluyor. Avrasya adında bastırdığı kartlarla Ertuğ ile birlikte dostlarının Cumhuriyet Bayramı'nı kutlayan tebrik gönderiyorlar. Ancak kendisi 26 Ekim 1993 tarihinde kaybolduğunda dostları ondan haber beklerken, onsuz İTÜ Maçka Tesislerinde o yemeği düzenliyorlar.

SUIKAST DÜZENLEYECEKTİ

Ersever'in İstanbul günlerinde dostlarıyla paylaştığı bilgiler, son 90 gününün en önemli detayları. Bunlardan dikkat çeken Ersever'in bir suikastı nasıl atlattığına dair. Ankara'dayken İzmir'e yerleşeceği haberini yayıp sonra da izini kaybettiren Ersever'e Dev-Sol tarafından bir suikast planlanıyor. Bu bilgiyi Ersever emniyetteki dostlarından öğreniyor. Yine Ersever, dostlarıyla Öcalan'a yönelik bir operasyon planını anlatıyor. O plan Cumhurbaşkanı Özal tarafından kabul edilmiyor. Harbiye'de Neval Boz ile yaşadığı evi herkesten gizleyen Ersever'in son 90 gününden önemli bir detay şu: Neval Boz belki de öldürülmeyecekti. İşadamı Ertuğ'un kendisine iki koruma sağlayıp sıkı sıkı uyarmasına rağmen, Ersever'in kaybolduğunda korumaları 'Markete gidiyorum' diyerek atlatıp Ankara'ya gitmesi önemli bir detay olarak dikkat çekiyor.

Ersever, bu dönemde özellikle son kitabı 'Şam'daki Kemanacı'ya yoğunlaşıyor. İstanbul günlerinde bir yandan özel güvenlik işi, bir yanda Avrasya isimli organizasyonu ve de son kitabıyla uğraşıyor. Ersever'in son 90 gününde en önemli detaylardan biri de Ersever'in 26 Ekim 1993 tarihinde kaybolduğu tarihten itiba-

ren cesedinin bulunduğu 4 Kasım'a kadar geçen kritik saatlerde yaşananlar ve sonrası.

Bunlardan en dikkat çekici olanı Ersever cinayetini soruşturan Albay Ahmet Turan Yılmaz'ın başına gelenler. Ahmet Turan Yılmaz'ın iki kez suikast tehlikesi atlattığı ve halen psikolojik tedavi görüyor.

Önemli bir ayrıntı daha. Hanefi Avcı'nın da gündeme getirdiği gibi cinayetin kilit ismi Kemal Sadık Uzuner'le ilgili bilgiler...

Uzuner'in akıbetinin ne olduğu bilgisi de önemli bir ayrıntı olarak duruyor. Ersever cinayeti çözülemediği gibi, Uzuner de 16 yıldır kayıp”

“ARŞİVİ BENDE DEĞİL”

İşadamı Cemal Alparslan Ertuğ da Ersever'in kaybolmasının ardından yaptığı girişimleri ve başvurduğu isimleri açıklıyordu. “Cem Ersever ile ortak bir arkadaşım vasıtası ile tanıştım. Bir minibüs ve şoförümle birlikte dava için Ankara'ya gittiler.

Şoför onu akşam saatlerinde Kemal Uzuner adlı birinin evine bırakmış. Birgün sonra buluşmaya gelmeyince telaşlandık. Cem Ersever bana 'Bir sıkıntı olursa Hanefi Avcı'ya git' demişti. Avcı, o dönem İstanbul'da görevliydi.

Cem'in kayıp olduğunu söyleyerek son gittiği adresi Avcı'ya verdim. Avcı, Ankara Emniyetinden Abdurrahman Toygar'ı aradı, durumu anlattı. Ses çıkmayınca bu kez Toygar'ı ben aradım. Telefonuma çıkan bir polis Toygar'ın yıllık izne ayrıldığını söyledi. Ben de tekrar Hanefi Avcı'yı aradım, kendisine bu kez ulaşamadım. En sonunda bir polis memuru Hanefi Avcı'nın da yıllık izne çıktığını söyledi.

Zaten birkaç gün sonra da Cem Ersever'in cesedi bulundu. Hanefi Avcı işin üzerine gitseydi Cem Ersever şimdi yaşıyor olurdu."

Alparslan Ertuğ, Cem Ersever'in arşivinin kendisinde olduğu iddialarını ise reddetti:

"Ben Ersever'in arşivini hiç görmedim. Bende sadece son yazdığı kitap vardı. Kitabın içeriği ise PKK'ya katılmış bir gencin günlüğünden oluşuyordu. Bu kitabı o dönem soruşturmayı yürütenlere teslim ettim.

Bence asıl ilginç olan nokta Ersever cinayetine karıştığı yolunda güçlü şüpheler bulunan 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ın MİT'in Kont-terör biriminde nasıl istihdam edildiği.

Yaptıkları görevleri gereği Cem Ersever cinayeti hakkında bilgi sahibi olması gerekenler Hanefi Avcı ve Mehmet Eymür'dür. Ben bir işadamıyım, bu konuda ismim anıldığı için yurtdışındaki işlerim bozuldu, etrafımdaki arkadaşlarım benden uzaklaştı."

DERİN "KÖY"

Elazığ, cenkleri ile de cellatları ile de nam salan kadim kentlerden sadece birisi. Elazığ'ın namı Mahmut Yıldırım'ınki yanında dünkü çocuk kalıyordu. Yeşil'in namı katlandıkça Elazığ kirleniyordu. Elazığ'da sadece Mahmut Yıldırım'ın namı yürümedi. Çayhanelerdeki sabah sohbetlerinde rivayetler sadece Mahmut Yıldırım üzerine kurgulanmadı. En az Yeşil kadar ünlü biri daha Elazığ'ın kaldırımalarında nam aradı, namını yaydı.

O kişi de Dev-Sol DHKP-C kurucusu Dursun Karataş'tı. Mahmut Yıldırım ne kadar ülkücüyse Dursun Karataş da o kadar solcuydu! Ve en az Mahmut Yıldırım kadar da ünlüydü. 53 yıllık yaşam öyküsünde Nihat Erim, Gün Sazak ve Özdemir Sabancı suikastlarının ayrı bir yeri var. Yeşil ne kadar derin devletten yana tetik düşürdüyse ve faili meçhullerle anıldıysa Dursun

Karataş da en az onun kadar netameli ve faili belli suikastlarla anılıyordu.

“Dayı” kod adlı Karataş, düzenlenen gece yarısı operasyonlarında polisin elinden son anda kurtulmasıyla ünlendi.

Dev-Yol'un İstanbul kanadında görev yapıyordu. İstanbul üniversitesi Orman Fakültesi'nde okuyordu. Karataş, bir süre sonra okulu terk etti. İstanbul'daki Dev-Yol'lu yıllarında Paşa Güven ve Hüseyin Solgun'la birlikte olan Karataş, 1978'de Dev-Yol'u pasiflikle suçlayarak Dev-Sol'u kurdu. Karataş'ın 37 kişinin ölüm emrini verdiği ancak hiçbir zaman tetik çekmediği öne sürülüyor. 12 Eylül sonrasında sahte kimlikle bir reklam ajansında çalışırken yakalanan Karataş, Dev-Sol ana davasının bir numaralı sanığı olarak yargılandı.

12 Eylül döneminde Karataş'ın söylediği "Dev-Sol, devlete karşı başlattığı savaşı kaybetmiştir." sözü kayıtlara geçti.

Metris Cezaevi'nden 29 tutuklu ve hükümlünün firar etmesi üzerine, Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi. 29 Ekim 1989'da örgütün önde gelen isimlerinden Bedri Yağan'la Bayrampaşa Cezaevi'nden firar etti. Kısa süre Türkiye'de saklanan Karataş, gizlice Almanya'ya gitti. 12 Eylül 1994'te Fransa'da yakalanarak cezaevine konan Karataş, 4 ay sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Ve ardından da ortadan kayboldu.

Dursun Karataş, Yeşil'in aksine muhacir değildi. 1953'te Elazığ'ın Cevizdere Köyü'nde dünyaya geldi. Her yoksulun yolu gibi Karataş ailesinin de bir sonraki durağı Elazığ'a 3 kilometre mesafedeki Yığılma Köyü oldu. Bu köy daha sonra Elazığ ile birleşerek Aksaray Mahallesi adını aldı. Mahmut Yıldırım da aynı yıllarda Aksaray Mahallesi'nde ikamet ediyordu. 1953 doğumlular, aynı çamurlu sokaklarda çelik çomak oynadı, aynı arsalarda top koşturdu.

Kader birini sağa, diğerini sola savurdu. Mahmut Yıldırım, kaldırımların sağından, Dursun Karataş ise solundan yürümeyi

tercih etti. Ancak, varılacak menzili işaret eden levhalar ayrı kaldırımlarda da olsa aynı adresi gösteriyordu.

YEŞİL, KAYIPLARA KARIŞTI

Medya, iyi çocukları Yeşil'le korkutuyordu; namussuzlar ve halden bilmezler apansız inen gecede cehennemin kapısında nöbet tutuyordu. Bir gözün diğerine itimadının kalmadığı saatler gelip çatmıştı. Tenhalarda gezinenler ürkek ve tedirgindi. Mahmut Yıldırım için günler de geceler de zor geçiyordu. Hava ağırlaşmıştı, Yeşil'i saklayacak varoşlarda densiz tipler peyda olmuştu.

1996 yılının ortalarına gelindiğinde derin devlet tartışmaları da ivme kazanmıştı. MİT, tartışmalar sürerken Yeşil'i önemli bir görev için yurtdışına gönderdi. Görevi başarıyla tamamlayarak yurda dönen Yeşil'in, prosedür gereği görevi ile ilgili rapor vermek üzere MİT'e gitmesi bekleniyordu. Kendisinden bilgi alacak kişiler toplanmıştı. Ancak Yeşil söz konusu toplantıya katılmadı.

Bir perşembe günü, Yeşil, ardında hiçbir iz bırakmadan sırta kadem basmıştı. Yapılan araştırmalarda Yeşil'in Gülhane Askeri Tıp Akademisi (GATA) yakınlarında Önder ve Coşkun adlı iki kişiyi aracına aldığı bilgisine ulaşıldı.

Yeşil, son kez GATA yakınlarında görülmüştü.

Ailesi kadar MİT de elemanının izini sürüyordu. Ancak çalınan her kapıdan, ulaşılan her adresten aynı yanıt alınıyordu: "Görmedik, duymadık, bilmiyoruz."

Şenkal Atasagun, MİT müsteşarı olduktan sonra Yeşil'i bulmak üzere bir ekip görevlendirdi. Ekip, İzmir'den Macaristan'a, Kuzey Irak'tan Lübnan'a kadar iz sürdü, ancak hiçbir bilgiye ulaşamadı.

Yeşil'in sırta kadem basmasından yaklaşık 8-9 ay sonra AŞ-Tİ'nin karşısında aylardır bekleyen beyaz renkli Opel marka bir

araç polisin dikkatini çekti. Aylardır otoparkta bekleyen aracın tekerleri delinmiş, kaportası yağmur ve kardan çürüme noktasına gelmişti. Polis, aracın kapılarını açtığında Yeşil'e ait bazı ipuçlarına rastladı. Araç ile ilgili Yıldırım ailesine bilgi verildi. Ve aracın Yeşil'in son kez kullandığı otomobil olduğu kesinleşti. Yıldırım ailesi de kısa süre sonra aracı elden çıkardı.

MİT Kontr-Terör Daire Başkanı Mehmet Eymür, Aksiyon dergisine yaptığı açıklamada şunları söylüyordu:

"Yeşil'i çok araştırdık. Çağrı cihazı vardı, onu araştırdık. Kullandığı telefon vardı ona baktık. Arabası kayboldu, onu arattırdık. Arabası bir sene sonra filan ortaya çıktı. Ayrıca bizim dışımızda da, yeni müsteşar (Şenkal Atasagun) geldikten sonra, Yeşil'le ilgili bir ekip kurarak, hem yurtiçinde hem yurtdışında Yeşil'i bulmaya çalıştılar. Araştırdılar. Benim haricimde kapsamlı bir çalışma yapıldı. Ben Amerika'daydım. Devlet bunu senelerce kullanmış. Hüviyetler vermiş, toplantılara katılmasını sağlamış. Bizim kullandığımız kısa bir periyot. Ve tamamen yurtdışı faaliyetlerle ilgili. Jandarma kullanmış, polis kullanmış, asker kullanmış. Her yere girmiş, çıkmış. Sıkıyönetim toplantılarına kadar katılmış adam. Cumhurbaşkanlığı'na gitmiş. Orada tanıdığı var, burada tanıdığı var. Her yere giriyor, çıkıyor. Ben bir adam tanıyorsam, o on beş, yirmi kişi tanıyordu. Yeşil diye bir adamı çıkardılar, ama devlete bu tür şeyler yapan Yeşil gibi 50-100 tane daha adam çıkar. Bizim Yeşil'le temasımız son derece tahditlidir. Eğer biz Yeşil'i kullanmasaydık, bir serseri mayın gibi ortada kalırdı. Elinde silahlar, patlayıcılar, aldığı kişileri Ankara'da sorguladığı özel bir sorgu yeri bile vardı. Topladığı paraları ilişkide olduğu kişilere (devlet görevlilerine) dağıtıyordu. Ben MİT'e geldiği bir gün bunu Mehmet Ağar'la da konuştum. Müsteşar'ın yanında konuştum. Bu adamı ortalarda bıraktınız dedim. Onu bir bakalım, konuşalım dedi."

İTİRAFÇI TEMİZLİĞİ

Faili meçhul cinayetler, gasp, adam kaçırmaya, haraç toplama işlerinde JİTEM'in kullandığı itirafçıların adları sıkça duyulmaya başlıyor, özellikle sağda solda yaptıkları konuşmalar iyice can sıkıcı oluyordu.

1994 yılından sonra itirafçılarla ilgili hal çaresi aranmaya başlıyor, kestirme yol seçiliyor, infaz edilmeleri kararı alınıyordu. İtirafçılardan Metin Atmaca, ortadan kaldırılıyordu.

Metin Atmaca, kimliğini 1996 yılına kadar Yeşil kullanıyordu.

JİTEM'de susmak yaşamakla eşanlamlıydı. Susmayan, geveze olan, konuşan konuştuğu ölümüne yargısız infaza bir adam daha yaklaşıyordu.

Ünlü PKK ve JİTEM itirafçısı Abdülkadir Aygan için düğmeye basılıyor, yargısız infazı için boş anı kollanıyordu.

Bir yüzbaşı bu işi üzerine alıyor, yargısız infazın celladı Aygan, PKK'ya sığınyor ve yurtdışına kaçarak canını kurtarıyordu.

EMNİYET YEŞİL'İN PEŞİNDE

Yeşil, ününe ün katıyor, Emniyet, MİT-JİTEM her yerde onu arıyordu. İçişleri Bakanı Sadettin Tantan görevi sırasında Emniyet Yeşil'in yakalanması için harekete geçiriyor, özel bir ekip oluşturuluyordu.

Yeşil'in sırtı sağlam yerlere dayanıyor, dayanmasa bile bir yolunu bulup o imajı yaratmayı beceriyordu.

Yeşil'in siyasilerden Hüsamettin Cindoruk'la zaman zaman görüştüğü biliniyordu. O nedenle çalışma, ağırlıklı olarak Ankara'da yoğunlaşıyor Yeşil'in çevresindeki koruma kalkanı devreye girse de vakti daralıyordu.

Yeşil'in Genelkurmay ile de bağı vardı; dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Ahmet Çörekçi'yle görüşmeden edemiyor sık sık telefon açıyordu.

Polis, bu koruma kalkanını bilmiyor, ekip ne pahasına olursa olsun Yeşil'i yakalamak için bulabildiği her yolu deniyor, her duyumu değerlendiriyordu.

Yeşil, derin işlerin, kirli infazların adamıydı; Emniyet, her seferinde Yeşil'e bir adam daha yaklaşıyordu.

Ankara'da nefesler tutulmuş, Yeşil operasyonu için geri sayım sürüyordu. İşte tam bu sırada birileri devreye giriyor, Özel ekip ile bağlantıya geçiliyordu... İstanbul'da Divan Oteli'nde "Yeşil" için zirve yapılıyordu.

Emniyet'in hevesini kursağında bırakan gelişmeler burada yaşanıyor, JİTEM adına masaya oturan kişi polislere "Yeşil'i gözaltına almayın. Alırsanız çok konuşuruz. Çok şey yaptı. Çok şey biliyor. İpin ucu nereye uzanır bilinmez. Altından kalkamazsınız" uyarısı yapıyordu.

Bu uyarıyı polis dikkate almıyor, Yeşil'in peşini bırakmıyor, ancak bir sonuç alamıyordu.

Eski İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, Yeşil ile ilgili doğrudan bir çalışmada bulunmadığını açıkladı:

"Bakanlığım yıllarında Yeşil ile özel bir çalışma yapma ihtiyacı hissetmedim. Çünkü Yeşil'in öldüğü bilgisi ulaştı. Ancak nasıl ve nerede öldüğü konusunda bilgim yoktu. Belki Emniyet, böyle bir çalışma içine girmiş olabilir. Adı sıkça faili meçhul cinayet ile anılan bu kişi hakkında polis kendiliğinden bir çalışma yapmış olabilir."

Mehmet Eymür de Yeşil'i arayan isimler arasındaydı. 1997 yılında bir yakınını Yeşil'in kardeşi Bahattin Yıldırım'a gönderdi. Bahattin Yıldırım, Eymür'ün adamına "Ağabeyim emin bir yerde

gizleniyor. Mektup gönderdi. Yakasını bırakın. Ortaya çıkmayacak” dedi.

Mehmet Eymür de bundan sonra Yeşil’in izini sürmeyi bıraktı.

“YEŞİL YAŞIYOR!”

Uzun süre ifadeleriyle gündemde kalan JİTEM kurucusu olduğunu idda eden emekli Albay Arif Doğan, öldüğü sanılan esrarengiz istihbaratçı ‘Yeşil’in hayatta olduğunu açıklıyordu.

Ses kaydı internet ortamında yayınlanan Arif Doğan, eski Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis’in ölümü ve JİTEM ile ilgili yaptığı açıklamalar nedeniyle savcının karşısına çıkıyor ve *“Ölmeden önce ifademi alsınlar. Bildiklerimi anlatmak istiyorum”* diyerek bildiklerini anlatıyordu.

Arif Doğan Yeşil’in ölmediğini öne sürüyor *“Yeşil ölmedi, hâlâ yaşıyor. Arkadaşımdır. Yeşil’le, zaman zaman Tunceli’de görüşüyoruz. Doğrudan değil aracılar aracılığıyla görüşüyoruz.”* diyordu.

“YEŞİL’İ JİTEM’E ALDIM”

Arif Doğan kitabının 111’inci sayfasında da Yeşil’i JİTEM’e almasının öyküsünü şöyle anlatıyordu:

“Kovancılar’daki bir birimden bana teklif geldi. ‘Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım bizim alanımızda faaliyet yapıyor. Haricen duyduğumuza göre MİT’in elemanıymış.’ dediler. Tamam, o zaman bir şey yapmayın dedim. Milli İstihbarat Teşkilatı’na gittim. Yeşil’i sordum. Bizim adamımız dediler. Ama kendi isteğiyle MİT’ten ayrıldığını ve Meclis’e geçtiğini söylediler.

Bunun üzerine ekibime, ‘Yerin dibine girse bulun.’ dedim. ‘Benim kendisiyle görüşmek istediğimi söyleyin. Görüşme yeri de

önce benim odam sonra kendinin belirleyeceği bir yer olsun.’ dedi. Bunun üzerine 3 gün sonra bana telefon geldi. Astsubay, ‘Komutanım, Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım telefonda’ dedi. Telefona baktım, ‘Komutanım ellerinden öperim, ben Mahmut’ dedi.

*... Daha sonra odama geldi, görüştük. Alanda ilişkide bulunduğ*u* kişilerin üçte biri Amerikan ajanıydı...*”

Bu da Arif Doğan’ın Yeşil öyküsüydü.

VE YEŞİL EFSANESİNİN SONU

Yeşil, derinliklerin adamıydı; Abdullah Öcalan’a karşı Şam’da düzenlenen bomba yüklü minibüs patladığında da Yeşil operasyon ekibinde görev üstleniyordu.

Yeşil, Binbaşı Ahmet Cem Ersever’i de kaçırıp sorguluyor, çok konuştuğ*u* geveze olduğ*u* gerekçesiyle de bir başka tetikçi tarafından infaz ediliyordu.

Ersever’in sorgusunda anlattıklarını mikro kasetlere kaydeden Yeşil, çevresine bunları dinletmekten büyük bir haz alıyordu.

Yeşil geveze diye infaz edilmesinde rol oynadığı Ersever’in akıbetini çabuk unutuyor. O da yapıp ettiklerini sağda solda konuşmaya başlıyor hızla sona doğru yol alıyordu.

Yeşil muamması sürüyor, yaşıyor mu yoksa öldü mü? Mehmet Eymür öldüğünü, Arif Doğan yaşadığını söylüyor. İsrail veya Suriye’de öldürüldüğünü söyleyenler de var. Ortada bir ceset, mezar yok.

Son iddiayı da ben söylüyorum; Yeşil 1999 yılının temmuz ayında Ankara’da infaz edildi. Ve infaz edildiğ*i* yere yakın bir alana da gömüldü... Çok güvendiğ*i* bir isimden aldığı telefon üzerine buluşma noktasına giden Yeşil, güvendiğ*i* isimler tarafından alınıp Ankara dışına çıkarılıyor ve orada infaz ediliyordu.

Ne diyelim...

Eski MİT'çi Mehmet Eymür'ün 07.12.2011 tarihinde Taraf Gazetesi'nde yayınlanan dokuz sayfalık ifadesi

Özel Yetkili Ankara Cumhuriyet Savcısı Hakan Yüksel'in yürüttüğü faili meçhul cinayetlerle ilgili soruşturma kapsamında geçen hafta sorgulanan eski MİT'çi Mehmet Eymür'ün dokuz sayfalık ifadesine Taraf ulaştı. "Gayri resmi oluşumun MİT ayağını oluşturmak"la suçlanan ve yurtdışı yasağı getirildikten sonra serbest bırakılan Eymür, ifadesinde, içinde özel harekât polisleri, askerler, dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'ın da yer aldığı oluşumun adam kaçırdığını, infazlar yaptığını ve haraç aldığını örneklerle anlattı. Bu yapılanmaya karşı mücadele ettiği için tehdit edildiğini söyleyen Eymür'ün dokuz sayfalık ifadesinin geniş özeti şöyle:

Bulgaristan istemedi, döndüm

"1966 yılında MİT Başkanlığı'na takip memuru olarak girdim ve ilk görevim İstanbul'daydı. Babam da MİT Başkanlığı'nda çalışıyordu. Kendisi İstanbul Bölge başkanıydı. Onun zamanında MİT'e girmeyi çok istiyordum, ancak o etik bulmadığı için onun emekliliğinden sonra girdim. İstanbul ilinde Ortadoğu Masası'na baktım. 1968-70 yıllarında yedek subay olarak görev yaptım, askerlik sonrası İstanbul'da tekrar göreve başladım. 1975'te Ankara'ya tayin edildim, Ankara Takip Şube Müdürü oldum. 1978'de MİT okuluna, 1980'de ise Bulgaristan'a tayin edildim, yaklaşık iki yıl burada kaldım. Sürem dolmadan Bulgaristan'ın talebi üzerine Türkiye'ye geri çekildim. Mardin'de Şube Müdürü oldum. Burada 1 yıl Şube Müdürlüğü yaptım. Bu yıl içerisinde başarılı operasyonlar yaptım, bu-

nun üzerine Ankara'da MİT Müsteşarlığı'nda Kaçakçılık Dairesi Başkanı olarak görevlendirildim. 1987'de Kaçakçılık Daire Başkanı oldum. 1988'de kamuoyuna yansıyan '1. MİT Raporu' üzerine teşkilattan ayrılıp emekliliğimi istemek zorunda kaldım.

Eken'i kendime ortak yaptı

Teşkilattan ayrılmam sırasında Korkut Eken de ayrıldı. Bana 'Madem siz ayrılıyorsunuz ben de ayrılacağım, görev yapamam' dedi. Bunun üzerine Eken ile Antalya'da buz fabrikası kurduk. Aslında onun bir katkısı olmadı ancak onu kardeşim gibi sevdiğimden ortak ettim. 1994 yılı mayıs ayına kadar fabrika çalıştı. Antalya'da bulunduğum sırada yanıma Şenkal Atasagun geldi, o da MİT'ten ayrılmak istiyordu, bana 'Antalya'da özel güvenlik şirketi çalıştıralım' dedi. Daha sonra Atasagun'un MİT'te etkili bir hale getirilmesinden sonra Sönmez Köksal MİT Müsteşarı oldu. İkisinin de yakın arkadaşlıkları vardı. Bir gün Atasagun aradı 'Seni tekrar MİT'te istiyoruz. Abdullah Öcalan'ı yakalamak üzere bazı görevler verildi, bunu en iyi senin yapabileceğini düşünüyoruz, ne dersin' dedi.

Çiller'e, "Ağar'a dikkat" dedim

Bir arkadaşım beni Tansu Çiller'e methetmiş. Bu arkadaşım o dönem Çiller'in gayriresmi danışmanıydı. O dönem Çiller'in eşi Özer Çiller beni Ankara'ya çağırttı. Yüz yüze görüştük, bu görüşmede Özer Çiller bana 'Size MİT'te görev vermeyi düşünüyoruz' dedi. Hiçbir resmi sıfatı olmayan birinin bana bunları söylemesi garibime gitmişti. Özer Çiller ile görüşmelerimiz devam etti. Bazen lüzumsuzluklar yapıyordu. Zeynep Özal'a jaguar hediye eden, ismini hatırlamadığım şahısla samimiydi. Bu şahıslarla çok samimi olmamasını, bunların yanlış adamlar olduğunu, özellikle Mehmet Ağar'a dikkat etmeleri gerektiğini söyledim.

Kaçaklar Ağar'la görüşüyordu

Bunu söylememdeki gerekçem, ben Ağar ile çok eskiden beri tanışıklığı olan bir insanım. Kendisiyle önceleri çok samimiyetim vardı. Bekar olduğum zaman Ağar, İstanbul'dan Ankara'ya geldiğinde evimde kalırdı. Ağar'ı ilk kez İstanbul Asayiş 2. Şube Müdür muavini iken tanıdım. O zaman açık söyleyeyim İstanbul'da meşhur bir kadın vardı, Ağar'ın elbiselerini alıyordu. Bunu şüpheli gördüm. İlişkileri çok geniş biriydi. Dostları arasında çeşitli kaçakçılar, mafyavari adamlar bulunuyordu, bunların isimlerini hatırlamıyorum ama 1. MİT raporunda ayrıntılı olarak vardır. Hatta o dönemde kaçakçılığa baktığım için İnterpol aracılığıyla gelen bazı yazılarda yurtdışından bazı kaçakçıların İstanbul Emniyeti'ni aradığı, bu numaranın da kime ait olduğunu araştırdığımda Ağar'ın makamının telefonu olduğunu gördüm.

Birkaç kez ikaz ettim, dinlemelerde de bazı şeyler çıkmıştı, kendisinden uzak durdum. 1994 yılı mayıs ayında MİT Başkanlığı'nda bulunan Özel İstihbarat Daire Başkanlığı'na geldiğimde Mecit Başkan, Namık Erdoğan, Faik Candan cinayetleri işlenmişti. Bu konuları tam hatırlamamakla birlikte Av. Yusuf Ekinci cinayeti hakkında biraz bilgim vardır. Ekinci'nin oğlu gazetelerde Ağar'a babasının cinayeti için müracaat etmiş, ondan sonra tehditler aldığını söylüyordu. Biz de o dönem dinleme yapıyorduk, özellikle terör ve yolsuzluklarla ilgili. Bu dinlemelerde Yeşil'in de gittiği 'Rüzgar Güvenlik' isimli bir yer vardı, buraya takılan özel harekâtçıların gelip geldiği, ismini hatırlamadığım bir paşanın da olduğu, MHP'nin Rusya Başkanlığını yapan İrfan isimli bir şahıs da bu güvenlik şirketinde yapılan görüşmelerde bu cinayetin özel harekât polisleri ve devlette görevli bir kısım şahıslar tarafından işlendiği ortaya çıkmıştı.

Gerçek ismi Mahmut Yıldırım'dır. Bu şahıs Elazığ'da bulunan bir memurun aracılığıyla bana söylendi. Yeşil isimli şahıs ilk Ela-

zığ'da MİT adına çalışıyormuş, daha sonra kontrolden çıkınca bizimkiler bunu bırakmışlar. Bu da bunun üzerine JİTEM'e çalışmış. Kendisine resmi kimlikler verilmiş, hatta kimliklerinde Başbakanlık İstihbarat şeklinde yazılar vardı. Kendisinde hem Jandarma kartı hem de Başbakanlık kartı vardı. Bu şahıs 1995 yılına kadar JİTEM ile birlikte çalışmış, ancak kontrol edilemeyince ve sıkıntılar yaratınca bölgedeki komutan tarafından Güneydoğu'dan çıkarılmış ve Ankara'ya taşınmış. Ankara'ya gelince Elazığ'daki memur arkadaş bana getirdi, memur bana 'sizin çalışmalarınızda yararlı olabilir' dedi. Ben de görevim öncelikle yurtdışı olduğu için ve birinci önceliğimizde Abdullah Öcalan'ın yakalanması olması sebebiyle bu şahsın yöreyi iyi bilmesi, Kürtçe konuşması, çevresinin geniş olması düşünülmüş bizimle çalışıp çalışmayacağını sordum. Yeşil de zaten boşlukta kaldığını hissettiği ve kendisine bir kapı aradığı için bu teklifimizi kabul etti. Yurtiçinde hiçbir görevde yer almayacağını söyledim. O dönemde Yeşil'in hiçbir araması yoktu. Ancak birçok faili meçhul işine karıştığını sonradan öğrendim. Aytekin Özel isimli bir jandarma subayıyla birçok olaya karıştığını duydum. Bir ara altındaki arabanın kayıtsız olduğunu söyledi. Elinde yirmi yeri ayrı anda patlatacak bir sistem vardı, daha sonradan bu sistemin Cem Ersever'den alınan sistem olduğunu gazetelerden ve Hanefi Avcı'nın beyanlarından öğrendim. Bir ara bir olaya karıştığından gözaltına alındı. Ankara Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'ın talimatıyla.

İki İranlının öldürülmesi olayı

Gözaltına alınma sebebi Lazem Esmaeli, Asger Simitko isimli iki İranlının öldürülmesi olayıyla ilgiliydi. Emniyette Yeşil'i kendi ifadesine göre iyice bir dövmüşler. Biz hiçbir şekilde müdahil olmadık, hatta bu iddialar üzerine Yeşil'i sorguladım. Sorgu kayıtları MİT Başkanlığı'ndadır. Sorgu sonucunda Yeşil'in bu olayla ilgisinin olmadığını, ancak Yeşil'in kaçırdığını düşünerek kaçırılanlardan bi-

rinin kardeşinin gönderdiği Ankara Ziraat Bankası hesabına gönderilen parayı aldığını öğrendik. Söz konusu bu paranın bir kısmını da İbrahim Şahin'e verdiğini tesbit ettik. Yaptığımız araştırmadan da bu iki İranlının Abdullah Çatlı ve yukarıda belirtmiş olduğu özel harekâtçıların içinde bulunduğu ekip tarafından öldürüldüğünü tesbit ettik çünkü bu şahısların tepe lambalı polis arabalarıyla gelen şahıslar tarafından alındığını ve öldürme olayını daha sonradan gerçekleştirdiğini saptadık.

Buldan'ın parasını Ağar aldı

Tarık Ümit yapı itibarıyla kontrol edilmesi zor bir kişiydi, asabi kavgacı bir şahıstı kendisi hem MİT Başkanlığı'na hem de daha sonradan emniyet genel müdürü Ağar'ın talimatıyla emniyet adına çalışmaya başladı. Benim MİT Başkanlığına dönmemle birlikte tekrar MİT ile çalışmaya devam etti. Ben MİT'e dönmeden önce emniyet adına çalıştığı sırada kendisine yeşil pasaportlar, sahte kimlik kartları ve sahte araba plakaları verilmiş ve birtakım infaz işlerinde kullanılmış. Savaş Buldan, Hacı Karay, Adnan Yıldırım cinayetinde bizzat görev aldığını kendisinden öğrendim. Savaş Buldan'ın üzerinde çıkan paraları almışlar, yanında bulunan özel harekâtçılarla birlikte Ağar'a getirmişler, getirdikten sonra da bu parayı paylaşmışlar.

40 kişilik 'ölüm listesi'ni gördüm

Bu olayı bana eski Çırağan Otel'i'nin karşısından çıkılan yokuşun ortasında ismini hatırlamadığım bir otelde bana anlatırken bu kayıt yapılmış, bu kayıtlar MİT Başkanlığı'nda bulunmaktadır. Çünkü bu kasetler elime geçince ben bunu MİT Başkanlığı'na verdim. Tarık Ümit, göreve döndüğüm ilk günlerde İstanbul'a geldiğinde bana 'telefon açarak görüşmek istediğini söyledi' bunun üzerine ben Tarık Ümit'in İstanbul'da bulunan evinde görüştüm.

Tarık Ümit'in Kızıltoprak'ta bir evi vardı, bu evde yaptığımız görüşmede bana '40 kişilik ölüm listesi' olduğunu söyleyerek bu listeyi bana verdi. Bunlardan bazılarının üzeri çizilmiş ve infazları vardı, gördüğüm kadarıyla Behçet Cantürk ismi de çizilenler arasındaydı. Bana bu listenin yukarıda sözünü ettiğim oluşum tarafından verildiğini söyledi, bunun üzerine ben de bunu MİT Müsteşarlığı'na rapor ettim. MİT Müsteşarlığı olarak faili meçhul olaylarla ilgilenmeye başladık, ayrıca Tarık Ümit'i de tekrar kullanmaya başladık.

Gerek Yeşil'in gerekse Tarık Ümit'in MİT Başkanlığı olarak bizim tarafından kullanılması tamamen MİT prosedürü içinde gerçekleşmiş bir olaydır. Benim şahsi bir inisiyatifimde olan olaylar değildir. Yine bana sormuş olduğunuz Şahin Arslan, Fevzi Arslan ile Medet Serhat, İsmail Karaoğlu cinayetleri de, yukarıda belirttiğim ekip tarafından işlenen cinayetlerdir. Özellikle Medet Serhat, sorguladığım için tanıdığım biridir. Kürtçü bir adamdır. Cantürk'ün de avukatıdır ve Kürt camiasında da saygınlığı olan kişidir. Kendisi şiddete bulaşmamış bir kişi olmasından dolayı o zaman terör ve Kürt sorununun çözümünde MİT Başkanlığı olarak tavsiyeleri alınan bir kişidir. Ancak Mehmet Açar, Korkut Eken, İbrahim Şahin tarafından yönetilen söz konusu oluşum, "Terörle Mücadele" adı altında Medet Serhat'ı öldürmüştür.

Bunu nereden biliyorsunuz diye sorarsanız Susurluk kazası olduğunda Mehmet Özbay isimli şahsın Abdullah Çatlı olduğunu kamuoyuna bildiren şahıs benimdir. Bu çetenin ortaya çıkması için uğraşan ve basın aracılığıyla kamuoyuna çıkmasını sağlayan kişi de benimdir. Tarık Ümit'in yaşadığını zannetmiyorum. Tarık Ümit ölüm listesini bana verdiğinin öğrenilmesi sebebiyle yukarıda belirttiğim ekip tarafından öldürülmüştür. Bu kanıya varmamın sebebi de Tarık Ümit'in kaybolmadan önce Abdullah Çatlı tarafından sorgulandığını, en son özel harekâtçı polisler tarafından alınıp gö-

türüldüğünü, götüren polislerin isimlerinin Ziya Bandırmalıoğlu ve Ayhan Akça olduğunu tesbit ettim.

Bu bilgilerimi Tarık Ümit'in kaybolması olayını soruşturan Astsubay olan Ahmet Altınış'a personelim aracılığıyla verdi. Ahmet Altınış isimli astsubay da bu soruşturmayı çok güzel bir şekilde yürüttü. Ayhan Akça ve Ziya Bandırmalıoğlu'nu gözaltına aldı. Bunun üzerine İbrahim Şahin, Astsubay Ahmet Altınış'a müdahale ederek 'Sen benim polislerimi nasıl alırsın' demiş. O da 'gelirsen seni de alacağım' demiş. Fakat ne olduysa bir süre sonra hava değişti, astsubay Ahmet Altınış Diyarbakır'a tayin oldu, Diyarbakır bölge başkanlığına Ahmet Altınış ile görüşmelerini söyledik, ancak Altınış bizimle görüşmeyi reddetti. Daha sonra Susurluk Komisyonu'na ifade verdi ancak Altınış bu ifadesinde çoğu şeyi reddetti. Muhtemelen bu olay sebebiyle korktu, daha sonra da Ahmet Altınış'ın Giresun'da Veli Küçük'ün emrinde çalıştığını öğrendim, daha sonra bu durumu Veli Küçük'e sordum kendisi de bana 'Ahmet Altınış'ın himaye etmesi için kendisine verildiğini' söyledi.

Ağansoy için uyardım, dinlemediler

Ömer Lütfü Topal cinayetini işleyen kişileri Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu'na Duran Fırat aracılığıyla bizzat ben bildirdim. Hatta aynı zamanda birkaç gün sonra Alaattin Çakıcı'nın yaptırmış olduğu Nurullah Tevfik Ağansoy cinayetini de bu cinayet işlenmeden birkaç gün önce il müdürü Kemal Yazıcıoğlu'na bildirdi. Kendisine yapmış olduğumuz dinlemelerde Çakıcı'nın Ağansoy'a bir eylem yapacağını, bu konuda hazırlıklı olmasını söyledim. Yazıcıoğlu da 'Çakıcı benim bulunduğum bölgede eylem yapamaz' dedi ve bizi dikkate almadı. Ama söz konusu cinayeti Çakıcı gerçekleştirdi.

Çakıcı MİT'teydi, Ağar'a çalıştı

Çakıcı'yı benim tarumam 1988 yılından öncedir. Kendisini biz-zat İstanbul Bölge tavsiye etmiştir. Aslında yapı itibarıyla korkak bir insandır, ürkektir, bu ürkeklığı ve korkaklığından dolayı da birçok sıkıntı yaşamıştır. Bu bize geldikten sonra kendisini yurtdışın-da kullanmak amacıyla onu ve ekibini çalıştırmaya karar verdik. Bu kapsamda Korkut Eken kendilerini eğitti. Tabii bu arada Eken, Çakıcı ve ekibini eğitirken Çakıcı'nın etkisinde kaldı, biraz mafyavari hareketlere ve babalığa özendi. O dönemlerde bana gittiği yerlerde hesap ödemediği, biraz kabadayı vari davrandığı şeklinde kulağı-ma haberler geldi. Benim duymamdan Eken rahatsız oluyordu.

Ancak Çakıcı'yı öyle iddia edildiği gibi çok mühim iş ve eylem-lerde kullanmadık. Ben ikinci kez MİT'e döndüğümde ise kendisi ile hiçbir şekilde irtibat kurmadım. Yalnız benim ilk MİT'ten ayrıl-dıktan sonra Yavuz Ataç'la çok samimi olmuş, hatta ona araba he-diye etmiş. Ancak ben MİT'e geri döndükten sonra yardımcım Ya-vuz Ataç'a Alaattin Çakıcı'yla irtibatını kesmesini söyledim. Hatta Ataç'a 'Çakıcı'yı bu hale biz getirdik, adam bakanlara, devlet gö-revlilerine posta koyuyor, bunu bizim pasifize etmemiz lazım. Yok-sa sıkıntı doğuracak. Kendi kafasına göre iş adamlarına suikast yapmak için planlar yapıyor' dedim. Yavuz Ataç, Alaattin Çakı-cı'ya bildirmiş, bu yüzden o da bana düşman oldu ve bana haber göndererek benim çocuğumun kafasını koparmakla tehdit etti.

Ömer Lütfü Topal cinayetini yukarıda belirttiğim oluşum içinde yer alan Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz isimli özel ha-rekât polislerinin gerçekleştirdiğini hem olay öncesindeki duyum-lardan hem olay sonrasında Duran Fırat isimli yanımda çalışan Astsubay kökenli memurun yaptığı araştırmalardan tesbit ettim. Ayrıca şu an hatırlamıyorum ama başka kaynaklardan da bunu tesbit ettik. Çünkü Duran Fırat MİT'te göreve başlamadan önce Özel Harp Dairesi'nde görevli astsubaydı. Yukarıda isimleri geçen özel harekâtçıların bir kısmıyla sıkı fıkı ilişkisi oldu, onları tanıyor-

du, hatta bir kısmına hocalık yapmıştı. Bu sebeple kendileriyle ve bir kısım özel harekâtçılarla çok sık görüşüyordu. Ayrıca bizim o tarihlerde Sedat Bucak'la da irtibatımız vardı. O irtibatımızda bu cinayetin ismini yukarıda sıraladığım özel harekâtçılar tarafından işlendiğini bildirdi. Hatta Sedat Bucak'ın akrabası olan Fatih Mehmet Bucak MİT'te görevli bir arkadaşımız tarafından alınan bir beyanında bu cinayetin özel harekâtçı polisler ve Sedat Bucak'ın içinde olduğu ekip tarafından gerçekleştirildiğini, Topal'dan 6 milyon dolar para istendiğini, bu kapsamda paranın verilmemesi üzerine söz konusu cinayetin gerçekleştirildiğini söyledi. Bu beyan Fatih Mehmet Bucak tarafından inkâr edilse de buna ilişkin rapor ve tutanak eğer imha edilmediyse halen MİT Başkanlığı'ndadır. İmha edildiyse de ne maksatla imha edildiğini de araştırmak lazımdı. Fatih Mehmet Bucak bu beyanı verdiğinde Sedat Bucak'la arası iyi değildi. Bundan dolayı bu bilgiyi bizimle paylaştı... Kumar demişken yukarıda söylemeyi unuttuğum Topal cinayeti aslında kumarhaneleri ele geçirme operasyonuydu. Bu benim şahsi fikrimdir.

Yaprak'ı kaçırdılar, parayı Ağar aldı

Mehmet Ali Yaprak kaçırılmadan önce yukarıda belirttiğim oluşum tarafından 'Sen ölüm listesindesin, para vermediğin takdirde öldürüleceksin' diye tehdit edilmiş. Bunun üzerine Yaprak, yüklü bir miktar para ödemiş, bu ödemeyi de Mehmet Ağar'a yapmış. Ağar da bu parayı kimseye vermemiş, bu duyumu teşkilatımızda o dönem çalışan Müfit Sement isimli şahıs ile yine bu olayın içinde olan İzmir'de antikacılık yapan ismini tam hatırlayamadığım şahıs tarafından öğrendim.

Daha sonra Yaprak'ın ödediği bu paradan pay alamayan Abdullah Çatlı ve ekibi Sedat Bucak'ın da bilgisi ve onun da işin içinde olduğu bir şekilde götürmüşler. Müfit Sement isimli şahıs bana 'Bizimkiler Mehmet Ali Yaprak'ı kaldırmışlar' dedi. Sedat Bucak'ın Siverek'teki evine götürdüklerini söyledi. Ayrıca yukarıda belirtti-

ğim Ağar'ın para alma olayını da bu esnada anlatmıştı. Daha önce Yaprak'la arkadaş olan ve benim de tanıdığım Haluk isimli şahıs beni telefonla arayarak Yaprak'ın kaçırıldığını söyledi. Ayrıca Yaprak'ın bu şekilde ikinci defa kaçırıldığını belirtti. Haluk isimli şahısla da Ankara Emniyet Müdür Yardımcısı'nın yanında tanışmıştım. Haluk isimli şahsa 'Sedat Bucak'ın Siverek'teki evlerine bakın' dedim o da 'tamam abi' dedi.

Mahalli polise haber verdiler ve hakikaten de Yaprak, Siverek'te bulundu ve kurtarıldı. Hatta telefon konuşmasında ben Haluk'a 'Yaprak'ın tekin bir şahıs olmadığını' söylediğimde "Abi bu hayat meselesi, Yaprak benim yakınım" dedi. Hatta bu konuşmalar Hane-fi Avcı tarafından kayda alınmış. Çünkü Hane-fi Avcı o dönemde bizi gayriresmi dinliyordu. O dinleme kayıtları şuan nerededir bilemiyorum.

Mehmet Ali Yaprak kendisini kimlerin kaçırdığını biliyor, o da o dönemde korktuğu için isimleri kesin olarak tanımadığını söylemiş olabilir ama Müfit Sement isimli şahsı bulduğumuz zaman benim anlattıklarımı teyid eder, çünkü Müfit Sement ilk önce bize bu işin içinde kesinlikle kendisinin olmadığına dair ifadede bulunmuştu. Biz de kendisine inanarak, onu bu işin dışında tutmaya çalıştık. Hatta sonradan öğrendik ki Müfit Sement ilk önce bize bu işin içinde kesinlikle kendisinin olmadığına dair ifade de bulunmuştu. Biz de kendisine inanarak onu bu işin dışında tutmaya çalıştık. Hatta sonradan öğrendik ki Müfit Sement de bu işin içindeymiş. Sonra kendisiyle ilişkimizi kestik.

Sedat Peker'in ifadesinde geçtiği üzere Hane-fi Avcı'nın söz konusu bu oluşumla nasıl bir irtibatı olduğunu bilmiyorum ama Hane-fi Avcı'nın karanlık işler yaptığını biliyorum. PKK terör örgütünde bulunup da Pişmanlık Yasası'ndan yararlanan şahısları İstanbul iline getirdiğini ve bu şahısları kullandığını biliyorum. Her ne kadar da Hane-fi Avcı Susurluk Komisyonu'ndaki ifadesinde söz konusu oluşumu deşifre eden açıklamalar yapmış olsa da, söz ko-

nusu ifadeleri ayrıntılı incelendiğinde Avcı, Ağar'dan bir kez bahsetti, sanki olayın bir tek sorumlusunun Yeşil gibi gösterdiği, ama bu olayı asıl yapan ve yaptırımları sakladığı görülecektir.

Hanefi Avcı söz konusu cinayetler işlendiği zaman özellikle Behçet Cantürk, Savaş Buldan ve Medet Serhat cinayetlerinde İstanbul İstihbarat Müdürü olarak görev yapıyordu. Abdullah Çatlı'yı Abdullah Çatlı olarak biliyordu. Hatta Abdullah Çatlı'nın evinde bildiğim kadarıyla o tarihte aramada yapmıştı. Hiç bir şekilde Abdullah Çatlı'ya dokunmadı. Yine söz konusu faili meçhulleri yapanları bulmaya yönelik çalışmalar yapılmadı.

Ayrıca Hanefi Avcı, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Başkan Yardımcısı'yken Genel Müdür de Mehmet Ağar'dı. Yine İstihbarat Daire Başkanı Emin Aslan'dı. Emin Aslan, Mehmet Ağar'ın sağ koluydu. Her türlü pasaport veren, resmi belge düzenleyen ve resmi belgelerde imzası bulunan şahıs Emin Aslan'dı. Benim tahminime göre Emin Aslan ile Hanefi Avcı'nın bu işlerden haberinin olmaması mümkün değildir. Zaten o günlerde hatırlarsanız Gebze'de yakalanan iki itirafçı üzerinde sahte kimlikle ve silahla ve telsizle ele geçiriliyorlar, kendilerine soru soran polislerle 'Biz Hanefi Avcı ile çalışıyoruz' diye söylüyorlar, ondan sonrada bırakılıyorlar.

KUM listesi yoktu, infaz listesi vardı

İbrahim Şahin'in ifadesinde geçen benim Mehmet Ağar ile çok samimi olduğum, göstermelik olarak aramızda sorun bulunduğu, Korkut Eken'i birlikte kullandığımız iddiasını kabul etmiyorum. Ayrıca İbrahim Şahin'in ifadesinde geçen 'KUM listesi' diye bir listeyi hatırlamıyorum. Yukarıda belirttiğim gibi Kürt işadamlarına ilişkin 40 kişilik bir listeyi gördüm.

Çiller devlet yapısını bilmiyordu

Ben Nuri Gündeş'in yukarıda belirttiğim söz konusu yapılanma içerisinde direkt bulunup bulunmadığını bilmiyorum. Ancak Nuri Gündeş Abdullah Çatlı'yı tanır ve Abdullah Çatlı'yı yurt dışında kullanmıştır. Memduh Samuray Bayraktaroğlu'nun talimatla alınan ifadesinde belirttiği gibi Mehmet Ağar, Özer Çiller, Başbakan Tansu Çiller ve Nuri Gündeş'i terörle mücadele adı altında kamu güvenliği biriminin kurulmasını istedikleri konusunda bizzat bir bilgim yoktur. Yalnız yukarıda belirttiğim üzere ben Özer Çiller'in hiçbir hukuki sıfatı bulunmadığı halde belirli bürokratlarla iş ilişkilerine girmesini biraz yadırgıyordum, bunu Tansu Çiller, devlet yapısını iyi bilmediği için ve erkeklerle irtibat kurmakta biraz sıkıntı çektiğinden eşi Özer Çiller'i bir danışman gibi kullanıyordu.

Mehmet Ağar'ın Özer Çiller ile çok samimi ilişkiler içerisine girmesini görmem üzerine kendisini bu konuda uyarmıştım. Ancak sonraki süreçte görüldüğü üzere Mehmet Ağar, Özer Çiller'i ve Başbakan Tansu Çiller'i fazlasıyla etkiledi. O dönemde de Tansu Çiller'e söylenen "erkek gibi kadın" , güvenlik işleriyle uğraşanlar Başbakan Tansu Çiller için "cesur kararlar alıyor, erkek gibi kadın" şeklinde söylenen sözler kendisini etkilemekteydi. Bu yüzden bazı şeylerin kendi inisiyatifi dışında yapılmasına ses çıkarmamıştı. Ben Başbakan Tansu Çiller'in iyi niyetli olarak terör politikasına destek verdiğini biliyorum, hiç bir zaman da "şunu öldürün bunun parasını alın" diye de söylediğini zannetmiyorum. Ancak yukarıda belirttiğim gibi devlet tecrübesinin az olması ve bunu bilen Mehmet Ağar ve ekibi, Tansu Çiller'in eşi Özer Çiller'e bazı yanlışlıklar yaptırmış olabileceğini düşünüyorum.

Buna bir örnek olarak da; biz Başbakanla birlikte İsrail'e gitmiştik, İsrail'de MOSSAD Başkanı ve heyetiyle görüştüğümüz sırada muhtemelen Mehmet Ağar'ın talebi ve Başbakan'ın direktifi ile söz konusu toplantıdan Sönmez Köksal ve ben çıkartıldık. İçeride sadece Başbakan Çiller, Ağar ve İsraili istihbaratçılarla kaldı. Ne konuş-

tuklarını bilmiyorum, ancak bu uygun bir davranış değildi. Yine gördüğüm kadarıyla Başbakan Tansu Çiller'in terör konusunda en güvendiği isim Mehmet Ağar olarak gözükmekteydi.

Çakıcı'yı kullandılar

Hüseyin Baybaşın isimli uyuşturucu ticareti yapan şahsın basına çıkan Mehmet Ağar ile ilgili iddialarını biliyorum. Bu iddialar sadece Mehmet Ağar ile ilgili değildi. Bir kısım başka kişiler hakkın-da da iddialarda bulunuyordu. Hatta bana yansıyan uyuşturucu dolu batırılan 'KISMETİM' gemisindeki uyuşturucuya ilişkin ortaklıktan bahsediyordu. Benim söz konusu iddialarla ilgili direkt araştırmam ve bilgim yoktur. Ancak yüzde 25'i bile doğru olsa bunlar çok vahim durumlardır. Yukarıda söylemeyi unuttuğum, ben Alaattin Çakıcı'yla irtibat kesildikten sonra Alaattin Çakıcı'yı Mehmet Ağar ve ekibi kullanmaya başladı. Bu durumu o zaman MİT Başkanlığı Alaattin Çakıcı ile ilgili telefon izleme faaliyeti yapıyordu, bu konuşmaların içeriğinde Alaattin Çakıcı Erol Evcil ile konuştuğu sırada Mehmet Ağar'dan bahsediyordu. Ancak şu an içeriğini tam hatırlamıyorum, aradan çok uzun zaman geçti.

Hakkımdaki suçlamalar asılsız

Ben kesinlikle üzerime atılan hiç bir suçlamayı kabul etmem. Susurluk kazası sonucuyla kamuoyuna yansıyan bu çeteyi deşifre etmek amacıyla bizzat ben çalıştım. Ayrıca bu husus zaten benim görevimdi. Ben bu anlamda görevimi iyi yaptığımı hem de demokrasiye çok hizmet ettiğimi düşünüyorum. Ayrıca Susurluk kazasından sonra da yaşanan adli soruşturmada İstanbul DGM Savcısı olan Aykut Cengiz'e çok yardımda da bulundum. Bu husus kendisine de sorulabilir. Çünkü o zaman bana 'MİT bize hiç bilgi vermiyor' demişti. Ben de bunun üzerine kendisine yardımcı olmaya çalıştım ve 2005 yılından itibaren Türkiye'deydim. Herhangi bir şe-

kilde yurt dışına gitme gibi bir durumum yok. Artık yurt dışına da gitmem. Ayrıca ben Amerika'da görevliyken bulunuyordum. Görevimi süresinden önce sonlandırmak istediğimde kızımın da okulu vardı. Ben bu nedenle emekliye ayrıldım ve kızımın okulu bitene kadar Amerika'da kaldım. Benim hakkımda hukuk devletinde olmayan bir şekilde oluşturulan örgütte MİT'in başındaki kişi olarak gösterilmem tamamen art niyetli bir davranıştır..."

MİT'i uyardım: Bu şebekeye dikkat

Susurluk olayı patlak vermeden önce MİT Kontr-terör Dairesi Başkan Yardımcısı olarak tüm MİT bölge başkanlıklarına bir yazı yazdım. Devlet içinde görev yapan etkili şahısların güdümünde bir kısım kamu görevlilerinin de içinde olduğu, siyasi cinayetler işleyen, haraç toplayan bir terör örgütü geliştiği, isimlerini tek tek yazdığım bu şahısların izlenerek konu üzerinde hassasiyetle durulması gerektiğini belirten bir yazı yazdım. Yazı üzerine daha sonra duyduğum kadarıyla MİT İstihbarat Başkanı olan Mikdat Alpay isimli kişinin bu yazıyı tek tek bölge başkanlıklarından geri aldığı, yazının kayıtlı olduğu defteri eksilterek, yeni kayıt defteri açtığını öğrendim...

Kozinoğlu'nu istemedim

MİT Başkanlığı'nın yabancı istihbaratçılar gibi operasyonel bir birliği olmadığı için bazı zafiyetler ortaya çıktı. Bunun için MİT Başkanlığı olarak Özel Harp Dairesi'nde görev yapmış bazı askerî şahısların MİT bünyesine alınması kararı çıktı. Bu kapsamda Albay Orhan Çoban başkanlığında 5-6 kişilik bir ekibi MİT Başkanlığı'na aldık, ancak ben bunlardan Kaşif Kozinoğlu'nun MİT'e alınmasına karşı çıktım. Çünkü Kozinoğlu, özel harpte de problemleri olduğu için, birçok gayriyasal işlere karıştığını duymuştum, Bu durumu Orhan Çoban'a aktardığımda "Biz ekip olarak gelir gideriz, bu iste-

ğiniz ayıp olur” dedi. Karşı çıkınama rağmen Kozinoğlu da MİT’e alındı. Kozinoğlu MİT’te görevliyken altındaki subayla birlikte kendi kendine İHD Başkanı Akın Birdal’ı öldürmek üzere plan yaptığı istihbaratı bana geldi. Bana sordular ‘Bu olaydan haberiniz var mı’ dediler, ben de ‘haberimin olmadığını’ söyledim. Bunun üzerine soruşturma açtım, ifadesini aldım ve Kozinoğlu’nu cezalandırdım. Buna ilişkin tümü yazılı belgeler MİT Başkanlığı’nda vardır. Bunun üzerine Şenkal Atasagun, Kozinoğlu’nu himayesine aldı ve kendi dış istihbarat başkanlığında kullanmaya başladı.

ÇAKICI'DAN AÇIKLAMA

Kandıra F Tipi Cezaevinde yatan Alaattin Çakıcı, Mehmet Eymür'ün açıklamaları üzerine çok sert bir mesaj gönderdi. Avukatı Mehmet Barış Yaya aracılığıyla 9 Aralık 2011'de basına yansıyan açıklamalarda, Çakıcı şunları söyledi:

"Bak Mehmet bey

Benim korkak olup olmadığını sen iyi biliyorsun. Oğlunun hayatını kurtardım. Semih Genç'ten hatırla. 'İkinci gelişimde MİT ilişkim olmadı' diyorsun. Hızır Kaptanı yurt dışına iki defa gönderdim. Kim yurt dışında onlara yardım etti? O da senin yaptırdığın her iş gibi fos çıktı. Rahmeti Tarık deli dolu bir adamdı ama Alman gizli servisinin adamı olduğunu hem sana hem de Hiram abiye rapor verdim. O rapora rağmen onu korudunuz, ondan kopmadınız. Benim bu raporumu birtek Yazvuz abi 'doğrusun' diye tasdikledi. 2,5 yıl evvel 6 yıl MİT'ten uzaklaşmıştım. Seni Çiller'e işe aldıtıranlar Adil ve Üstünkaya işe aldı. Adil'in dışında onları Çiller'e ve Mesut Yılmaz'a sattın. Yılmaz'a yalakalık yaptın, benim kalemiimi kırdın (...)

"Bugüne kadar sana hiç düşman olmadım. Seni oğlunla tehdit ettim ki; burada aileme zarar vermeyesin diye. Çünkü kişilik yapın buna müsait... Bugüne kadar seni hep ürküttüm, hiç düşman olmadım. Eğer sana düşman olursam hiç şansın yok. Ne Türkiye'de ne de dünyanın bir yerinde. Bundan emin ol. Alp senin oğlun. Sana zarar versem ona asla vermem. Bunu o yaşlanmış sulanmış beynine iyi yerleştir."

AĞAR'DAN AÇIKLAMA

Eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, faili meçhul cinayetlere ilişkin yürütülen soruşturma kapsamında ifade veren eski MİT'çi Mehmet Eymür'ün öne sürdüğü iddialara ilişkin gazetecilere açıklama yaptı.

Gazetecilerin sorularına cevap vermeyen Ağar, 9 Aralık 2011 tarihinde yaptığı açıklamada *"Ben de çok konuşmak, çok paylaşmak istiyorum, içim çok dolu ama devam eden bir yargı süreci var o yüzden sorulara cevap vermeyeceğim"* dedi.

Ağar açıklamasından şunları söyledi.

- Adalet terazisinde tarttığımda şükürler olsun ki kanaatlerimde bir değişiklik olmadı. 15 yıldır devletin dışındayım bir kamu görevim olmadı. Bütün bu süre zarfında söylenenlerde bir farklılık yok.

- Türkiye bir hukuk devletidir. Herkesin orada görev yapanların kanaatine inanmazı لازم.

- Şahsımla ilgili devam eden bir dava var, yüksek yargıya taşınmıştır hadise. Bütün bu olanları sineye çeke çeke yolumuza devam ediyoruz.

- Ancak son dönemde parasal bir takım ithamlar olunca ailemle birlikte bir şeyler söyleme kararı verdik.

- Meclis soruşturmasında olağanüstü araştırmalar yapılmıştır çok şükür hepsi aklanarak tarafımdan geçilmiş ve aşılmıştır.

- İçişleri Bakanymken kumarhaneleri tek imzayla kapatan biriyim.

- Eğer hakkımda 24 yıldır iddia edilen suçlamalar gerçek olmuş olsaydı 35 yaşında meslekten çıkarılmış olmamız gerekirdi.

- Kusurumuz olduysa bilerek değildir. Hizmetle ilgilidir ve bunu da seve seve çekeriz.

- Olanlar suç ve terör örgütlerine şahsımı hedef göstermektir. Allah'ın verdiği kadar günümüz vardır. Biz buna inanırız. Devlet ve millet dışında güveneceğim başka bir şey yoktur. Bunlarla birlikte temel güvencem inancım ve kendimdir.

- Fedakarlıkla çalışmalar yapılmıştır tabi ki bu süreç içinde her şey araştırılır araştırılmıştır da.

- Çocuk yaşımda başladığım memuriyette özellikle maddi konularda çok dikkatli olmuşumdur.

- Elbette kusurlarımız olmuşsa bunlar kusur çerçevesi içindedir hiçbir zaman suç çerçevesi içinde olmamıştır.

- Ben de çok konuşmak, çok paylaşmak istiyorum, içim çok dolu ama devam eden bir yargı süreci var o yüzden sorulara cevap vermeyeceğim.

KAYNAKÇA

3. *Adam Anlatıyor MİT-CIA İlişkisi*, Kaynak Yayınları, 2. Basım, Aralık 1996
- Agâşe, Çetin, *Cem Ersever ve JİTEM Gerçeği*, Bilge Karınca, 3. Baskı, 2003
- Akfırat, Adnan, *Özel Savaş Pentagon ve CIA Belgeleriyle*, Kaynak Yayınları, 1. Basım, Ocak 1997
- Alatlı, Ertuğrul, *09 Mart 1971 Antiparlamenterist-Başçı Darbe Girişimi*, Alfa Yayınları, 1. Basım, Ekim 2002
- Anadol, Cemal (Prof. Dr.), *Olaylar Belgeler, Hatıralar, Alparslan Türkeş, MHP ve Bozkurtlar*, Kamer Yayınları, İstanbul, 1995
- Balabanlılar, Mürşit, Sezgin Ümit, Büber Oya Arman, Pala Esat (Yayına hazırlayanlar) *Demokrasiye Karşı Siyasi Cinayetler Belge ve Fotoğraflarla*. Tempo kitapları 1, Hürgüç Gazetecilik A.Ş., Şubat 1993
- Bilgiç Dr. Saadettin, *Hatıralar*, Boğaziçi Yayınları, 1. Basım, Şubat 1998
- Birand, M. Ali, Dündar, Can, Çaplı, Bülent, *12 Mart İhtilalinin Pençesinde Demokrasi*, İmge Kitabevi, 3. Basım
- Birand, M. Ali, *APO ve PKK, Milliyet yayınları-1992*
- Bora, Tanıl, *Türk Sağının Üç Hilali; Milliyetçilik, Muhafazakârlık, İslamcılık*, Birikim Yayınları, 1. Basım, İstanbul 1988.
- Bora, Tanıl, Can, Kemal, *Devlet Ocak Dergâh 12 Eylül'den 1990'lara ülkücü Hareket*, İletişim Yayınları, 3. Basım, İstanbul, 1988
- Çalık, Mustafa, *MHP Hareketi, Kaynakları ve Gelişimi 1965-1980*, Cedid Neşriyat, 1. Basım, Ankara, 1995
- Çalışlar, Oral, *Liderler Hapishanesi Ecevit, Erbakan ve Türkeş ile Cezaevi Günleri*, Çağdaş Yayınları, 4. Basım, 1980
- Çarpan, Necla, *Mesaj Veriyor, Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor*, Doğu Matbaacılık Ltd., 4. Basım, 1980
- Değer, M. Emin, *C1A, Kontr-Gerilla ve Türkiye*, 4. Basım, Ankara, Şubat 1978
- Değer, M. Emin, *Uğur Mumcu ve 12 Mart - Geriye Dönüşün İlk Adımı*, Um:Ag Yayınları, Ankara
- Dereli, Murat, *Başkanlar Konuşuyor*, Yesi Yayınları, 1. Basım, 1996
- Dündar, Can; Kazdağlı, Celal, *Ergenekon - Devlet İçinde Devlet*, İmge Kitabevi, 3. Basım, Ağustos 1997
- Esin, Numan, *Devrim ve Demokrasi - Bir 27 Mayısçının Anıları*, Doğan Kitapçılık A.Ş., 1. Basım, İstanbul, Mart 2005
- Erdem, Galip, *Suçlamalar 2*, Töre-Devlet Yayınevi, 2. Basım, Ankara 1976
- Ersoy, Tolga; Erbil, Pervin; Boztepe, Zekeriya, *Türkiyede Darbeler ve Provokasyonlar*, Öteki Yayınevi, 1998
- Feyizoğlu, Turhan, *Fırtınalı Yıllarda Ülkücü Hareket*, Ozan Yayıncılık, Kasım 2000

- Genç, Süleyman, *Kuşatılan Devlet Türkiye*, Boyut Kitapları, Kasım 1997
- Hacaloğlu, Yücel, *Dündar Taşer'in Hatırasına Armağan*, Türk Yurdu Yayınları, Ağustos 1988
- Kalyoncu, Dr. Hamdi, *Üç Gülün Hikâyesi, İttifakın Perde Arkası*, Burak Yayınevi
- Kaynak, Mahir, *Yel Üfürdü Su Götürdü*, Babı Ali Kültür Yayıncılığı, 3. Basım, 2003
- Karaüzüm, Ethem, *Bizim Hücre, Ben ve Çatlı*, 3. Baskı, Genç Yayınları, Nisan 2005
- Kırcı, Haluk, *Zamanı Süzerken*, Burak Yayınevi, Mayıs 1988
- Kırçak, Çağlar, *Türkiyede Gericilik 1950-1990*, İmge Kitabevi, 2. Basım, Kasım 1993
- MHP Parti İçi Eğitim Faaliyetleri, Eğitim ve Basın Propaganda, Halkoyunu Aydınlatma Birimleri-1, 1996
- MİT Raporu Olayı*, Kaynak Yayınları, 2. Basım, Aralık 1996
- Mumcu, Uğur, *Papa, Mafya, Ağca*, Tekin Yayınevi, 17. Basım, 1995
- Seçmeler Saklı Devletin Güncesi*, UM:AG Yayınları, 1. Basım, Kasım 1997, Ankara
- Müftüoğlu, Rıza, *Ekonomik Milliyetçilik*, Basım A.Ş., Ankara, 1997
- Derin Sırlarıyla Milliyetçi Hareket*
- Müler Leo A., *Gladyo*, Çev. Karaca Emin, Pencere Yayınları, 1. Basım, Kasım 1997
- Nihat, Mehmet; Cemiloğlu, Emre, *Türk Siyasi Hayatında Milliyetçi Hareket - Tarihî Gelişim, Partileşme ve İdeoloji*, Turkuvaş Ajans 2001 Yayınları, 1. Basım, Ekim 1995
- Öz, Baki, *Bıçağın Sirtında Siyaset*, Can Yayınları, 1. Basım, Kasım 1996
- Öznur, Hakkı, *Ülkücü Hareket*, 6 Cilt, Alternatif Yayınları, 1. Basım Ocak 1999
- Ülkücü Hareket 1908/1980*, Asya Kitap Kulübü, Mart 1996
- Parlar, Suat, *Kirli İşler İmparatorluğu, Uyuşturucu Kaçakçılığı-Mafya-Devlet*, Bibliotek Yayınevi, 1. Basım, Ağustos 1988
- Kontrgerilla Kışkacında Türkiye*, Bibliotek Yayınevi, 1. Basım, Nisan 1997
- Osmanlıdan Günümüze Gizli Devlet*, Bibliotek Yayınevi, 2. Basım Ocak 1997
- Silahlı Bürokrasinin Ekonomi Politikası*, Bibliotek Yayınevi, 1. Basım Şubat 1997
- Pekmezci, Necdet; Büyükyıldız, Nurşen, *Öteki Devletin Şehitleri Ülkücüler*, Kaynak Yayınları, 1. Basım, Kasım 1999
- Perinçek, Doğu, *Çiller Özel Örgütü, TBMM Susurluk Komisyonu'na Sunulan Dosya ve Belgeler*, Kaynak Yayınları, 1. Basım, Aralık 1996
- Sağlar, Fikri; Özgönül, Emin, *Kod Adı Susurluk*, Boyut Yayınları, 2. Basım, Kasım 1998
- Sezgin, Ferruh, *Sistemin İntikamı*, Yeni Düşünce Yayınları, 4. Basım, Şubat 1991
- Seyhan, Dündar, *Gölgedeki Adam*, İstanbul, 1966
- Soylu, Dündar, *Gençler Araç mı Amaç mı? - Komando Sorunu*, Dağarcık Neşriyat
- Şendiler, Ökkeş, *Kahramanmaraş Olaylarının Perde Arkası*, Günalp Yayıncılık, 1. Basım, Ankara 1993

- Sahan, Timur; Balık, uğur, *İtirafçı Bir Jitemci Anlattı*, 3. Baskı, Aram Yayıncılık, Şubat 2005
- Taylak, Muammer, *Alparslan Türkeş'in Türk Demokrasi Hayatında 30. Yılı*, Hamle Yayınları, 1996
- Tanlak, Ömer, *İtiraf- Eski Ülkücü MHP'yi Anlatıyor*, Kaynak Yayınları, 2. Basım, Aralık 1996
- Turgut, Hulusi, *Türkeş'in Anıları, Şahinlerin Dansı*, ABC Basın Ajansı Yayınları, 1. Basım, Ekim 1995 Turhan, Talat, *Özel Savaş, Terör ve Kontrgerilla*, Tüm Zamanlar Yayıncılık, 2. Basım, Nisan 1995
- Türk, Hakan, *Abdullah Çatlı Kimdir?*, Geçit Yayınevi, 6. Basım, Kasım 1997
- Türkeş, Alparslan, *Bilinmeyen Yönleriyle 27 Mayıs ve Gerçekler*, Kamer Yayınları, 3. Basım, İstanbul 1995.
- Özkan, Tuncay, *Bir Gizli Servisin Tarihi*, AD Yayıncılık A.Ş., 4. Basım, Mart 1997
- Ural, Prof. Dr. Gültekin, *Teşkilat-ı Mahsusa'dan MİT'e Abdullah Çatlı ve Susurluk Dosyası*, Kamer Yayınları, İstanbul, 1997
- Ülkücü Komando Kampları, *AP Hükûmeti'nin 1970'te Hazırladığı MHP Raporu*, Kaynak Yayınları, 4. Basım, Nisan 1997
- Yalçın, Soner, *Binbaşı Cem Ersever'in İtirafı*, 28. Baskı, Doğan Kitap, Ağustos 2003
- Yücel, Kemal, *Kontr-Gerilla*, Yar Yayınları, Aralık 1973

Gazeteler:

Aydınlık, Meydan, Star, Zaman, Radikal, Türkiye, Sabah, Hürriyet, Günaydın, Milliyet, Yeni Harman, Milliyetçi Hareket, Kurultay, Taraf

Dergiler:

Tempo, Aksiyon, Aktüel

- Abdulkerim Avşar, 100
Abdullah Çatlı, 36, 55, 56, 108,
136, 137, 146, 155, 165, 225,
257, 258, 261, 263, 264, 275
Abdullah Öcalan, 40, 56, 57, 58,
59, 60, 61, 62, 65, 66, 69, 70,
72, 73, 74, 97, 117, 119, 129,
130, 145, 146, 148, 149, 150,
151, 152, 156, 157, 158, 159,
168, 169, 171, 172, 173, 174,
175, 176, 177, 178, 180, 181,
190, 191, 192, 193, 194, 195,
201, 222, 223, 243, 252, 254,
256
Abdülkadir Kırca, 88
Abdülkerim Kırca, 101, 210
Abuzer Uğurlu, 150
Adem Özbay, 31, 32, 217
Adil Timurtaş, 101
Adnan Ersöz, 125
Adnan Ö., 26
Adonis Naksakis, 158
Ağa Yıldız, 25
Ahmad Esmâ Eyili, 25
Ahmet Cemil Tunç, 92, 93
Ahmet Demir, 24, 25, 28, 98, 99,
100, 101, 128, 129, 227, 230
Ahmet Kaya, 99
Ahmet Tulgar, 119
Ahmet Yeşil, 19, 96
Akın Birdal, 136, 140, 267
Akif Yılmaz, 53
Alaattin Aldemir, 77
Alaattin Kanat, 98, 99, 100, 101,
111, 112, 203, 210, 220, 228,
235
Ali Balkan Metel, 108, 240, 241
Alparslan Türkeş, 21, 53, 62, 63,
64, 65, 66, 67, 70, 71, 77,
112, 222, 273, 275
Aslan Sezgin, 53
Astsubay Ahmet, 35, 259
Aydın İpekli, 36
Aysel Doğan, 88
Azmi Karamahmutoğlu, 44
Bahattin Yıldırım, 33, 83, 134,
250
Bahriye Üçok, 149
Barzani, 105, 162, 205
Bayram Kanat, 98
Bedri Yağan, 246
Behçet Cantürk, 39, 100, 139,
228, 258, 263
Bekir Çelenk, 150
Burhan Şare, 99, 101
Burhanettin Kerküklü, 77
Celal Yaşar, 97
Celalettin Cerrah, 89, 133
Cem Ersever, 35, 36, 37, 82, 97,
98, 104, 105, 106, 108, 109,
110, 125, 126, 127, 128, 129,
130, 131, 153, 162, 199, 202,
203, 204, 207, 211, 212, 213,
214, 220, 223, 228, 237, 238,
241, 242, 243, 244, 245, 252,
256, 273, 275
Cengiz Korkut, 43, 45
Cevat Yurdakul, 150
Cevher Özden, 54
CIA, 59, 273
Dalyan Ay, 102
Derya Ayanoğlu, 54
Derya Sazak, 107
Doğan Güreş, 58, 161

Duran Fırat, 34, 37, 44, 45, 225, 259, 260
Dursun Karataş, 125, 245, 246
Emin Emir, 125, 126
Emmi, 22, 23, 24, 27, 28, 40, 42, 86, 94, 95, 96, 103, 111, 163
Erbakan, 91, 118, 273
Erdal İnönü, 161
Erkan Gürvit, 155
Esmâ Yıldırım, 33, 34, 219
Eşref Bitlis, 49, 161, 162, 241, 251
Eyüp Aşık, 46, 143
Faruk Cömert, 125
Faruk Mercan, 145
Fatih Altaylı, 107
Fethi Gümüş, 101
George Bush, 147
Gültekin Sütçü, 99
Gün Sazak, 245
Gürcan Bora, 37
Hacı, 19, 23, 24, 27, 28, 40, 42, 216, 257
Hadi Özcan, 38, 225
Hakan Aslan, 30, 31
Hakan Pamuk, 102
Halit Güngen, 116
Haluk Kırcı, 76
Hanefi Avcı, 106, 108, 213, 237, 238, 241, 242, 244, 245, 256, 262, 263
Hasan Kaya, 51, 206
Hasan Tanrıku, 36
Hayri Birler, 106, 107
Hayri Kozakçioğlu, 138
Hayrullah Salih, 105
Hizbullah, 14, 17, 115, 116, 117, 118, 119, 123, 124, 125, 126, 127, 157
Hulusi Sayın, 125

Hurşit Han, 25
Hüsâmettin Cindoruk, 106, 249
Hüseyin Solgun, 246
Hüseyin Velioğlu, 116, 118, 119, 120, 121, 123, 125, 127
Hüsniye Ölmez, 101
İbrahim Babat, 98
İbrahim Halil Keleşabdioğlu, 60
İbrahim Şahin, 36, 229, 234, 257, 258, 259, 263
İbrahim Yiğit, 99, 102
İrfan Atılğan, 53
İrfan Özcan, 53, 54, 55
İsmail Çalışkan, 133
İsmail Koçkaya, 43, 45
İsmail Selen, 122, 125
İsmail Yeşilmen, 99, 101
JİTEM, 11, 14, 17, 39, 41, 48, 97, 104, 112, 122, 125, 126, 127, 128, 130, 133, 135, 136, 138, 142, 145, 162, 163, 164, 165, 199, 201, 203, 204, 205, 206, 207, 210, 211, 212, 213, 214, 220, 229, 233, 238, 240, 241, 242, 249, 250, 251, 256, 273
Kâşif Kozinoğlu, 151
Kayhan Güvelioğlu, 54
Kemal Balcı, 107
Kemal Kayacan, 124
Kemal Uzuner, 108, 109, 241, 244
Kenan Evren, 107, 146, 155
Korkut Eken, 29, 227, 254, 258, 260, 263
Kutlu Savaş, 24, 25, 36, 37, 38, 58, 87, 103, 108, 211, 241
Kürşat Yılmaz, 53, 54, 55, 226
Lokman Zuhurlu, 100
M. Fidan Güngör, 118
M. Şerif Avşar, 100

Mahmut Övür, 88
 Mehmet Ali Yalçın, 77
 Mehmet Ali Yaprak, 39, 76, 77,
 78, 261, 262
 Mehmet Eymür, 11, 34, 36, 37,
 38, 44, 46, 56, 58, 89, 102,
 135, 138, 141, 145, 146, 159,
 165, 168, 191, 192, 203, 221,
 245, 248, 250, 251, 252, 253,
 269, 271
 Mehmet İsen Kul, 25
 Mehmet Özbay, 154, 258
 Mehmet Sincar, 99
 Memduh Ünlütürk, 124, 125
 Mesut Mehmetoğlu, 98, 99,
 100, 220
 Mesut Yılmaz, 38, 43, 44, 45, 46,
 59, 103, 146, 147, 269
 Metin Atmaca, 37, 41, 44, 56,
 249
 Metin Can, 51, 206
 Metin Günyol, 155
 Mikdat Alpay, 146, 155
 MiT, 11, 20, 21, 34, 36, 37, 38,
 40, 41, 44, 45, 56, 57, 58, 59,
 60, 87, 89, 96, 97, 103, 104,
 106, 107, 108, 109, 126, 133,
 135, 136, 138, 141, 142, 145,
 146, 147, 148, 150, 151, 152,
 154, 155, 156, 158, 159, 165,
 168, 190, 191, 192, 193, 195,
 203, 212, 220, 221, 225, 245,
 247, 248, 249, 251, 253, 254,
 255, 256, 257, 258, 260, 265,
 266, 269, 271, 273, 274, 275
 MOSSAD, 59, 62, 264
 Muammer Aksoy, 149
 Muhittin Çolak, 106
 Muhsin Gül, 97, 98
 Murat Ay, 30
 Murat Tunç, 37
 Murat Yıldırım, 11, 31, 32, 54,
 122, 133, 215, 216, 217, 218,
 219, 220, 221, 222, 223, 224,
 227, 232
 Musa Anter, 100, 139, 202, 203,
 204, 205, 206, 207, 208, 209,
 210, 211
 Musa Fidan, 99
 Mustafa Ank, 25
 Mustafa Deniz, 35, 98, 106, 108,
 207, 211, 240
 Mustafa Pamuk, 102
 Münir Ceylan, 120, 121
 Münir Yonar, 22
 Naim Aydoğdu, 112
 Neval Boz, 35, 97, 98, 106, 108,
 129, 130, 241, 242, 243
 Nevzat Yıldırım, 115
 Nihat Erim, 245
 Nimetullah Sözen, 120
 Nuray Yıldırım, 33
 Nurettin Karsu, 146
 Nuri Gündeş, 40, 155, 264
 Orhan Taşanlar, 103, 256
 Osman Ayanoğlu, 54
 Ömer Atmaca, 41
 Ömer Lütfi Topal, 39, 82
 Özdemir Sabancı, 145, 147, 245
 Özgen Acar, 107
 Öztürk Şimşek, 126
 Paşa Güven, 246
 Sacit Kayasu, 132
 Sakallı, 19, 47, 48, 49, 50, 82,
 128, 129, 132, 136
 Salih Ayten, 25
 Salih Derviş, 97
 Salih Yıldırım, 20, 93
 Savaş Buldan, 139, 228, 257,
 263

Saygı Öztürk, 29
Selahattin Çelik, 120
Serdar Od, 98, 101
Serhan Yedig, 34
Sırrı Aslan, 30
Sırrı Sakık, 36
Sinan Yerlikaya, 47, 48, 131,
132, 135, 143
Soner Yalçın, 128, 239
Sönmez Köksal, 38, 56, 103, 104,
254, 264
Suhpi Koç, 101
Süleyman Demirel, 20, 67, 161,
162
Şaban Bala, 25
Şemdin Sakık, 97
Şenay Gürvit, 146, 155
Şener Battal, 107
Şenkal Atasagun, 56, 150, 247,
248, 254, 267
Şeyh Osman, 118, 127
Şükran Mizgin, 99
Talabani, 105, 118, 162
Tansu Çiller, 40, 58, 74, 150,
162, 163, 168, 254, 264, 265
Temel Cingöz, 120, 121, 123,
125

Teoman Koman, 126
Teoman Rıza Güneri, 90, 91
Thedopos Thefdakis, 57
Tuncay Şekercioğlu, 45
Turan Dursun, 149
Turgut Özal, 156, 161, 162
Tutkun Akbaş, 134, 241
Tülay Çetin, 54
Uğur Mumcu, 146, 148, 149,
163, 273
Ünal Erkan, 138, 210
Vahdet Özer, 37
Vedat Aydın, 100, 239
Veli Küçük, 37, 142, 199, 213,
259
Veli Yürük, 47, 48, 49, 50
Veysel Özerdem, 43, 45
Yalçın Sünnetçioğlu, 43
Yavuz Ataç, 146, 147, 148, 151,
260
Yavuz Bayram, 47
Yavuz Kaşıkçı, 54
Yusuf Tan, 25
Yusuf Ziya Özcan, 17
Zana Zuhurlu, 100
Zeynep Baba, 99
Zübeyir Aydar, 122

YEŞİL

NECDET PEKMEZCİ

Yeşil – Sakallı – Terminatör – Hacı veya Mahmut Yıldırım...

Yeşil muamması sürüyor, yaşıyor mu yoksa öldü mü? Mehmet Eymür öldüğünü, Arif Doğan yaşadığını söylüyor. İsrail veya Suriye’de öldürüldüğünü söyleyenler de var. Ortada bir ceset, mezar yok. Son iddiayı da ben yazdım, Yeşil 1999 yılının Temmuz ayında Ankara’da infaz edildi. Ve infaz edildiği yere yakın bir yere de gömüldü...

Ama bundan daha önemlisi Yeşil’in karanlık ve derin hayatında neler olmuştu? Hangi karanlık işlere bulaşmış, bunları ne adına yapmıştı? Onu kimler, neden üvey evlat olarak görmüştü?

- Yeşil nasıl efsane oldu?
- Apo’ya suikast planında Yeşil’in rolü...
- “Mercedes Operasyonu”
- Yeşil’in kartvizitindeki bilgiler...
- Yeşil’in not defterindeki sırlar...
- Cem Ersever-Yeşil ilişkisi...
- Ersever’i Yeşil mi öldürdü?
- Yeşil’in Çatlı hakkındaki görüşleri...
- Çatlı’dan Yeşil’e kurşun...
- Sedat Peker-Yeşil görüşmesi...
- Türkeş’ten Yeşil talimatı “O adamı çıkarın oradan!”
- Mehmet Eymür ile Yeşil’in bağı...
- Yaşıyor mu, yoksa öldü mü?

10 TL

kripto

Ziya Gökalp Cad. İçel Sk. 6/4 Kızılay - Ankara • Tel: 0312 432 19 23 - Faks: 0312 432 19 33
www.kriptokitaplar.com • email: kripto@kriptokitaplar.com